

BIẾT

YÊU THƯƠNG VỢ MỚI LÀ ĐÀN ÔNG CHÂN CHÍNH

GIẢN ANH

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Cao Diệu Ái Thê Đại Trượng Phu

[Biết yêu thương vợ mới là đàn ông chân chính]

~*~

Tác giả : Giản Anh

~*~

Convert :ngocquynh520

~*~

Edit :behappy

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : www.itunz.wordpress.com/

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, HE.

~*~

Văn án :

Người phụ nữ này, nửa đêm còn ở bên ngoài chạy tin tức? !

Hình Tử Nguyên ở trong nhà đổi lại âu phục, làm bộ như vừa mới tan tâm, sau đó đi tìm nàng.

Nàng không phải người phụ nữ của người — trong nội tâm một thanh âm chán ghét nhẹ nhàng hiện ra,

Hắn đáp lại chính mình, "Ta biết rõ, nhưng đâu có ai quy định không thể yêu người không thuộc về mình?"

Hao tổn biết bao tâm cơ chế tạo mấy cuộc gặp ngẫu nhiên, cũng chỉ là muốn đưa nàng về nhà bình an, bởi hắn yêu nàng đã rất lâu rồi. Trước kia nàng rất điên cuồng, thích chơi đùa, yêu cười, yêu náo nhiệt, tuyệt sẽ không giống như hiện tại, chỉ lo làm việc không để ý đến chính mình.

Nàng là bạn gái trước của người anh em tốt của hắn, tên khốn kia không biết quý trọng từ bỏ nàng, hắn vì nàng mà đau lòng, muốn giành lại vị trí bảo vệ cho nàng, thế sẽ không làm kẻ ngu ngốc thứ hai.

Nhà của hắn thuận theo sở thích của nàng mà thiết kế, hắn cũng nguyện làm đầu bếp của riêng nàng, chỉ cần nàng đáp ứng làm bạn gái của hắn, hắn sẽ khiến cho nàng muốn bao nhiêu hạnh phúc liền có bấy nhiêu, nhưng mà nàng lại nói: "Chúng ta chỉ là bạn bè."

Phải không? Vậy tại sao nhìn thấy hắn từ đám cháy chạy ra, nàng lại xông đến hôn hắn. . .

Mục Lục

[Tiết Tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Tiết Tử

Bên cạnh trường trung học nữ Thúy Giang, trong một tiệm hồng trà tên gọi "Buổi chiều yên lặng", ngồi gần một góc cửa sổ là năm nữ sinh toàn thân tràn đầy hơi thở thanh xuân, ngoài cửa sổ sắc hoa phượng nở cực kỳ hợp với tình cảnh, tháng sáu đã tới rồi . . . . .

"Chúng ta thật sự phải tốt nghiệp sao?"

Cầu Y Nhiên ngửi khí tràn đầy không đành lòng, nàng rất tiêu sái gác chân ngồi trên ghế nhựa màu đỏ, trên gối bày ra một quyển bút ký. Nàng đang nguệch ngoạc viết, có lúc là một đoạn văn nước chảy mây trôi, có khi lại là mấy bức tranh biếm họa đường nét đơn giản nhưng đáng yêu sinh động.

"Trung học nữ Thúy Giang khóa hai mươi bảy, tốt nghiệp tổng cộng có ba trăm lẻ chín người, mười hai người lưu ban, năm người phải thi lại, trao tặng hai trăm chín mươi hai tấm bằng tốt nghiệp, chủ tịch hội học sinh đọc diễn văn dài đến 30 phút, nội dung thì cũ rích, không thực tế, làm cho thầy trò toàn trường đang hùng hực khí thế cũng cảm thấy buồn ngủ." Lâu Thừa Vũ hướng bút ghi âm nói chuyện, khuôn mặt thanh tú khá là chuyên tâm.

"Ôi, Thừa Vũ, cậu lại muốn gây cười sao?" Hàn Băng Khiết phụt cười to.

"Cậu sao vậy. . . . . Sao còn cười được? Mình cảm thấy . . . . cảm thấy thật là khổ sở nha. . . . ." Lăng Nhu Tinh gục xuống bàn khóc đến phát nấc lên, bất quá mấy nữ sinh còn lại nhìn đã quen nên đều rất vô lương tâm không có thèm để ý đến nàng.

"Có cái gì mà thật là khổ sở?" Khang Vi Băng hút một ngụm trà lạnh, xem thường nói: **"Hôm nay là lễ tốt nghiệp chứ không phải lễ cáo biệt, chúng ta ngày mai còn có thể gặp mặt, hơn nữa ba ngày sau chúng ta còn đi Hoa Liên cắm trại du ngoạn, đến lúc đó còn không phải lại gặp mặt."** Nói một cách khác, đại tiểu thư xuất thân từ hào môn nàng hoàn toàn không hiểu Tiểu Tinh Tinh này đang sầu não cái gì.

"**Mình biết rõ a, nhưng mà người ta. . . . . người ta rất buồn. . . . .**" Lăng Nhu Tinh hấp hấp cái mũi, trần thuật lại lý do tại sao nàng lại sầu não như thế, "**Chúng ta đều sẽ đi đông đi tây học đại học, có người thì ở miền nam, có người ở miền trung, có người lại đi nước ngoài, từ nay về sau cũng không thể ngồi cùng một chỗ ăn cơm hộp rồi, bảo mình làm sao có thể không khổ sở?"**

"**Tại sao cảm giác của mình với cậu lại hoàn toàn khác nhau nhỉ?"** Hàn Băng Khiết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy suất khí, dường như có chút không thể chờ đợi được. "**Mình thì ước gì có thể nhanh rời khỏi cái am ni cô này."**

Trường nữ sinh, thật là đơn thuần a. . . . . Bất quá đó là ba mẹ nàng nói thôi. Đơn thuần theo như nàng thấy căn bản chính là ngu xuẩn, sân trường gần một ngàn người bất kể sớm chiều không khí đều là trầm lặng, nàng thật sự đã chịu đủ rồi.

"**Đó là bởi vì học trưởng của cậu đã rời khỏi miếu hòa thượng của anh ta một năm rồi, cậu đương nhiên cũng muốn bay ra khỏi am ni cô."** Cầu Y Nhiên vẫn không ngừng đầu lên châm chọc bạn.

"**Cậu đang nói cái gì vậy?"** Hàn Băng Khiết muốn phủ nhận, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn chợt nhiễm hồng, tiết lộ tâm sự thiếu nữ của nàng.

Sát vách trung học nữ Thúy Giang là trường nam sinh Dương Cẩm, nàng ái mộ hội trưởng hội học sinh đã tốt nghiệp một năm trước, cho nên một năm qua, nàng tại Thúy Giang trải qua cuộc sống không chút lạc thú, buồn tẻ cực độ.

Nghe thấy các nàng tranh cãi, Lâu Thừa Vũ khước miệng bất giác cong lên, nhìn đám hoa phượng dưới ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, trong mắt có chút cảm thán. Ba năm học cùng trường, cứ như vậy chấm dứt rồi. Thật là không đành lòng a, nhưng thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, nàng tin tưởng khoảng cách sẽ không làm nhạt đi tình cảm các nàng xây dựng ba năm qua, nàng tin chắc như vậy.

"**Lấy được rồi! Lấy được rồi!"** Tần Gia Di xông tới, trong tay cầm quyển sách số học cũ, đôi mắt to linh động lóe lên tia hưng phấn. Nàng vừa mới bắt thần tượng của nàng -- thầy giáo số học tự tay kí tên, thầy là thầy giáo duy nhất trong trường, trong mắt các nữ sinh kêu là thị Đường Tăng cũng không quá đáng. (^ ^)

Khang Vi Băng nhướn đôi mắt đẹp lên. **"Rất nhiều kẻ háo sắc xếp hàng sao?"**

Tần Gia Di lơ đãng không có nghe ra những lời này là có ý châm chọc nàng, sờ sờ hai má vì phôi nắng mà phiểm hồng. **"Đúng vậy, ít nhất có năm mươi người xếp hàng, mình sắp chết khát rồi . . . . ."** Nàng không nói không rằng cầm lấy đồ uống lạnh Lăng Nhu Tinh còn chưa động đến mà uống, Tiểu Tinh Tinh vẫn còn đang khóc lóc, thực lực thật kinh người.

Uống một hơi hết, kẻ vừa đoạt đồ uống của người khác liền chọc chọc cái đầu nhỏ đang co lại của người bị hại. **"Nhu Tinh, cái này là trà gì vậy? Uống ngon ghê."**

Người bị hại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt đăm lệt, hấp hấp cái mũi, vừa nấc vừa nói: **"Trà. . . . . hức . . . Thanh Yên. . . . . Hàn Quốc. . . . ."**

Tần Gia Di nhăn cái mũi nhỏ, vẻ mặt không dám lĩnh giáo. **"Trà hức Thanh Yên Hàn Quốc? Tên thật là lạ."**

Lau đi nước mắt, Nhu Tinh rất cố gắng lập lại lần nữa, **"Trà. . . . . hức. . . . . hức . . . Thanh Yên Hàn Quốc."** Nàng vẫn còn đang nấc.

"Trà hức hức Thanh Yên Hàn Quốc?" Tần Gia Di liếc mắt. **"Mình cảm thấy không được xuôi tai cho lắm."**

Khang Vi Băng nhìn bạn tốt chán ghét. **"Nước mũi cậu chảy ra kia, đủ dơ bẩn rồi."**

Lăng Nhu Tinh rút mấy tờ giấy lau, một bên lau nước mũi một bên sâu não nghẹn ngào nói: **"Chính là loại cảm giác này. . . . . Loại cảm giác ấm áp này, cho nên người ta mới không nhớ . . . . ."**

Mấy nữ sinh nhìn nhau, sau đó cất tiếng cười to.

Ấm áp = nước mũi.

Hài ~ Chỉ có Tiểu Tinh Tinh của các nàng nghĩ ra được, đúng là chỉ có nàng!

Ai, khoảng thời gian thú vị như thế sắp kết thúc, các nàng đều biết rõ, sáu người vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ba năm này . . . . .

Chương 1

Lâu Thừa Vũ cùng Tiểu Mạch phụ trách chụp ảnh trở lại phòng thông tin ở tầng năm đài truyền hình, mặc dù đã hơn tám giờ tối rồi nhưng cả phòng thông tin vẫn đang đèn đuốc sáng trưng, cũng như mọi khi đã đạt đến cảnh giới người ngã ngựa đổ không còn một mống.

Xế chiều hôm nay, lúc ba giờ ba mươi sáu phút, sáu tên cướp tấn công Ngân hàng Đài Phú, bắn chết tại chỗ bảy nhân viên ngân hàng cùng mười hai khách hàng, cướp đi lượng tiền lớn kinh người, tin tức này khiến cả nước khiếp sợ, cũng làm cho bọn họ phải liên tục theo dõi tình hình đến mức bàng quang sắp nổ tung rồi. (~_~ so sánh kiểu gì không biết)

"**Tiền bối, nghỉ ngơi một chút, uống một ly Latte đá anh thích đi.**" Nàng đem một ly cafe Starbucks đưa cho Tiểu Mạch, người vẫn đang cặm cụi, hấn ngẩng đầu lên về mặt kính ngạc.

"**Cám ơn.**" Hấn cũng không khách khí, trước làm một hơi nửa ly cafe rồi mới nói. "**Em đi mua lúc nào vậy?**"

Bọn họ ở trước Ngân hàng Đài Phú gần năm tiếng rồi, hấn đã sớm mệt mỏi đến mí mắt cũng không muốn động, mà nàng còn có tinh lực đi mua cafe?

Lâu Thừa Vũ cười cười. "**Vừa mới rồi.**"

"**Em không mệt sao, tiểu thư?**" Tiểu Mạch nghi hoặc nhìn nàng. Trước kia hấn cũng không biết phụ nữ mặc áo sơ mi trắng lại đẹp mắt như vậy, mãi đến khi phát hiện nàng mỗi ngày đều mặc những chiếc áo sơ mi trắng khác nhau đi làm, hấn mới bắt đầu chú ý.

"**Khá tốt a.**" Khóe miệng của nàng khẽ cong lên. "**Bởi vì muốn uống, cho nên liền đi mua ngay.**"

Tiểu Mạch không khỏi lần thứ N nhìn nàng suy tư. Lâu Thừa Vũ là bông hoa của phòng thông tin, cũng là ngoại tộc. Nàng có khuôn mặt tinh tế thanh lệ như hoa lan, da thịt trơn bóng không tỳ vết, vô cùng mịn màng, mi mục như vẽ, dáng người thon thả, có cảm giác dễ chịu như cô gái nhà

bên, cử chỉ luôn ung dung bình thản, thế nhưng lại dấn thân vào ngành nghề tranh thủ tới từng phút thời gian này. Thẳng thắn mà nói, chỉ nhìn bề ngoài của nàng, thật sự không cách nào đem nàng cùng phóng viên xã hội liên tưởng làm một.

Nếu như nàng miễn cưỡng phải làm ngành này, thì chí ít cũng nên thuộc dạng phát thanh viên xinh đẹp nổi tiếng mới đúng, không nên theo chân mấy tên đàn ông bọn họ chạy hiện trường.

Ba năm trước đây, thời điểm nàng mới đến, bọn họ từng đánh cược nàng chỉ là tay mơ xinh xắn đội được T lớn (*có phải cái mũ cử nhân không nhỉ*), là sinh viên hàng top ngành báo chí, ngay cả một ngày cũng sẽ không chịu được.

Sự thật chứng minh bọn họ đã sai, nghị lực của nàng vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, nhìn thấy thi thể cũng không nôn mửa, theo cảnh sát đi tập kích cũng không run chân, chỉ có khi đi tìm hiểu những trường hợp như người già vô lực bị con cái bỏ rơi, hoặc những cô bé đáng thương bị chính cha mình loạn luân thì mới có thể thấy nội tâm của nàng mãnh liệt nổi sóng.

Sau đó, ruồi nhặng theo đuổi nàng phải nói là tiền phó hậu kế. (*tre già măng mọc, hết lớp này tới lớp khác ^^!*) Vốn chỉ có mấy người đàn ông chất lượng tốt ở phòng thông tin bọn họ muốn độc chiếm nàng, nhưng không biết tại sao để rò rỉ tin tức, ruồi bọ các bộ phận khác sau khi biết rõ phòng thông tin có một em gái cực phẩm thì đều rối rít bay tới.

Trong lúc nhất thời, lượng người theo đuổi nàng đủ để xếp hàng từ StarBuck dưới lầu cho đến Mos Burger ở khúc cua, sang năm thứ hai thì có thể từ Mos Burger xếp hàng đến 85 độ C chéch chéch phía đối diện. (*StarBuck, Mos Burger, 85 độ C: tên mấy hàng cafe, fastfood với bánh ngọt ý*)

Nhưng cho dù người theo đuổi nàng rất nhiều, nàng lại thủy chung thờ ơ, mặc kệ ai tặng nàng hoa hay chocolate lễ tình nhân, nàng đều cười cười trả lại, lễ phép nói rõ với đối phương bọn họ chỉ là "đồng sự tốt".

Vì vậy nửa năm trước, tin đồn nàng là lesbian bắt đầu lan truyền nhanh chóng. (*lesbian: đồng tính nữ - Ặc ~_~*). Lời đồn nói đối tượng của nàng không chỉ có một mà những năm người! Bởi vì nàng thường xuyên ra vào một quán cafe kỳ lạ tên là "Tiền phu hảo lạn" cách đài truyền hình không

xa, rất nhiều đồng nghiệp đều tận mắt thấy hành vi thân mật của nàng cùng nhóm bạn gái . . . . . (Tiền phu hảo lận: Chồng tr ước thối nát)

Nghĩ tới đây, Tiểu Mạch dưới đáy lòng tiếc nuối than một tiếng. Haiz ~ Phụ nữ tốt như thế lại không thích đàn ông! Thế giới này là bị làm sao rồi?

"Chúng ta tối nay còn phải đi nhà tang lễ một chuyến, để phỏng vấn người nhà những nạn nhân kia, anh có muốn ngủ một chút hay không? Đến giờ em sẽ gọi." Lâu Thừa Vũ không nhanh không chậm nói, trong giọng nói thuần túy là sự quan tâm.

"Được." Tiểu Mạch như thể bị thôi miên gật đầu.

Mỗi lần nàng dùng loại ánh mắt cùng ngữ khí quan tâm này nói chuyện với hắn, hắn đều quên mất sự thực nàng chỉ thích phụ nữ, sau khi phục hồi tinh thần, lại đối với xu hướng giới tính của nàng cảm thấy rối trí vô cùng. Đối mặt loại tình huống này trăm ngàn lần rồi, hắn vẫn là than một câu -- haiz ~ thế giới này đến tột cùng là bị làm sao vậy~

"Vị trí hiện tại của phóng viên chúng tôi là nhà tang lễ Bản Kiều, vụ cướp vừa phát sinh chiều nay tại Ngân hàng Đài Phú, di thể người bị hại đã chuyển tới đây, không khí tại hiện trường vô cùng buồn bã thảm thiết, rất nhiều người nhà của nạn nhân cho đến bây giờ vẫn chưa thể tiếp nhận sự thực người thân của mình đã qua đời. . . . . Phía trên là tin tức phóng viên Lâu Thừa Vũ tại hiện trường trực tiếp ghi nhận, hiện tại xin đem hiện trường trả lại cho người chủ trì."

Hình Tử Nguyên cầm điều khiển từ xa trong tay nhấn một cái, màn hình TV 42 inch trên tường lập tức tắt ngúm. Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, không khỏi thở dài một tiếng.

Kẻ cuồng công việc này. . . . .

Đã gần mười một giờ, nàng còn đang ở nhà tang lễ làm phỏng vấn, bữa tối nhất định lại không ăn, chắc chắn còn uống rất nhiều cà phê.

Hắn từ ghế sofa đơn đứng lên, ngũ quan suất khí tuần mỹ, chiều cao 185cm làm cho thân hình của hắn cao ngất giống như nam người mẫu, rất cân xứng, mặc trên người áo tằm màu trắng, màu da ngăm ngăm khỏe mạnh.

Hắn đã tắm rửa qua, chuẩn bị đi ngủ, thói quen trước khi ngủ là xem tin tức ban đêm, hơn nữa nhất định là xem "Đài truyền hình ST" của nàng. Mà bây giờ biết rõ nàng không có về nhà, hắn như vậy làm sao ngủ được?

Hắn giẫm lên thảm dày, tiến vào trong phòng thay quần áo, gỡ xuống áo sơ mi trắng trên mắc cùng quần Tây màu xám, vì muốn diễn cho giống một chút, còn mang thêm cà vạt màu lam xám.

Sau khi đứng trước gương điều chỉnh quần áo toàn thân, hắn đi ra khỏi phòng thay quần áo, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn để máy vi tính, ra đến trước cửa, hắn nhìn nửa người chính mình trong gương ở cửa trước, hai hàng lông mày anh tuấn nhíu lại.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên tự diễu.

Hình Tử Nguyên, người không yên lòng vì nàng như thế sao?

Hắn hướng người trong gương khiêu khích bĩu môi, hồi đáp: "Đúng vậy, ta chính là không yên lòng vì nàng, thế nào?"

Nàng không phải người phụ nữ của người -- trong nội tâm một thanh âm chán ghét nhẹ nhàng hiện ra.

Ánh mắt của hắn mang theo mấy phần biểu cảm không bình thường.

Ta biết rõ, nhưng không có ai quy định không thể yêu người không thuộc về mình a? Yên lặng yêu nàng, bảo hộ nàng, ít nhất hắn có cái quyền lợi này, không trở ngại đến bất cứ kẻ nào.

Hắn vội vàng xuống lầu, bước nhanh ra khỏi cửa chính.

Bác Vệ quản gia lúc này đang tuần tra ở hoa viên, kinh ngạc nhìn hắn. **"Tổng tài, muện như thế rồi ngài còn muốn đi ra ngoài sao?"**

Hắn không lưu tâm nhìn bác Vệ một cái. "Ừ."

Bác Vệ trước kia gọi hắn là thiếu gia, từ khi cha hắn đem tập đoàn giao cho hắn, liền đổi gọi hắn là tổng tài. Không chỉ bác Vệ, quản gia trong nhà cùng tất cả người hầu cũng đều từ lúc hắn tiếp nhận tập đoàn bắt đầu thay đổi xưng hô đối với hắn, hơn nữa thái độ rõ ràng khác với trước kia, không ai dám cùng hắn chủ tớ chẳng phân biệt mà nói giỡn nữa, làm cho hắn cảm thấy mất hứng vô cùng.

Đây đều là mẹ hắn phân phó sao? Mẹ hắn xuất thân là tiểu thư khuê các hào môn vọng tộc, có được giáo dưỡng cùng diện mạo hạng nhất,

đối với hắn và anh trai của hắn đều nhất mực bảo hộ, cho nên có khi hắn phải nói chút ít lời nói dối có thiện ý.

Tỷ như lúc tuổi thành niên cùng bạn bè học hút thuốc, học uống rượu, học kéo bè kéo lũ đánh nhau, đại học rồ ràng đi nhảy Bungee phải nói thành cưỡi máy xe đi dạo, mấy chuyện lông bông những năm này, hắn đều giấu diếm mẹ, bằng không mẹ hắn sẽ trình diễn loại tiết mục thương tâm gần chết cho hắn xem.

"**Tổng tài đi thông thả.**" Bác Vệ cung kính nói.

"**Bên ngoài có nhân viên bảo an luân phiên hai mươi bốn tiếng đồng hồ rồi, bác cũng mau đi ngủ đi!**" Hắn phân phó .

Bác Vệ từ lúc tuổi còn trẻ đã ở tại Hình gia rồi, là cận vệ của cha hắn, trước kia khi chưa có bảo an thì bác phụ trách an toàn trong nhà, hiện tại có hệ thống an toàn, bác vẫn không đổi được thói quen từ lâu, buổi tối tuần tra khắp nơi một lượt mới ngủ được.

"**Cám ơn tổng tài quan tâm, tổng tài đi đường cẩn thận.**" Bác Vệ lại lần nữa cung kính khom người nói.

Hình Tử Nguyên bất đắc dĩ thở dài. Những vị trưởng bối đã nhìn hắn lớn lên này, thời điểm khi hắn trở thành tổng tài tập đoàn, tựa hồ liền hạ quyết tâm muốn đem hắn trở thành nhất gia chi chủ rồi, trong đầu bọn họ đều có cái logic phân biệt chủ tớ, là ai cũng đều không thể dao động. Bất quá những này cũng không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là, hắn muốn đi tìm Thừa Vũ.

Trong bóng đêm, chiếc xe Benz màu xám bạc lao nhanh trên đường cái, 30 phút sau đã đứng trước nhà tang lễ Bản Kiều.

Hình Tử Nguyên ngồi ở ghế lái, ánh mắt dò xét mấy chiếc xe đỗ hai bên đường, không hề bất ngờ khi nhìn thấy xe SNG của Đài truyền hình ST. (*SNG truck: xe truyền hình lưu động*)

Nàng còn chưa có kết thúc công việc.

Xem ra còn mất một thời gian nữa, hắn mở điện thoại tìm kiếm những cửa hàng phụ cận, rất nhanh tìm ra một tiệm bánh cách đó không xa lắm, hắn liền gọi điện thoại tới.

Nữ nhân viên cửa hàng thân thiết tiếp điện thoại nói, "**Phong Đường Quả Tử xin chào quý khách!**"

"Có còn mở cửa không?"

"Chúng tôi đóng cửa lúc 12h!"

"Cám ơn."

Hắn vội vàng nhập địa chỉ vào GPS, lái xe đi. Tiệm bánh quả nhiên rất gần, đêm khuya nên cũng không có xe cộ gì, hắn mất không đến hai phút đã tới nơi.

"Xin chào quý khách!" Hắn đẩy cửa thủy tinh, nữ nhân viên cửa hàng lập tức tươi cười nghênh đón. Nhìn vào trong tủ bánh ngọt, Hình Tử Nguyên chọn lấy sáu miếng bánh ngọt mùi vị khác nhau, trời nóng nực, nên lại lấy thêm một ly mocha lạnh.

Đêm đã khuya, hắn không muốn nàg uống quá nhiều đồ uống có caffeine bởi vì sẽ gây hưng phấn khó ngủ, mocha bỏ thêm ca cao với sữa tươi đường như thích hợp hơn.

Mua xong nước uống cùng bánh ngọt, lái xe trở lại trước nhà tang lễ một lần nữa, chờ đợi một lúc mới nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp hắn đã trông ngóng hồi lâu, nhịp tim của hắn cũng theo đó mà gia tốc.

Cái túi màu nâu siêu lớn vắt chéo trên lưng, mái tóc đẹp buộc thành đuôi ngựa, áo sơ mi trắng ôm lấy eo cùng quần jean vừa người càng làm nổi bật dáng người thon thả của nàng.

Không cần y phục hoa mỹ cũng có thể khóa chặt ánh mắt của hắn, không cần trang sức quý giá cũng có thể làm hắn mất nhìn không chớp, năm thứ nhất, lần đầu tiên thấy nàng tại xã đoàn, nàng đã chiếm lấy trái tim của hắn rồi . . . . .

Bá bá --

Hắn bóp còi khiến cho nàng chú ý, nàng quả nhiên cũng tìm thấy tiếng kèn từ đâu phát ra. Nhìn thấy xe của hắn thì nàng thân nhiên cười, sau khi hướng mấy đồng nghiệp nói vài lời, liền nhẹ nhàng đi về hướng hắn.

Hắn kiểm chế khát vọng muốn xuống xe mở cửa cho nàng, hạ cửa sổ ghế lái phụ xuống.

Lâu Thừa Vũ tươi cười chân thành nhìn hắn. **"Sao anh lại ở đây?"**

Hắn hàm hồ nói: **"Vừa rời khỏi công ty, vừa vặn đi qua, lại thấy xe SNG của công ty em, cho nên dừng lại nhìn xem có phải phát sinh tin tức gì lớn không thì thấy em chạy ra."**

"**Vậy à.**" Nàng cười cười, nụ cười không thể che hết mệt mỏi. "**Ở đây thì không có phát sinh cái đại sự gì, bất quá hôm nay ngược lại đã xảy ra việc đại sự, vị đại tổng tài bận rộn như anh không biết sao? Hôm nay có vụ cướp ngân hàng, còn nổ súng giết mười mấy người, bọn em là đến phỏng vấn gia quyến của người bị hại.**"

Hình Tử Nguyên nâng cằm, từ chối cho ý kiến nói: "**Có thể đi chưa? Lên xe rồi nói tiếp, anh đưa em trở về.**"

Nàng gật gật đầu, lên xe, đeo dây an toàn, cửa kính xe bên cạnh nàng nâng lên, che kín phía trong, nàng lập tức ngửi thấy một mùi hương cà phê nồng đậm.

"**Xe của anh sao lại thơm như vậy? Em ngửi thấy mùi cà phê a.**" Nàng hấp háy cái mũi, làm ra bộ dáng chú chó nhỏ đáng yêu đang đánh hơi.

Tầm mắt của hắn hướng ly nước liếc qua. "**Nhóm thư ký lúc chiều gọi cà phê bên ngoài đưa tới cũng gà mẹ tính cho anh một phần, là mocha lạnh, anh không thích đồ uống lạnh cho lắm, em uống đi. . . . . A, đúng rồi, chỗ ngồi phía sau còn có mấy cái bánh ngọt, cũng là mấy thư ký nhàm chán kia mua, anh cũng không thích điểm tâm ngọt, em ăn đi.**"

"**Vận khí của em có phải quá tốt hay không?**" Lâu Thừa Vũ xoa tay một cái, bộ dạng nóng lòng muốn thử. "**Em liền thay anh tiêu diệt chúng nó vậy.**"

Hắn nhìn về dòng xe cộ phía trước, mỉm cười. "**Tiêu diệt đi.**"

Nàng lập tức đem hộp điểm tâm đặt tại ghế sau lên đặt trên gối, vừa mở ra, nhìn thấy sáu cái bánh ngọt nhỏ mùi vị khác nhau, nụ cười mỉm liền ngoác ra.

"**Hình Tử Nguyên, thành thật khai mau, thư ký của anh có phải là đều là loại tiểu mỹ nữ đáng yêu không? Mấy cái bánh ngọt này thật mê người.**"

Hắn nhíu lông mày, vẻ lãnh đạm. "**Đồ ngọt không phải là ác mộng cả đời không kháng cự được của mỗi một người đàn bà sao? Tuổi tác có quan hệ gì? Còn có, thư ký của anh tuổi bình quân là bốn mươi, em nói xem có nhỏ không? Các vị ấy đều là cha của anh lưu lại cho anh, làm tặng phẩm cho tân tổng tài, hơn nữa trên mặt đều dán nhãn**"

"không được tùy ý vứt bỏ", cho nên anh muốn đổi mỹ nữ xinh đẹp cũng không được."

"Bác trai đem đồ tốt nhất lưu lại cho anh, anh phải quý trọng a." Nàng giễu cợt vờ vờ vai của hắn, cầm lấy một miếng bánh ngọt vị trà xanh nhét vào miệng, con mắt lập tức hạnh phúc híp lại. **"Anh nói rất đúng, chỉ cần là phụ nữ đều không cách nào kháng cự đồ ngọt, mẹ của em đã năm mươi mấy tuổi, vẫn rất thích ăn bánh ngọt."**

Hắn tiếp lời, **"Tiểu bất điểm cũng thích ăn bánh ngọt."**

Tiểu bất điểm là con gái của chị nàng, hắn đối với hoàn cảnh gia đình nàng rõ như lòng bàn tay.

Lâu Thừa Vũ vội vàng gặm miếng bánh ngọt cùng mocha lạnh, không rảnh phản ứng với hắn, mãi đến khi sáu cái bánh ngọt đều chui vào bụng, nàng mới giống như nghĩ đến cái gì đó nhìn hắn.

"Anh muộn như thế mới chịu về nhà, phải đi xã giao sao? Sao vậy không bảo tài xế lái xe? Anh không uống rượu sao?"

Hắn đã sớm quen với sự nhạy cảm kiểu phóng viên của nàng, nên không dễ dàng bị hù dọa. Hắn trấn định nói: **"Anh ở lại công ty cùng chủ quản nhà máy bên Đức mở hội nghị truyền hình, không phải xã giao, cho nên không uống rượu."**

"Làm việc không cần phải quá mệt mỏi, phải chú ý thân thể của mình." Nàng biết rõ hắn vừa tiếp nhận vị trí tổng tài của tập đoàn Khai Dương được nửa năm, tất cả các phương diện áp lực đều rất lớn.

Nàng tin tưởng người tự tin, thông minh như hắn, thì không có vấn đề gì, chỉ là hắn yêu cầu quá mức hoàn mỹ, có thể sẽ làm cho thần kinh bị căng thẳng, như vậy sẽ không tốt.

"Em cũng vậy." Đôi mắt đẹp của Hình Tử Nguyên hướng lên nhìn bầu trời. **"Thời tiết nóng như thế này mà mỗi ngày đều chạy ngược chạy xuôi, không nên tàn phá thân thể mình như thế."**

Nếu như nàng là người phụ nữ của hắn, hắn tuyệt sẽ không để cho nàng mệt mỏi như vậy, tuyệt đối không.

"Không cần lo lắng, em đã quen rồi." Nàng hút một hơi mocha lạnh, mí mắt dần dần nặng trĩu.

Đèn đỏ, hấn ngưng mắt nhìn nàng đang ngủ say, trong nội tâm bách chuyển ngàn hồi. (*ngĩ ngợi luẩn quẩn ^^!, hi ểu thoáng nhá*)

Nàng trời sinh da thịt trắng trẻo, ĐH năm thứ 3, tháng tám trời rất nóng, bọn họ cả nhóm đến Khẩn Đình lướt sóng, cả trai lẫn gái đều phơi nắng thành than đen, chỉ có nàng, mới đen một chút, vừa về tới Đài Bắc, không đến một tuần liền trắng lại, khiến cả đám ghen tị muốn chết.

Nàng của trước kia, rất điên cuồng, thích đùa giỡn, thích cười, thích náo loạn, tuyệt đối không giống như bây giờ, chỉ lo công tác không để ý chính mình.

Từ sau khi Triển Thác với nàng chia tay, nàng liền đem tất cả thời gian dùng vào công việc, dường như là không muốn lưu lại một chút thời gian nào cho bản thân suy nghĩ miên man, nhìn nàng miễn cưỡng chính mình như vậy, hấn thật sự. . . . . thật sự đau lòng.

Cái tên Triển Thác kia nếu như không hảo hảo quý trọng nàng, lúc trước cần gì phải trêu chọc nàng? Đã may mắn có nàng làm bạn gái, tại sao còn muốn tổn thương trái tim nàng?

Hấn vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho Triển Thác, cái tên kia tốt nhất là không cần trở về nữa, cả đời ở lại nước Mĩ luôn đi, thật sự cả đời không cần xuất hiện trước mắt bọn họ nữa, Thừa Vũ sẽ do hấn bảo vệ. . . . .

"**Thừa Vũ. . . . .**" Đến chỗ ở của nàng, Hình Tử Nguyên dùng xe trước cửa lớn nhà trọ, nhẹ nhàng lắc bả vai nàng.

Để cho nàng ngủ trên xe, không bằng sớm một chút đánh thức nàng, để nàng trở về tắm rửa nghỉ ngơi, như vậy có thể ngủ cho thoải mái một chút.

"**A. . . . . Em vừa ngủ sao?**" Nàng ngủ trên xe hấn cũng không phải mới lần một lần hai, Lâu Thừa Vũ dụi dụi con mắt, thấy xe dừng ở trước tòa nhà "Sắc Vi Tân Thành" nàng đang ở.

Nhà nàng cũng ở Đài Bắc, chỉ là nàng nghĩ rằng công việc sẽ quấy rầy đến người nhà, cho nên thuê một gian phòng cách đài truyền hình không xa.

"**Nhanh đi lên tắm rửa rồi đi ngủ đi.**" Trong mắt của hấn tràn đầy thương tiếc.

"**Được.**" Lâu Thừa Vũ tháo giầy an toàn ra, vác túi lên vai, trước khi mở cửa xe còn dặn dò: "**Anh về đến nhà thì nhắn tin cho em.**"

"**Biết rồi.**" Không chỉ tin nhắn, cái gì hấn cũng có thể cho nàng, trái tim của hấn, người của hấn, chỉ cần nàng muốn.

Nàng xuống xe, hướng hấn vẫy vẫy tay. "**Đi nhanh đi.**"

Hình Tử Nguyên cũng không cùng nàng tranh ai vào trước ai đi trước, dù sao cũng tranh không thắng nàng, nàng nhất định phải nhìn hấn đi rồi mới có thể đi vào.

Bá bá --

Nhấn còi hai tiếng ra hiệu, hấn rất nhanh lái xe đi. Lái đi nhanh như vậy, nguyên nhân cũng là vì để cho nàng có thể về sớm nghỉ ngơi một chút.

Lâu Thừa Vũ vẫn nhìn theo xe, mãi đến khi thân xe hóa thành một cái chấm đen nhỏ, biến mất trước mắt nàng không thấy gì nữa. Nàng không khỏi thở dài. Nàng sao lại không biết hấn đối với nàng tốt chứ?

Nếu như là buổi chiều mưa đồ ướt, thì làm sao có thể đến rạng sáng vẫn còn lạnh được? Mà cái hộp bánh ngọt kia nàng nhận ra, tiệm bánh Phong Đường Quả Tử, ở ngay phụ cận nhà tang lễ, nàng cùng Tiểu Mạch không chỉ một lần tại nơi đây uống cafe chờ phỏng vấn.

Còn có, hấn cũng tuyệt đối không phải đúng lúc tan tầm đi qua, hấn nhất định không biết, mùi sữa tắm trên người hấn có bao nhiêu nhẹ nhàng dễ ngủ, cho nên hấn nhất định là từ nhà đi tới, hơn nữa còn tắm rửa qua rồi.

Ngay cả như thế, nàng cũng chỉ có thể giả bộ như không biết, làm bộ không biết hấn là vì đồng tình với nàng, vì bạn tốt mà đền bù cho nàng.

Chỉ cần không vạch trần mọi chuyện, bọn họ vẫn còn có thể làm bạn tốt, một khi vạch ra rồi thì phải cùng hấn phân rõ giới tuyến, phải nói cho hấn biết, hấn không cần đối tốt với nàng như thế, bởi vì nàng cũng không phải trách nhiệm của hấn.

Hấn rất tốt, thật sự rất tốt, là một người đàn ông rất rất tốt, nhưng hấn không phải phao cứu hộ tình cảm của nàng, nàng cũng không cần sự đồng tình của hấn.

Tổn thương là do Triển Thác gây ra, sao vậy có thể để hắn thu xếp giải quyết hậu quả? Tên ngốc này, hắn thật sự không cần thiết phải làm như thế . . . . .

Chương 2

Chín giờ tối, Lâu Thừa Vũ vai đeo túi lớn vội vàng nhảy xuống taxi, đi vào quán cafe "Tiền phu hảo lận" đang treo biển "Tạm nghỉ".

Nàng đến muộn ba giờ, mấy người kia nhất định sẽ không tha cho nàng.

"Đến rồi! Đến rồi! Lâu đại ký giả của chúng ta rất cuộc đã tới!" Tân Gia Di đứng lên vỗ tay hoan hô, còn rất không có hình tượng mãnh liệt huyết gió.

Nàng đi tới. **"Thật xin lỗi, các cậu, bởi vì bọn cướp ngân hàng Đài Phú bắt được rồi, cho nên. . . . ."**

Khang Vi Băng lạnh lùng hừ một tiếng, **"Tôi bây giờ mới biết, nguyên lai ở trong suy nghĩ của cậu, tôi còn không quan trọng bằng một bọn cướp, hôm nay chính là sinh nhật của bốn tiểu thư, cậu đã có vinh hạnh được chọn là một trong năm vị khách, lại không xuất hiện đúng giờ, rõ ràng là muốn ăn đòn phải không?"**

Lâu Thừa Vũ đặt túi ngồi xuống, cười không ngớt. **"Biết rồi, muốn hăm hay là muốn kho đều tùy theo thọ tinh bà cậu cao hứng được không?"**

Đôi mắt đẹp của Khang Vi Băng lập tức hiện lên một tia sáng mang ý đùa dai. **"Cậu tự nói đấy, tôi không có ép cậu nha, đừng có mà buôn nước bọt ở đây đấy, Khang Vi Băng tôi cả đời này ghét nhất mấy người xuất chi phiếu khống."** (nói láo)

"Làm trò." Thừa Vũ đáp trả. **"Thứ mà Khang Vi Băng cậu cả đời này ghét, giống như vãi bó chân của mấy bà lão vậy, vừa thối vừa dài, làm gì mà có hạng nhất?"** (^)

Tôi đây cả đời ghét nhất. . . . . chính là câu cửa miệng của Vi Băng. Sự tích kinh điển nhất của Khang tiểu thư, chính là trong giờ học thể dục không vui nổi đóa lên, đối với giáo viên thể dục cùng toàn bộ bạn học

nói: **"Tôi đây cả đời ghét nhất là sân thể dục không có rạp che nắng, nóng chết bốn tiểu thư rồi."**

Lời vừa nói ra, khiến các nàng cười một trận muốn bực ruột, chuyện tình rõ là vô lý, mà nàng lại có thể nói ra một cách hùng hồn như vậy, có lẽ đó chính là sự tự tin khi xuất thân từ nhà giàu có.

Tóm lại, nàng yêu mến Vi Băng, yêu thích sự lạnh lùng của cô ấy, tư thái cao ngạo, đương nhiên cũng yêu mến Gia Di, Y Nhiên, Băng Khiết cùng Nhu Tinh, các nàng là nàng bằng hữu tốt nhất, còn có cái gì so được với tình cảm thuần túy thời còn học sinh, mà thời gian càng lâu lại càng tốt?

"Bớt nói, uống rượu đi, chai rượu đỏ này phần cậu rồi, nếu như uống hết, tôi liền tin tưởng cậu là không cố ý không đem sinh nhật của tôi để ở trong mắt."

Nói xong, Khang Vi Băng từ dưới ghế cầm lấy một chai rượu đỏ, rất phóng khoáng đặt trên bàn.

Lâu Thừa Vũ bật cười hỏi: **"Là một "chai"? Không phải một ly?"**

Cô nàng này là muốn nàng ngày mai lên không đi làm nổi sao? Cho dù tữu lượng của nàng không tệ lắm, nhưng uống như vậy thì cũng "treo máy" mất.

"Ăn trước một ít đồ rồi lại uống rượu, như vậy mới chống đỡ được lâu." Hàn Băng Khiết đứng lên đem vài món ăn bày trước mặt nàng, còn giúp nàng sắp xếp lại.

"Các cậu --" Lâu Thừa Vũ nhìn qua từng người từng người một, bọn họ tất cả đều đang cười trộm.

A ~ nàng đã hiểu, bọn họ là cố ý muốn chuốc rượu nàng, cho nên không có ai nhảy ra ngăn đón rượu. Cũng được, nếu đã cao hứng như thế, đến muộn ba giờ xác thực là hơi quá mức, nàng đương nhiên phải tỏ vẻ biết điều thì mới không bị mấy người kia léo néo đến thiên hoang địa nã (vĩnh viễn sánh cùng trời đất, mãi cũng không dứt), nàng tin tưởng sức cần nhần của mấy người phụ nữ này cộng lại nhất định là rất kinh người.

"Tôi uống là được." Nàng sẵn khoái tự mình rót rượu .

Chất lỏng màu đỏ trong ly thủy tinh thoạt nhìn thật mê người, may mắn là nàng cũng thích rượu đỏ, uống chậm rãi thì cuối cùng vẫn phải uống hết, trọng điểm là phải bày ra thành ý, tuyệt đối không thể làm cho bọn họ nghĩ rằng nàng muốn qua loa cho xong, càng muốn qua loa thì càng không qua nổi, nàng hiểu đạo lý này. . . . .

Kết quả của việc nàng tỏ ra thành ý, chậm rãi uống hết là -- hai giờ sau, ngã trên bàn bất tỉnh nhân sự.

Tần Gia Di hưng phấn cực kỳ. "**Cậu ấy say rồi, thật có thể chống đỡ a, rượu đỏ bên trong bỏ thêm rượu brandi, vậy mà còn chống được hai giờ mới gục, Vi Băng, hiện tại làm sao đây?**"

Chủ mưu âm hiểm cười. "**Đương nhiên là báo cho người nào đó biết rồi!**"

.....

Đêm đã khuya, Hình Tử Nguyên nằm ở trên giường, hẳn đã ngủ, góc phòng đặt một cái túi du lịch màu xám, ngày mai hẳn phải đi Thượng Hải họp, buổi sáng chín giờ lên máy bay.

Hắn có một bệnh cũ, một khi ngủ không đủ thì sau khi máy bay cất cánh sẽ rất dễ bị đau đầu, ngủ được càng ít đầu càng đau, sau khi nghiệm qua mấy lần, hẳn cũng không cứng miệng nữa, nếu muốn đáp máy bay, hẳn trước đó nhất định sẽ để bản thân nghỉ ngơi đầy đủ.

Điện thoại di động của hắn vang lên trong căn phòng yên tĩnh, hẳn mới chìm vào giấc ngủ không bao lâu, vẫn chưa ngủ thật sâu. Số điện thoại di động cá nhân của hắn người biết không nhiều, không nên có người khuya như thế rồi còn quấy rầy hắn. Nhú mày mở mắt ra, hẳn sờ đến điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thoáng qua số gọi đến.

Thừa Vũ --

Hắn lập tức tiếp điện thoại. "**Thừa Vũ --**" muộn như vậy rồi, có phải là phát sinh việc gì không?

Tiếng phụ nữ cười khẽ truyền đến, "**Hình tổng tài, anh thật sự rất quan tâm Thừa Vũ nha, cô nàng này thật đúng là hạnh phúc, bất quá lại có chút "ở trong phúc mà không biết hưởng."**

Ngữ khí trêu chọc làm hắn mày kiếm nhíu lại, nghiêm giọng hỏi: "**Cô là ai?**" Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của hắn là chẳng lẽ là tập

đoàn lừa đảo sao?

"Tôi là Khang Vi Bằng."

Hắn có chút ngây ngẩn cả người. Khang Vi Bằng. . . . . một trong những người bạn thời cao trung của Thừa Vũ, hẳn đối với cái tên này cũng không lạ lắm, khi đưa đón Thừa Vũ đã gặp qua rất nhiều lần, nhưng hai người cũng không có quen thân.

Hắn khó hiểu hỏi: **"Tại sao cô lại dùng điện thoại của Thừa Vũ gọi cho tôi? Thừa Vũ có chuyện gì sao?"**

"Cô ấy say rồi, say đến bất tỉnh nhân sự, anh có thể tới đón cô ấy không?"

Hắn không có hỏi nguyên nhân, cũng không hỏi Khang Vi Bằng tại sao không tự mình đón, càng không nói hẳn buổi sáng ngày mai phải ra nước ngoài, chỉ vội vàng hỏi: **"Thừa Vũ ở đâu?"**

Chỉ cần chuyện liên quan tới Lâu Thừa Vũ, hẳn đều đặt ở vị trí số một, cho nên căn bản không cần phải hỏi nguyên nhân.

"Ở quán cà phê "Tiền phu hảo lận", anh trực tiếp đến đem cô ấy đi là được, tự nhiên sẽ có người đóng cửa."

Hắn biết quán cà phê kia, là một người bạn khác đã ly hôn của Thừa Vũ, Tần Gia Di mở. **"Được, tôi sẽ đến trong vòng ba mươi phút."** Cúp điện thoại, hắn nhanh chóng đứng dậy thay quần áo, trong màn đêm lao nhanh đến mục tiêu.

Trên cửa thủy tinh treo biển "Tạm nghỉ", hắn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một cái bàn phía trên chén đĩa cùng đồ ăn bữa bộn, còn có cái bánh kem ăn chưa hết, trong quán trang hoàng đủ loại bong bóng sắc sỡ. Xem ra là có người sinh nhật, có lẽ là một trong số bạn bè của nàng.

Hình Tử Nguyên đem Lâu Thừa Vũ đang gục trên bàn ôm lấy, cảm thấy trong ngực một hồi rung động ấm áp, trong nháy mắt, nhu tình nồng đậm khiến đáy lòng như tan ra.

Nàng lại gầy hơn. So với lúc trước, khi hắn có cơ hội ôm lấy nàng, giờ còn nhẹ hơn rất nhiều.

Lần đầu ôm nàng là hồi năm thứ tư, hội sinh viên đi suốt Đài Đông, nàng không cẩn thận trượt ngã xuống suối, chân bị trật khớp, khi đó

Triển Thác đang chỗ khá xa cùng vài bạn học dựng lều trại, hẳn vội vàng nhảy xuống suối đem nàng ôm lấy.

Đêm hôm đó ở trong lều, hẳn cả đêm không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh của nàng. Hẳn cảm thấy mình rất hèn hạ, làm sao có thể thắm mến bạn gái của bạn, nhưng mà mặt khác hẳn lại không có cách nào khắc chế không động tâm với nàng.

Hẳn đã từng nghĩ tới, tìm một người bạn gái để đoạn tuyệt cảm giác đối với nàng, nhưng là luôn thất bại, cho dù những nữ sinh kia xinh đẹp đến đâu cũng không hấp dẫn được hẳn.

Cuối cùng hẳn rốt cục hiểu được, nguyên lai tình cảm là không thể miễn cưỡng, sâu trong nội tâm đã in dấu thân ảnh một người thì căn bản không có khả năng đón nhận thêm một người khác.

Về sau, hẳn chấp nhận số mệnh, buông tha không giằng co giữa đạo đức và tình cảm của mình nữa, hẳn tự nói với bản thân, chỉ cần có thể trông thấy nàng như vậy là đủ rồi, nếu như nàng cùng Triển Thác kết hôn, hẳn cũng sẽ vì hạnh phúc của nàng mà vui vẻ.

Nhưng thật không ngờ, Triển Thác lại không chút nào quý trọng nàng. Nếu sớm biết như vậy, lúc trước hẳn nhất định liều lĩnh đoạt lấy nàng!

Nghĩ tới đây, tim của hẳn như thắt lại. Nàng còn yêu Triển Thác không? Trong lòng của nàng có vị trí của hẳn không? Nếu như hẳn bày tỏ với nàng, có khi nào nàng cho rằng hẳn đang an ủi nàng không? Bởi vì nàng bị Triển Thác bỏ rơi mà tội nghiệp nàng, đồng tình với nàng, do thương hại mà theo đuổi nàng không?

Đáng chết!

Lại giẫm chân tại chỗ, suy đi nghĩ lại, hẳn phải làm sao mới có thể công khai ôm nàng vào trong ngực, chứ không phải chỉ trong lúc nàng ngủ say, lưu luyến nhìn thân ảnh xinh đẹp trước mặt, trái tim hẳn co rút đau đớn từng trận?

Hẳn quyết định, hẳn muốn triển khai tấn công, hơn nữa là tấn công một cách oanh oanh liệt liệt. Nếu như cuối cùng bởi vì hẳn bản khoản quá nhiều, để cho nàng bị người khác cướp đi, thì hẳn cũng không cần sống nữa, phụ nữ trên thế giới này, ngoại trừ Lâu Thừa Vũ, hẳn không cần ai khác!

.....

Lâu Thừa Vũ mở to mắt, cảm thấy một trận khó chịu vì say rượu.

Hình Tử Nguyên trắng đêm chưa ngủ canh giữ bên giường lập tức quan tâm hỏi nàng. **"Em tỉnh rồi, có thấy không thoải mái ở đâu không?"**

Nàng kinh ngạc nhìn hắn. **"Ách -- đây là có chuyện gì?"**

Hắn chỉnh đèn đầu giường sáng hơn một chút, nhẹ nhàng nói: **"Em uống say, bạn của em gọi điện thoại bảo anh đi đón em."**

"Cho nên nơi này là -- nhà của anh?" Đôi mắt tròn như hạt châu của nàng khẽ chớp, nhìn đến bức vẽ bầu trời sao khiến người ta kinh hỉ trên trần nhà, vũ trụ sâu thẳm, đẹp quá. . . . . Hắn bắt gặp sự vui thích trong mắt nàng, hiểu được là vì nàng yêu thích ngắm sao.

Lúc trước trang trí nơi này, hắn tất cả đều dựa theo sở thích của nàng mà sắp xếp, không có quá nhiều đồ trang trí phức tạp, vô cùng đơn giản, nhẹ nhàng mà thoải mái, cũng giống như con người của nàng vậy.

Nếu có một ngày, nàng có thể trở thành nữ chủ nhân của căn nhà này thì thật tốt . . . . . Sợ nàng nhận thấy nỗi băn khoăn trong lòng mình, hắn vội hạ tầm mắt, nhanh chóng xóa đi suy nghĩ.

"Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ nơi này là --" Trái tim Lâu Thừa Vũ đột nhiên nhảy lên một cái. **"Motel?"** Nàng đã làm rất nhiều phỏng vấn, trong đó không thiếu những motel thời thượng có vẽ bầu trời sao trên tường. (*Motel: Khách sạn nhỏ thông với bãi đỗ xe*)

"Tư tưởng của em rất không đúng đắn a, Lâu Thừa Vũ, anh lại không biết chọn lựa như vậy sao?" Khóe môi hắn cong lên. **"Nơi này là nhà của anh."** Ôm nàng trở về căn hộ của nàng thì quá gây chú ý, bởi vì phải đi qua cửa bảo vệ, làm không tốt còn có thể đụng phải hàng xóm trái phải cùng đối diện của nàng, hắn sợ sẽ gây phiền phức cho nàng.

Căn hộ này của hắn vừa vặn tương phản, bởi vì nơi đây tương đối chú trọng sự riêng tư, cho nên xe có thể chạy trực tiếp vào ga ra, từ cửa sau ga ra, có thể trực tiếp dùng thang máy riêng lên tầng trệt, mỗi một tầng lầu chỉ có một căn hộ, trên đường tuyệt đối sẽ không gặp phải người sống ở đó.

Nửa năm trước, hấn mua căn hộ ở tầng mười hai khu nhà cấp cao này, chính là vì nhìn trúng sự kín đáo của nó, ngay cả cha mẹ của hấn cũng không biết hấn mua chỗ này, giới truyền thông từ trước đến nay thích truy đuổi hào quang của tổng tài tập đoàn Khai Dương, cũng chỉ có thể đuổi tới con đường phía trước liền không công mà lui, điểm ấy làm cho hấn rất thích thú.

"Anh khi nào thì mua căn hộ này, làm sao em lại không biết?" Nguyên lai đây là nhà hấn a, không lẽ, bức tranh trên tường này là vì nàng mà vẽ sao? Bởi vì hấn cùng Triển Thác đều biết, nàng rất yêu thích các vì sao. . . . . Nghĩ tới điều này, một hồi cảm động chợt xông lên đầu. Hấn tại sao phải đối với nàng tốt như vậy.

"Chuyện mà em không biết còn rất nhiều." Hình Tử Nguyên hừ nhẹ. Hấn còn vì nàng mua một con ngựa trắng gởi nuôi tại trại ngựa chuyên nghiệp, chỉ vì nàng từng nói qua, rất muốn hưởng thụ cảm giác cưỡi ngựa trắng dạo chơi trên bãi cát, thật lãng mạn.

Tuy nhiên nàng sau khi nói xong thì ha ha cười, đa phần chỉ là nói đùa, bất quá hấn lại ghi nhớ trong lòng, còn mua ngựa, hi vọng có một ngày có thể thấy nàng cưỡi con ngựa trắng tản bộ trên bờ cát, nhất định là rất đẹp.

"Em tối hôm qua rất thất thố sao? Anh có chụp ảnh làm chứng không vậy?" Lâu Thừa Vũ ngồi dậy.

Đối với chuyện tối ngày hôm qua, nàng một chút ấn tượng đều không có, ký ức cuối cùng là ở trong quán của Gia Di, hơi rượu làm cho nàng buồn ngủ, liền gục xuống bàn muốn nghỉ ngơi một chút lại uống tiếp, kết quả ngủ thiếp đi luôn.

"Đương nhiên là có chụp, còn là một đống lớn, tính muốn vợ vét hết tài sản của em nữa." Hấn giả bộ dữ tợn nói đùa, lúc sau trở lại chuyện chính hỏi: **"Hiện tại cảm thấy đỡ hơn chưa? Tối hôm qua em nôn ra ba lượt, mãi đến khi không còn gì để nôn nữa mới đi ngủ."** Thấy nàng nôn tới như vậy, hấn thật sự rất đau lòng, dám bạn bè vô lương rớt cuộc bắt nàng uống bao nhiêu rượu? Bất quá ít nhất có một điểm bọn họ đã làm rất tốt, chính là báo cho hấn đi đón nàng.

"**Có hơi nhức đầu cùng buồn nôn, tắm nước nóng xong hẳn là sẽ không việc gì.**" Nàng thậm chí không nhớ rõ chính mình có uống hết bình rượu đỏ hay không.

Tửu lượng của nàng tuy không tới mức ngàn chén không say, nhưng cũng không thể chỉ một chai rượu đỏ liền "treo máy" a, nàng thật sự không nghĩ ra tại sao mình lại say thành cái dạng này, đúng là gặp ma rồi.

"**Có thể mượn phòng tắm của anh không?**" Nàng xuống giường, xoa xoa huyết Thái Dương đang ần ần đau. "**Em muốn tắm rửa rồi mới đi. . . . .**" Còn chưa có nói xong, chính nàng liền không nhịn được bật cười. Đây không phải là lời thoại đàn ông thường nói sau "chuyện đó" sao? Khó trách nàng lại chẳng nói tiếp được gì cả.

"**Em, cô gái này, trong đầu toàn chuyện không đứng đắn.**" Hình Tử Nguyên nhìn thấy nét mặt của nàng liền biết nàng đang nghĩ đi đâu, nhìn nàng lắc đầu. "**Tắm một cái đi, bên trong tinh dầu gì cũng đều có, có TV cũng có tạp chí, em muốn ngâm bao lâu đều được.**" Phòng tắm cũng là vì nàng xếp đặt, công việc phóng viên thường thường cả thể xác và tinh thần đều rất căng thẳng, về đến nhà, tắm một cái rồi đi ngủ sẽ tốt hơn một chút, TV cùng tạp chí cũng là vì nàng mà chuẩn bị, công việc của nàng yêu cầu phải luôn lưu ý tin tức mới nhất.

"**Muốn tắm cùng hay không?**" Tiến đến trước phòng tắm, Lâu Thừa Vũ cố ý quay đầu, kiều mỹ hỏi hẳn.

Khuôn mặt tuấn tú của người nào đó lập tức cứng lại. "**Anh nói rồi, anh, rất, kén, chọn.**" Không cần phải đùa với lửa, bởi hẳn thật sự, thật sự rất muốn bỏ vào nàng. . . . .

"**Ha ha!**" Nàng cười tiến vào phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, nụ cười của nàng phút chốc liền biến mất. Nàng dựa vào cửa thủy tinh mờ, tay đè lấy trái tim, cảm giác được cái bộ phận kia đang đập thành thịch, thịch thịch.

Ôi trời ơi. . . . . Kỳ thật lòng của nàng rất yếu ớt, nếu như hẳn lại tiếp tục trao ra vô oán vô hối như vậy, nàng sợ chính mình sẽ không cầm lòng được, một đường ngã vào trong lòng hẳn. . . . . Không được, như vậy đối với hẳn là không công bằng, hẳn không cần phải vì Triển Thác mà đem nàng trở thành trách nhiệm của mình, nàng càng không thể đem

đồng tình trở thành tình yêu, không thể vì . . . . . bị Triển Thác bỏ rơi, mà đến với hắn, vậy sẽ trở thành cái gì?

Triển Thác nếu biết sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định sẽ cười nhạo nàng "Không có cá thì tôm cũng tốt" đi?

Đáng chết! Tử Nguyên không phải tôm, cũng bởi vì hắn không phải dạng thứ đẳng, cho nên nàng mới hi vọng hắn đừng... tốt với nàng như vậy, hắn xứng đáng với một cô gái tốt hơn, một cô gái hoàn mỹ không tỳ vết, chứ không phải nàng, một người đã không còn chút tự tin với tình cảm.

Kể từ khi Triển Thác ở nước Mỹ dùng một câu "Khoảng cách quá xa" làm lý do, đơn phương đưa ra yêu cầu chia tay, nàng liền mất đi niềm tin đối với tình yêu. Nàng không biết giữa bọn họ làm sao lại biến thành như vậy?

Đại học năm thứ nhất, nàng tham gia hội du lịch, tại đó đồng thời quen biết Triển Thác khoa kiến trúc cùng Tử Nguyên khoa quản lý, Triển Thác theo đuổi nàng một năm, tới năm thứ hai, hai người bắt đầu kết giao.

Sau khi tốt nghiệp, hắn tham gia quân ngũ, nàng bắt đầu đi làm, hắn xuất ngũ trở về, làm việc một năm liền quyết định xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, muốn nghiên cứu thêm về ngành kiến trúc mà hắn say mê.

Nàng dứt khoát quyết định muốn đi cùng hắn, nhưng hắn nói người yêu ở bên cạnh, hắn không cách nào chuyên tâm học hành, vì vậy nàng ở lại Đài Loan.

Bọn họ mỗi ngày đều có liên lạc, nhưng mà một năm trước, hắn lại không hề báo trước đưa ra yêu cầu chia tay, làm cho nàng trở tay không kịp. Nàng một mực chờ hắn trở về, tự tay xây đắp ngôi nhà hạnh phúc trong lý tưởng của bọn họ, nhưng hắn lại nuốt lời .

Một năm nay, nàng hưởng thụ sự chăm sóc của Tử Nguyên, có đôi khi, nàng thật sự cảm thấy động tâm, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hắn là chịu sự nhờ vả của Triển Thác, cho nên mới phí tâm tư chiếu cố nàng, nàng lại thấy đau lòng.

Về phương diện khác, nàng cũng thường tự hỏi, nàng thật sự đã buông bỏ được Triển Thác rồi sao? Câu hỏi này thật khó mà giải đáp. Tình cảm nhiều năm như vậy, nàng vẫn đối với hắn vẫn luôn một lòng, luôn cho

rằng Triển Thác chính là người duy nhất của nàng kiếp này rồi, nhưng mà ông trời lại đùa giỡn với nàng.

Một đoạn tình cảm đột ngột chấm dứt, chung quy vẫn lưu lại mấy phần tiếc nuối. Có lẽ, không giống như ta dự tính, đó mới chính là nhân sinh a.

Ngâm mình một lúc quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, mặc vào quần áo cũ, Lâu Thừa Vũ vừa mở cửa phòng tắm đã ngửi thấy mùi cà phê, nàng bị hương cà phê hấp dẫn tới phòng ăn đang mở rộng.

Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi trên ban công, đã hơn bảy giờ, Hình Tử Nguyên đứng ở bên cạnh bàn ăn, đang xay cà phê. "**Anh làm bữa sáng đơn giản.**"

Nàng kéo ghế dựa ngời xuống, nhìn thấy bữa sáng một chút cũng không đơn giản trên bàn sứ trắng, nhin không được giơ ngón tay cái lên khen: "**Vị thiếu gia này, anh phục vụ thực không tồi nha, rất hoàn hảo, lần sau còn có thể gọi anh không?**"

Hắn lười biếng nhiu mày. "**Lần thứ nhất đơn giá mười vạn, khách quen giảm còn 90%, em muốn quét thẻ hay là trả tiền mặt?**"

"**Anh thân nạm vàng sao? Mặc như vậy!**" Nàng ha ha cười, bắt đầu ăn bữa sáng hân làm.

Hắn làm bánh mì nướng, trứng chiên cùng xúc xích kiểu Đức, còn có salad sao? Thoạt nhìn thật là vừa phong phú vừa ngon miệng.

Tay nghề của hắn rất tốt. Nàng từ thời đại học đã biết, gia cảnh hắn giàu có, thật sự không có cần thiết phải xuống bếp, chỉ có thể nói là do thiên phú a, rất nhiều món ăn, hắn đều chỉ ném qua liền biết đại khái phải làm như thế nào, thật là khiến nàng bội phục sát đất.

Có một lần, nàng nói muốn ăn món pasta mà hội bạn họ trong một lần nào đó đi Italy du lịch đã ném qua ở Florence, hắn cứ nhiên làm được. Một khắc đó, nhìn thấy đĩa mì ý bày ở trước mặt nàng, sau đó thưởng thức qua hương vị, nàng thật sự là kinh ngạc đến không nói được, trợn mắt hốc mồm một lúc lâu.

Hương vị cùng với trong trí nhớ của nàng giống nhau như đúc, không chỉ có như thế, nàng cho rằng hắn làm thậm chí còn ngon hơn.

Linh. . . . . Điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của nàng, là điện thoại của hắn.

Sau khi lấy lại tinh thần, nàng mới phát hiện chính mình một tay cầm đĩa bạc, một tay cầm dao ăn, đã nhìn hắn đến xuất thần. Hắn vẫn đẹp trai giống như mọi khi, nhưng khi đứng dậy nhìn như là rất mệt mỏi, trong mắt còn có tơ máu. . . . . Trời ạ! Nàng đột nhiên phát giác hắn nhất định bị nàng quấy nhiễu cả đêm không ngủ, cho nên thoạt nhìn mới mệt mỏi như vậy.

"Tôi biết rõ, tôi không có quên, cậu phải tài xế đem hành lý đưa đến sân bay, hàng không Macao, nếu như nhìn thấy giám đốc Lưu thì đưa cho anh ấy bảo quản, một lát nữa tôi sẽ tới, chúng ta sẽ trực tiếp đăng ký." Dặn dò xong, hắn cúp điện thoại.

"Anh muốn đi sân bay?" Nàng nghe được hắn nói chuyện, xuất ngoại đối với hắn mà nói là chuyện thường ngày.

Hắn nhấp ngụm cà phê, nhàn nhạt nói: **"Hôm nay phải đi Thượng Hải họp, có thể phải mất mấy ngày."**

Lâu Thừa Vũ trờng to mắt, **"Nhưng mà anh cả đêm không ngủ. . . . ."** Nàng biết rõ bệnh cũ của hắn, giấc ngủ không đủ lên máy bay sẽ bị đau đầu.

"Ai nói anh không ngủ? Em nôn xong đi ngủ, anh cũng đi ngủ luôn, mãi đến khi em tỉnh lại anh cũng tỉnh lại." Hắn không muốn làm cho nàng băn khoăn.

"Trùng hợp như vậy?" Hắn còn muốn lừa gạt nàng, tơ máu trong mắt của hắn cùng vẻ mệt mỏi trên mặt rõ ràng như thế, là không muốn nàng đau lòng mới nói như vậy sao?

"Nhanh ăn đi." Không muốn tiếp tục đề tài này, Hình Tử Nguyên giục nàng: **"Ăn xong anh đưa em đến công ty, xong anh liền đi sân bay."** Hắn biết rõ nàng tuyệt đối sẽ không xin nghỉ một ngày, nàng bây giờ, luôn đem công việc đặt ở vị trí số một.

"Anh mấy giờ lên máy bay?" Nàng hỏi.

"Chín giờ." Ông trời! Nàng ngạc nhiên đến há hốc miệng. **"Hiện tại đã bảy giờ hai mươi rồi."** Chẳng lẽ xe của hắn vừa lắp thêm cánh sao?

"Anh là VIP, chín giờ đăng ký vẫn còn kịp, cho dù không kịp, bọn họ cũng sẽ chờ anh." Hấn bình tĩnh đáp.

Lâu Thừa Vũ lắc đầu. **"Anh hiện tại vẫn là nên đi nhanh đi, mau tới sân bay, em ăn xong sẽ tự mình rời đi, không cần phải để ý đến em."** Nàng còn không biết sao? Bởi vì là tự hấn lái xe, hấn nhất định sẽ lỡ chuyến bay, hấn mới không phải loại người kêu cả đoàn người trên máy bay chờ đợi hấn mà mặt không đổi sắc.

"Ở đây không có xe là ra không được, mỗi một chiếc xe đều là từ ga ra đi ra ngoài, không có đại sảnh tiếp đãi." Hấn chỉ muốn trước khi ra nước ngoài được ở cùng nàng lâu hơn một chút.

"Vậy anh kêu người tới đón em. Anh bây giờ đi nhanh đi." Nghĩ đến hấn giấc ngủ không đủ còn phải lên máy bay, nàng thực lo lắng cho hấn.

Ai, hấn tại sao phải hy sinh giấc ngủ để chiếu cố nàng? Như vậy, nàng càng không thể đem hấn đuổi khỏi đáy lòng rồi, cứ vô oán vô hối trả giá khiến cho nàng tiếp nhận thành quen đi.

Nếu có một ngày, nàng thật sự yêu hấn thì phải làm sao bây giờ?

Chương 3

Lâu Thừa Vũ ước chừng thời gian máy bay đến Thượng Hải, liền gọi điện thoại cho Hình Tử Nguyên, nhưng giọng của hắn nghe là lạ.

"**Anh làm sao vậy?**" Nàng miễn cưỡng hỏi.

"**Không có gì, có thể là do thời tiết quá nóng, ở đây rất oi bức.**" Hắn cũng không nói thật.

Mấy ngày nay, hắn vốn là bị cảm nhẹ, không quá nghiêm trọng, cho nên cũng không để ý đến. Có lẽ tối hôm qua thức đêm chiếu cố nàng, không có nghỉ ngơi, sức miễn dịch yếu đi, thêm vào đó bởi vì nàng thể chất sợ nóng, hắn liền đem điều hòa mở rất lớn, vi khuẩn gây bệnh liền nhân cơ hội tác quái.

Hắn đến Thượng Hải không bao lâu thì yết hầu bắt đầu đau nhức, một giờ sau, hắn đau đến mức ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn.

"**Thời tiết oi bức sẽ khiến giọng bị khàn sao?**" Nàng vẫn cảm thấy không hợp lý.

"**Vừa mới ăn đồ ăn cay, cho nên yết hầu không thoải mái.**"

"**Anh không thích đồ ăn cay gì đó mà. . . . .**"

"**Chủ quản ở đây chiêu đãi, thịnh tình không thể chối từ.**" Có một câu nói là, đã nói một lời dối thì phải dùng mười lời nói dối khác để che đậy, hắn giờ phút này thực thối tha.

"**Anh thật ngốc, tại sao không nói anh không ăn cay?**" Nàng thở dài lắc đầu, quan tâm hỏi: "**Lúc trên máy bay đầu rất đau à?**" Huống chi còn phải chuyển máy bay. Đối với hắn mà nói nhất định là một loại hình tra tấn, nghĩ đến điểm này nàng lại đứng ngồi không yên.

"**Không có, anh lên máy bay liền ngủ mất luôn, cho nên một chút cảm giác đều không có.**" Hắn hời hợt nói.

Trên thực tế, từ trước đến nay đây là lần hắn đáp máy bay mà đau đầu nhất, đầu của hắn giống như là muốn nổ tung, nhất là lúc chuyển máy

bay ở đảo Tế Châu, hẳn thiếu chút nữa không khống chế được mà mắng chửi tiếp viên hàng không yêu cầu hẳn xuống máy bay.

"**Anh thật đúng là may mắn.**" Nói xong, nàng trầm mặc nửa ngày. Hẳn cho rằng nàng sẽ tin chuyện ma quỷ của hẳn sao? Nàng quen biết hẳn đâu phải một hai ngày, hẳn ở trên máy bay căn bản ngủ không được, cho dù bay đường dài cũng vậy. Xem ra hẳn nhất định rất không thoải mái, là vì muốn nàng bớt áy náy mới nói như vậy. Không biết vì cái gì, nàng đột nhiên rất muốn thấy hẳn.

"**Thưa Vũ, xuất phát thôi!**" Tiểu Mạch hô.

Nàng vội vàng hướng Hình Tử Nguyên ở đầu bên kia điện thoại nói: "**Em phải đi phỏng vấn, yết hầu không thoải mái thì uống chút nước ấm, bằng không đi mua thuốc ngâm cũng được.**"

Hẳn cố nén sự khó chịu phân bác: "**Làm như anh là trẻ con ba tuổi không bằng vậy? Tự anh biết xử lý mà, không cần làm gà mẹ đâu, đi làm việc của em đi, khi phỏng vấn cẩn thận một chút, không cần phải coi mình như là nữ siêu nhân, cái gì cũng tranh làm, còn có, bữa tối nhớ phải ăn, không được để đói bụng, tối hôm qua em không khỏe, hôm nay xem có thể về nhà nghỉ ngơi sớm một chút hay không . . . . ."**

Nàng nhẹn không được phì cười. "**Hiện tại là ai đang coi ai là trẻ con ba tuổi đây? Không nói nữa, liên lạc sau nhé!**" Cúp điện thoại, nàng vội vàng vác ba lô cùng Tiểu Mạch ra ngoài, mới vừa nhận được tin tức, trong cao ốc thương mại Hữu Luyện phát hiện có bom.

Hai người một bước tiến vào thang máy, nàng lại hỏi: "**Tiền bối, ngày mai em có thể nghỉ phép không?**" Vừa mới rồi, trong nội tâm nàng một cái kế hoạch đã thành hình.

"**Em cũng biết nghề của chúng ta mà, nếu không có chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong, thì không được tự tiện rời khỏi vị trí công tác.**" Tiểu Mạch rung đùi đắc ý nói.

"**Lần trước anh bởi vì bị bạn gái bỏ rơi muốn xin nghỉ hai ngày.**" Nàng nhắc nhở hẳn.

"**Em có biết khi đó anh thống khổ muốn chết hay không?**" Hẳn nghiêm túc đứng đắn nói: "**Cái này cũng đủ để cấu thành điều kiện sinh tử tồn vong rồi, cho nên có thể tính.**"

"Kỳ thật. . . . . Em cũng bị bỏ rơi." Lâu Thừa Vũ cười khố.

Tiểu Mạch hít sâu một hơi, trợn mắt nhìn nàng, không kiêng kị hỏi:
"Bạn gái?"

Nàng trong lòng cười to, trên mặt lại giả vờ ra vẻ thõng khổ trầm trọng gật đầu. **"Ừ."**

Nàng biết rõ trong đài truyền hình tung tin vệt nàng là lesbian, ai kêu nàng ở trong quán cafe của Gia Di hôn môi với Y Nhiên bị đồng nghiệp nhìn thấy, ngày đó tác phẩm của Y Nhiên được đài truyền hình chọn, nàng vì bạn mà cao hứng quá mức. Còn có, ngày Gia Di ly hôn, chạy tới đài truyền hình tìm nàng, ôm nàng khóc lớn, còn có Vi Băng năm lần bảy lượt nghênh ngang mang xe hở mui màu đỏ tới đón nàng đi ăn cơm, những chuyện này đều bị phóng đại mà truyền đi.

"Anh biết rồi, ngày mai em ở nhà chữa thương đi." Tiểu Mạch đồng tình vỗ vỗ vai nàng. **"Thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm, nên bị thương."**

Nàng nhin cười. **"Cám ơn anh, tiền bối."**

.....

Buổi sáng mười giờ, Lâu Thừa Vũ vừa bước ra khỏi sân bay Phố Đông Thượng Hải liền cảm thấy một hồi oi bức, phảng phất như không khí không hề lưu động.

Nàng lấy nước khoáng trong túi ra uống một ngụm lớn, bắt taxi, trực tiếp đến chi nhánh tập đoàn Khai Dương tại Thượng Hải. Đó là tòa nhà hiện đại đẹp đẽ, cách bến cảng không xa, về giao thông mà nói, thực là khu thương nghiệp bốn phía thông suốt, tiềm lực phát triển trông thấy được.

Nhìn lên cao ốc một hồi lâu, nàng đứng ở lối đi bộ gọi điện thoại cho Hình Tử Nguyên. Nàng bắt đầu có chút mong đợi, nếu như hẳn xuống lầu thấy nàng, sẽ có cái vẻ mặt gì? Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nhất thời xúc động chạy tới Thượng Hải tìm hẳn, là vì chiều hôm qua khi hẳn cùng nàng nói điện thoại, giọng nói nghe rất không ổn sao? Hay là bởi vì sự che chở ôn nhu của hẳn khiến cho bức tường nàng dựng lên trong lòng bị đánh ngã, cho nên mới nhanh chóng muốn gặp hẳn? Nàng không rõ, cũng không hiểu tình cảm của chính mình.

"Xem ra em quấy rầy đến anh rồi." Nàng ra về nhẹ nhàng nói: "Không sao, nếu anh đang bận, vậy tự em đi dạo một vòng rồi trở lại sau, vừa vặn đi miếu thành hoàng mua chút vật kỷ niệm, đồng nghiệp của em đưa cho em hẳn một danh sách dài, em phải mang cho đủ!"

"Thừa Vũ. . . . . Khụ khụ. . . . ." Hấn cắt đứt lời nàng, đột nhiên ho khan một trận.

Nàng lo lắng, chờ hẳn hết ho mới hỏi: "Anh có phải bị sặc hay không?"

"Thực ra, anh bị cảm nặng, bây giờ đang ở khách sạn nghỉ ngơi." Hấn rất cục nói thật.

Nguyên bản không muốn nàng lo lắng, cho nên không nói ra, không nghĩ tới nàng lại tới công ty hẳn, hẳn thật sự là vừa mừng vừa sợ. Nếu đã đến rồi, hẳn làm sao có thể không nhìn nàng một cái đã để cho nàng trở về được?

Hấn thật sự rất nhớ nàng, người đang sinh bệnh thì đặc biệt yếu ớt, tại nơi tha hương sinh bệnh, loại cảm giác này càng rõ ràng hơn, trong lòng của hẳn vẫn luôn nhớ nàng.

"Mau nói cho em biết địa chỉ khách sạn!" Nàng thúc giục.

Tên gốc này, vì sợ nàng lo lắng cứ nhiên còn nói vẫn đang ở trong công ty, giọng nói của hẳn ngày hôm qua cũng rất khàn, có phải là vì chiếu cổ nàng, thức trắng đêm không ngủ cho nên mới bị cảm hay không? Nàng rất sợ nóng, điều hòa luôn mở rất lớn, hẳn hôm trước có phải cũng đem điều hòa ở nhà của hẳn mở số lớn hay không?

Ghi nhớ tên khách sạn. Nàng lòng nóng như lửa đốt nhảy lên xe taxi, thẳng đến nơi.

Hình Tử Nguyên nhìn điện thoại đã ngắt, khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo hé ra một tia sáng ấm áp, khóe miệng cong lên, hạnh phúc mỉm cười, tức thì giống như vầng thái dương chói mắt.

Thừa Vũ đến đây. . . . . Đây là mơ sao? Nàng làm sao có thể bất chợt thích ý mà chạy tới đây? Nàng luôn lấy công việc làm đầu, nhưng bây giờ ... chẳng phải rất rõ ràng rồi sao? Địa vị của hẳn chiến thắng công việc của nàng.

Chết mất! Hấn làm sao lại cười không ngừng được? Làm sao lại cảm thấy yết hầu đã không còn đau, đầu cũng không đau đớn, sự khó chịu trong lòng cũng biến mất vô tung vô ảnh, đây là có chuyện gì? (^ ^)

Cái gọi là thuốc đặc hiệu bất quá chính là thế này đi, nguyên bản hấn bởi vì bị cảm nặng mà ủ rũ. Đột nhiên lại cảm thấy toàn thân đều tràn đầy sức sống.

Leng keng -- chuông cửa vang lên, hấn đi nhanh ra mở cửa, chính bản thân cũng cảm thấy buồn cười, hấn giờ phút này thì giống người bệnh chỗ nào chứ?

Hấn mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Lô Thừa Vũ. Niềm vui sượng thấp sáng đôi mắt vốn buồn bã của hấn, hô hấp lần nữa trở nên dồn dập. Thật là nàng, hấn không có nằm mơ --

"Có phải là rất nghiêm trọng? Ngay cả công ty cũng không thể đi, nhất định rất không thoải mái phải không?" Lô Thừa Vũ tiến vào phòng của hấn, nhìn đến căn phòng xa hoa trở thành một đống hỗn độn, lập tức bật cười.

Hấn nhất định là ngay cả nhân viên phục vụ cũng không đồng ý cho tiến vào quét dọn nên mới có thể trở thành như vậy, bởi vì Hình đại tổng tài chính là luôn yêu cầu sự hoàn mỹ, làm sao có thể để cho người khác nhìn thấy bộ dạng hấn hắt xì hay là chảy nước mũi chứ?

"Có ăn cái gì chưa?" Nàng ân cần hỏi.

Hấn lắc đầu. **"Không có khẩu vị."**

"Gặp bác sĩ chưa?"

"Gặp rồi." Hấn nhìn thấy nàng gần ngay trước mắt, bỗng nhiên nói ra: **"Anh hiện tại đột nhiên muốn đi ăn, em đi cùng anh có được không?"**

"Đương nhiên được, thèm ăn là chuyện tốt, bụng rỗng uống thuốc sẽ làm hư dạ dày." Lô Thừa Vũ lập tức cầm lấy túi xách vừa mới đặt xuống. **"Ở trong khách sạn ăn được rồi, chỗ này có nhà hàng không?"**

Hấn gật đầu. **"Trong khách sạn có ba, bốn nhà hàng, món Trung, Tây hay đồ ăn Nhật đều có, em muốn ăn cái gì?"**

Nàng nở nụ cười. **"Em không đói bụng a, phải là anh muốn ăn cái gì chứ."**

.....

Mười phút sau, bọn họ đã ngồi tại quán ăn Trung Quốc ở sảnh tầng hai khách sạn, "Bích Nguyệt lâu".

"**Sắc mặt anh thật không tốt, ăn nhiều một chút đi.**" Nàng cố ý chọn vài món ăn thanh đạm, chính là hy vọng có thể hợp khẩu vị của hắn, để cho hắn ít nhiều gì có thể ăn thêm một chút bổ sung thể lực.

"**Nói cho anh biết, làm sao em lại qua đây? Thật là đến thăm anh sao?**" Bị cảm có là cái gì? Hắn quan tâm chỉ có chuyện này mà thôi.

"**Thật là tới thăm anh, không cần phải hoài nghi.**" Lâu Thừa Vũ nghịch ngợm cười. "**Bởi vì em là người có lương tâm, anh bởi vì chăm sóc em mà bị bệnh, em làm sao có thể giả bộ như không biết!**"

"**Còn công việc?**"

Nàng thần nhiên cười. "**Giao cho tiền bối làm cùng rồi, ngày mai đáp chuyến bay sớm nhất trở về là được.**"

Hắn nghe thấy tim của mình như đập nhanh hơn. Nói như vậy, nàng tối nay sẽ ở lại chỗ này rồi?

Hắn lập tức nói: "**Anh giúp em đặt một căn phòng cách vách phòng anh.**"

Nàng cười cười. "**Đại tổng tài, anh không cần quan tâm cái này, em đã đặt phòng tại Khách sạn Thái Hồng rồi, chỗ ở không thành vấn đề.**"

"**Trả lại đi.**" Hắn phủ quyết nói: "**Em một mình ở trong khách sạn khác, anh sẽ lo lắng.**" Bình thường hắn đều rất ôn nhu, nhưng ở vào thời điểm này, thì thực sự là mười phần nam tính.

Nàng dờ khóc dờ cười nói: "**Chỗ đó rất an toàn, đồng nghiệp của em đi công tác tới nơi này đều ở tại đó, dùng danh nghĩa công ty em đặt phòng còn có chiết khấu nữa.**" Vị tiên sinh này rốt cuộc nghĩ nàng mấy tuổi chứ? Đã quên nàng từng một mình đi Nga thụ huấn nửa tháng, cũng từng bị phái đi New Zealand công tác một mình một tháng sao?

"**Anh vẫn không yên tâm, anh kiên quyết muốn em ở phòng cách vách.**" Khẩu khí của hắn vô cùng kiên trì.

"**Biết rồi, người bệnh là lớn nhất được chưa?**" Nàng cười thúc giục hắn. "**Nhanh ăn đi.**" Không biết có phải bởi vì có nàng ở đây hay không,

khẩu vị của hắn đã khôi phục, ăn chén cơm, uống thêm non nửa chén canh gà, cảm giác được tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

"Hành lý của em đâu? Anh cùng em tới khách sạn Thái Hồng lấy."

"Hành lý của em chính là cái túi này đây." Nàng mềm mại cong môi lên, vỗ vỗ vào cái túi lớn đặt trên ghế bên cạnh, mỉm cười nói: **"Hơn nữa em căn bản còn chưa có tới khách sạn đó, xuống máy bay một cái liền trực tiếp tới công ty của anh, sau đó là nơi này."**

Hình Tử Nguyên hơi sửng sờ, sau đó bất khả tư nghị nhìn nàng. Làm gì có người phụ nữ nào như nàng, qua đêm mà mang ít đồ như vậy? Nàng cũng không có mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, đồ bảo hộ ... gì đó muốn mang theo sao?

Nhưng mà hắn chẳng phải là bị chính điểm này của nàng hấp dẫn đó sao? Rất phóng khoáng, không ra vẻ kệt cỡm, có phong cách riêng. Xem ra đời này, hắn Hình tử nguyên đại khái là khó mà thoát được lòng bàn tay của cô gái này rồi. Hắn cam nguyện thân phục bên chân nàng, cả đời. . . .

..

.....

Sau khi trở lại phòng, bởi vì Lâu Thừa Vũ kiên trì, hắn phải uống thuốc, rồi đi ngủ, mà nàng thì đương nhiên thay hắn thu dọn trong phòng.

Khi hắn tỉnh lại thì đã chạng vạng, tấm rèm cửa thật dày cản lại ánh chiều tà chói mắt, nhìn thấy gian phòng trở nên ngăn nắp vô cùng, hắn liền biết là nàng đã thu dọn.

Thừa Vũ biết rõ hắn quái gở, tuyệt đối sẽ không gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn, cho nên nhất định là nàng tự mình thu thập.

Hắn xuống giường, phát hiện nàng đang nằm trên sofa, chuyện này thật là ngoài ý muốn, nàng chưa có trở về gian phòng của mình. Hắn kinh ngạc nhìn nàng, nhin không được ngời xôm xuống, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của nàng, chợt cảm thấy ở sâu trong nội tâm có một cảm giác rung động không cách nào ức chế.

Nàng đẹp quá. . . . . Nếu như có thể đem nàng cầm giữ ở trong lòng, hắn nguyện ý trả tất cả mọi giá.

Hắn nghĩ rằng nàng đã trở về phòng nghỉ ngơi, không nghĩ tới nàng sẽ lưu lại, còn cuộn tròn trên sofa, xem ra nàng nhất định là một muốn

chết rồi, sáng sớm bay tới đây, khoang máy bay nhỏ hẹp cùng quá trình chuyển tiếp thực là sự tra tấn.

Nàng vì hấn như vậy, hấn cảm giác được mình thật may mắn, hà cố gì bởi vì không chiếm được toàn bộ con người nàng mà cảm thấy trống rỗng?

Hình Tử Nguyên, có thể nhìn thấy nàng như vậy, đã là một chuyện xa xỉ rồi, người phải nên biết đủ, ông trời mới có thể cho người phúc phận lớn hơn.

Hấn không có đánh thức nàng, sau khi nhìn nàng một hồi lâu, hấn đi tắm rửa. Tắm rửa xong, hấn thay một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, tiếp đó uống nhanh một ly lớn nước ấm, hi vọng tới khi nàng tỉnh lại, hấn có đủ tinh thần để mang nàng đi ra ngoài một chút.

Thời gian tiếp theo, hấn ngồi trên mặt thảm trước sofa, giống như kẻ ngốc chăm chú nhìn nàng, mãi đến gần tám giờ thì mí mắt của nàng rốt cục giật giật.

Lâu Thừa Vũ không biết mình đã ngủ từ lúc nào, dọn dẹp đồ đạc xong, nàng chỉ muốn chớp mắt một chút, không nghĩ tới lại ngủ say tới như vậy. Khi nàng mở mắt ra, nghênh đón nàng là khuôn mặt tươi cười sáng sủa của Hình Tử Nguyên. Nàng sợ hết hồn, đổ mặt quần bách, ngay sau đó phát hiện hấn đang ngồi ở trước mặt nàng thì lại càng kinh ngạc.

"**Anh tại sao lại ngồi dưới đất nhìn em?**" Nàng lắp bắp hỏi, tim đập thật nhanh.

"**Anh đã ngủ đủ rồi.**" Hấn nhẹ gạt mấy sợi tóc mai đang rủ xuống gò má nàng, trêu chọc hỏi: "**Em có biết hiện tại đã là mấy giờ rồi không? Tiểu thư, đã tám giờ rồi, anh sắp chết đói đây, đang đau khổ chờ em tỉnh lại để đi ăn chút gì.**"

"**Tám giờ?**" Nàng hô nhỏ một tiếng ngồi dậy. "**Tại sao anh không gọi phục vụ phòng? Anh còn đang sinh bệnh, không ăn gì làm sao được?**"

Hấn nhếch miệng cười. "**Cho nên em bây giờ nhanh đi cùng anh ra ngoài ăn chút gì đó.**"

"**Biết rồi.**" Lâu Thừa Vũ vội vàng đứng dậy, vừa đi hướng phòng tắm vừa nói: "**Em nhìn thấy phòng tắm còn cái bàn chải đánh răng mới, em dùng đó.**"

Con người đen của hắn chớp lên một tia sáng, tiếng nói trầm thấp nhu hòa: "**Chỉ cần là của anh, cái gì em cũng có thể dùng.**" (*aaa....lời thoại kinh điển* ^^)

Trước khi đóng cửa phòng tắm, nghe được lời hắn nói, trái tim của nàng mãnh lực đập trong ngực, hơi thở như nghẹn trong cổ. Hắn thật sự làm nàng bối rối không thôi.

Nếu như là chịu sự nhờ vả của Triển Thác, hắn có cần thiết phải nói với nàng những lời khiến nàng này sinh ý nghĩ kỳ quái này không? Nếu như không phải Triển Thác nhờ vả, vậy tại sao hắn phải đối với nàng tốt như thế?

Chẳng lẽ là. . . . . Tình yêu? Cái ý nghĩ này khiến cho máu trong người nàng như muốn sôi lên. Chết thật! Tại sao nàng đối với khả năng này hoàn toàn chẳng có chút chán ghét nào?

Nàng lắc đầu một cái. Không nên suy nghĩ nữa, hắn chỉ chiếu cố người bạn tốt là nàng mà thôi, nàng không thể bởi vì cảm thấy trống trải mà muốn lấy hắn bù đắp vào.

Hắn là bạn tốt của nàng, một người bạn nàng rất quan tâm, chỉ là như vậy mà thôi. . . . .

Chương 4

Thượng Hải về đêm, phong tình vạn chủng.

Lâu Thừa Vũ cho rằng Hình Tử Nguyên muốn cùng nàng dùng cơm ở khách sạn, không nghĩ tới bọn họ lại rời đi, tại cửa khách sạn, ngồi lên một chiếc xe nhập khẩu, còn có người phụ trách lái xe.

“Anh bị cảm còn chưa khỏe, ở khách sạn ăn thì được rồi, làm gì phải phí công sức chạy ra ngoài?” Nàng không ủng hộ nói: **“Nếu có thời gian ..., không bằng ở trong phòng nghỉ ngơi.”**

Hình Tử Nguyên vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng. **“Tiểu thư, anh đã nằm cả ngày rồi, em cũng nên cho anh đi ra ngoài hít thở không khí chứ, thuận tiện để cho anh tận tình chủ nhà, có được không?”**

“Chủ nhà?” Nàng bật cười nói: **“Anh rõ ràng là người Đài Loan mà?”**

Hắn nhướn mày. **“Nhưng anh ở tại đây thành lập công ty, cho nên cũng coi như là một nửa chủ nhà, không phải sao?”**

Nàng nở nụ cười. **“Công ty của anh thoạt nhìn rất có khí thế, chỉ khí thế không thôi cũng đủ để đè bẹp người khác.”**

“Tòa cao ốc kia là đặc biệt mời kiến trúc sư đẳng cấp thế giới thiết kế, chính là muốn có được loại khí thế vượt trên người khác.” Hắn phân tích nói: **“Nơi đây xem trọng bề ngoài, chúng ta cũng coi như là kẻ tới sau, bất quá hiện tại tham gia cạnh tranh cũng không muộn, công ty của bọn anh căn cơ rất vững chắc, cách làm việc cũng không giống với người khác, cho nên có rất nhiều công ty nước ngoài chủ động muốn cùng bọn anh hợp tác, anh hiện tại vẫn còn tại đang cân nhắc.”**

“Vì sao?” Nàng không hiểu hỏi: **“Có nhãn hiệu quốc tế thêm vào không phải tốt hơn sao?”**

Hắn lạnh lùng nheo mắt lại. **“Rất nhiều công ty quốc tế đều là những kẻ ăn tươi nuốt sống, bọn họ mặt ngoài hợp tác với em, nhưng**

sau lưng lại vụng trộm thôn tính công ty của em, cẩn thận thì vẫn tốt hơn.”

Nàng mỉm cười. “Xem ra bác trai đem quyền kinh doanh công ty giao cho anh là lựa chọn chính xác.”

Hắn không tỏ rõ thái độ nói: “Ngay từ đầu, anh cũng không hiểu cha anh tại sao phải về hưu sớm như vậy, dù sao ông mới năm mươi lăm tuổi, nhưng sau khi thực sự tiếp nhận, anh ngược lại thấy may mắn vì ông đã sớm đem công ty giao cho anh, trong tập đoàn hay phát sinh nhiều sự tình phiền phức, ông vẫn là cùng mẹ anh đi du sơn ngoạn thủy thì tốt hơn.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. “Anh trai anh thật sự không quan tâm chuyện trong công ty sao?” Nếu như không có người hỗ trợ chia sẻ, hẳn thật sự sẽ rất mệt mỏi.

“Anh ấy say mê y học, có thể bắt buộc được sao?” Hình Tử Nguyên ngữ khí đầy chấp nhận. “Ít nhất anh ngay từ đầu đã lựa chọn ngành quản lý, với kinh doanh cũng có hứng thú, cũng không có cảm thấy khổ sở.”

“Anh em hai người đều rất tài giỏi.” Nàng thuộc như lòng bàn tay: “Anh trai anh năm trước được chọn là bác sĩ khoa ngoại thần kinh quyền uy nhất, anh thì được chọn là tổng tài trẻ tuổi được chú ý nhất.”

Hắn nhìn nàng. “Còn em bán mạng làm việc như thế, vậy không phải tự nhiên cũng sẽ trúng cử danh hiệu phóng viên gương mẫu rồi sao?”

“Phóng viên gương mẫu?” Nàng cười sặc sụa nói: “Chẳng có cảm giác khí thế gì cả.”

“Như vậy –” hắn đổi lại cách nói. “Phóng viên xã hội Ưu tú nhất, nhân vật phong vân hàng năm của Tổ chức Chân Thiện Mỹ toàn Đài Loan, cái này thì thế nào, hài lòng không?” (cái danh hiệu này nó loằng ngoằng quá, tớ chém chút ^^!)

Nàng cả cười đáp không nổi. “Anh có thể đặt dài hơn một chút không?”

“**Muốn dài hơn một chút, được, để anh suy nghĩ. . . .**” thấy vậy, Lâu Thừa Vũ cười cắt lời hẳn. “**Đừng đùa nữa.**”

Ai, vì sao ở bên hẳn, bọn họ rất là vui vẻ nha? Cẩn thận ngẫm lại, hình như nguyên nhân là bởi hẳn luôn chủ động chọc cho nàng vui. Nghĩ kĩ thì nàng vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, tài hoa, gia thế, bề ngoài, cái gì hẳn cũng đều có đủ, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, tại sao vẫn không có bạn gái cố định?

Nàng từng xem qua trên tạp chí lá cải, rất nhiều danh ái thiên kim, khi nói tới người thừa kế đời thứ hai của tập đoàn lớn mà các nàng cảm thấy thượng thức, đều không hẹn mà cùng chỉ tên hẳn, có thể thấy được giá trị thị trường của hẳn rất tốt.

Như vậy là do ánh mắt của hẳn quá cao sao? Hay là vì bạn rợn giúp Triển Thác chăm sóc nàng, cho nên để lỡ thời gian nói chuyện yêu đương của hẳn?

Bất kể như thế nào, sau khi hẳn có bạn gái rồi, sẽ không thể nào thường xuyên xuất hiện ở bên nàng giống như bây giờ. Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng cảm thấy phiền muộn không thôi. Thiên hạ, rốt cuộc không có bữa tiệc nào là không tàn . . . . .

Trong nhà ăn thấp một ngọn đèn nhu hòa, từ cửa sổ hình vòm màu trắng rất có phong cách nhìn ra bên ngoài là những kiến trúc lưu lại từ thời thực dân, nhìn rất phong tình. Thượng Hải thực là một thành phố truyền kỳ . . . . . Lâu Thừa Vũ chống cằm say sưa nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt tán thưởng không thôi.

Bọn họ lúc này đang ở trong nhà hàng thượng thức món ăn truyền thống của Thượng Hải, khách hàng đều rất có phẩm cách, nói chuyện nhỏ nhẹ, quần áo hợp thời, thực sự có loại cảm giác trở lại thời xưa.

Hình Tử Nguyên cũng không quấy rầy nàng, để mặc cho nàng suy nghĩ bay bổng, mãi đến khi chủ tiệm gần đóng cửa mới nhắc nhở nàng phải rời đi.

Đi ra khỏi nhà hàng, hai người dạo bước chậm rãi dọc theo bờ sông, cách trở bởi làn sóng sông Hoàng Phố, ở bờ bên kia là tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu hiện đại cao chọc trời. Tầm mắt của họ đồng thời bị mấy chiếc du thuyền trên mặt sông hấp dẫn, hai người liếc mắt

nhìn nhau, không hẹn mà cùng hướng nơi bán vé ở bến tàu đi đến, hơn thế cũng bởi vì sự ăn ý này mà cười rộ lên.

Mua vé tàu, hai người lên du thuyền, bởi vì du khách rất nhiều, hẳn cẩn thận che chở vai của nàng. Không cho người khác đụng chạm đến nàng. Bọn họ xuyên qua đám người chen chúc, đứng ở cột buồm bên cạnh, tay của hắn chắc chắn đỡ lấy vai của nàng, mà nàng cũng bởi vì bị mấy người nước ngoài to béo bên cạnh đụng phải, thoáng cái ngã vào trong lồng ngực của hắn, chỗ ngồi vốn của nàng lập tức bị bạn gái người nước ngoài kia thay thế.

Trong gió đêm, mặc dù bốn phía âm ỹ vô cùng, nhưng tựa ở trước ngực Hình Tử Nguyên, Lâu Thừa Vũ vẫn nghe thấy tiếng tim mình đập thật rõ ràng, thành thịch — thành thịch — tại sao lại có thể như vậy?

Nàng cảm thấy mặt mình nóng lên, hô hấp rất hỗn loạn, cả ngực đều nóng hừng hực, còn có một cảm giác hạnh phúc không thể gọi tên xông lên đầu. Chuyện này không bình thường, thật sự rất không bình thường!

“Mấy tên quỷ nước ngoài bên cạnh có chen lấn đến em hay không?” Hình Tử Nguyên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thanh âm của hắn làm cho trái tim nàng mãnh liệt nhảy dựng lên. Bất quá vấn đề này vừa vắn dờ đi lực chú ý của nàng, để tránh nàng quá mức chú ý tới việc nàng đối với hắn sinh ra loại phản ứng sinh lý quái dị không cách nào lý giải.

“Hình tổng tài, xin anh đó.” Nàng lấy tay che miệng nói: **“Hiện tại tiếng Trung rất phổ biến, cẩn thận người ta nghe hiểu được.”** Uhm, trò chuyện tốt hơn nhiều, ít nhất hiện tại trống ngực không có đập nhanh.

“Được rồi.” Hình Tử Nguyên bĩu môi. **“Bà đảm xinh đẹp bên cạnh em có chen lấn đến em không?”**

Nàng nở nụ cười. **“Đương nhiên là có a, cái mông của bà ấy đang đối diện với lưng em này.”**

Hắn chau mày. **“Sớm biết nhiều người như vậy sẽ không lên đây rồi.”** Hắn không thích người khác va chạm vào nàng, cho dù không cẩn thận cũng vậy, nhưng nếu như không có lên du thuyền, hẳn làm sao có thể ôm lấy nàng như vậy?

“**Anh sao rồi? Có khỏe không?**” Lâu Thừa Vũ bỗng nhiên nghĩ đến hẳn vẫn là người bệnh, ảo não nói: “**Thân thể có không thoải mái hay không? Đáng nhẽ ăn cơm xong nên trở về khách sạn nghỉ ngơi mới đúng, anh buổi tối còn chưa có uống thuốc nữa.**”

“**Không cần phải lo lắng cho anh. Anh rất khỏe.**” Đối với hẳn mà nói, nàng chính là một thang thần dược, nếu như có thể mãi ôm nàng như vậy, hẳn nguyện ý mua vé tàu vĩnh cửu.

“**Xì xào!**” Bốn phía đột nhiên nổi lên một trận xô xao, trên thuyền có một màn hình LCD siêu lớn, đang phát một hình ảnh! “Lưu Hồng, hãy gả cho anh!”

“**Phụ nữ các em thật sự đều thích phương thức cầu hôn kiểu này sao?**” Hình Tử Nguyên hoài nghi hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, mỉm cười. “**Rất lãng mạn, không phải sao?**” Nàng nghĩ nữ nhân vật chính tên là Lưu Hồng kia nhất định rất vui vẻ, chí ít có người bởi vì cô ấy mà hao tâm tổn trí như vậy.

“**Em — cũng vậy?**” Hẳn chần chờ hỏi. Hẳn không thích biểu lộ tình cảm khoa trương như vậy, nhưng nếu như nàng thích, hẳn sẽ làm.

“**Em cũng là phụ nữ mà, phụ nữ đều thích hư vinh.**” Nàng giả bộ làm mặt quỷ, nở nụ cười.

Tức thì, thấy hẳn nhẹ chau mày lại, bộ dáng suy tư, Lâu Thừa Vũ đột nhiên nghĩ đến, hẳn không phải là muốn làm phức tạp phương diện này chứ? Cái ý nghĩ này làm cho tim nàng đập loạn, nụ cười cũng mắc kẹt lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an.

“**Anh có phải đang nghĩ muốn cầu hôn đối tượng như vậy hay không?**” Nàng giống như vui đùa nói, cố gắng làm cho mình trông có vẻ tự nhiên một chút.

Ánh mắt của hẳn dừng lại trên mặt nàng, trong lòng ngũ vị tạp trần, vẻ mặt rầu rĩ. Đối với hẳn, người đáng để hẳn cầu hôn chỉ có một, là người con gái tên Lâu Thừa Vũ, nhưng nàng một chút cũng không hiểu lòng hẳn, còn hỏi hẳn là muốn cầu hôn đối tượng phải không, hẳn có phải nên đi đục vách tường mà chết hay không? Bởi vì sự nghiêm túc cùng dụng tâm của hẳn, nàng một chút cũng không có cảm nhận được.

Tiếp tục như vậy, đến bao giờ nàng mới có thể trở thành người phụ nữ của hắn? Hắn muốn tiếp tục lãng phí thời gian như vậy sao? Bọn họ có thể hạnh phúc, chỉ cần bước tới một bước mà thôi.

Nhưng là có lẽ, nàng còn không có quên được Triển Thác, bước thêm một bước, bọn họ có thể ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa. . . . . Đó, lại nữa rồi, hắn lại vì nàng mà suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà hắn băn khoăn thật sự chỉ là vì suy nghĩ cho nàng thôi sao? Hay là vì không dám đối mặt với việc có thể sẽ bị cự tuyệt?

Con mẹ nó! Hình Tử Nguyên, không nên trốn tránh nữa, cũng không được để cho nàng trốn tránh nữa, đến tận cùng người có cơ hội hay không, hôm nay liền làm rõ luôn đi!

“Nếu như anh nói cho em biết là có, thì em có đề nghị gì không?”
Hỏi xong, hắn quan sát phản ứng của nàng.

Trong đầu Lâu Thừa Vũ vang lên tiếng nổ âm âm, tâm tình hoàn toàn hỗn loạn. Một câu giả thiết nhẹ nhàng băng quơ của hắn lại như đao sấm rền, hung hăng đánh vào lòng nàng. Hắn quả nhiên là có đối tượng . . . . . chăm sóc nàng thời gian lâu như vậy cũng đủ rồi, nàng vốn cũng đâu hy vọng xa vời rằng hắn sẽ chăm lo cho nàng cả đời? Hắn có đối tượng cũng là chuyện đương nhiên, nàng rốt cuộc là xúc động vì cái gì chứ?

Ai, bị che chở riết thành nghiện, đã quen với sự ôn nhu của hắn, nàng chỉ sợ phải mất một thời gian mới có thể thích ứng với những tháng ngày không có hắn bảo hộ. . . . . Đối tượng của hắn là cái dạng phụ nữ gì? Gia thế của hắn tốt như vậy, lại là tổng tài cao quý, nhất định là một danh viện thiên kim môn đăng hộ đối với hắn, cô ấy nhất định rất đẹp, bởi vì hắn xứng đáng với người phụ nữ tốt nhất, nàng nên chúc phúc cho hắn mới đúng, không nên cảm thấy thương tâm. . . . . Nàng ngẩn người, tâm tư loạn đến rối tinh rối mù, căn bản không có chú ý tới người nào đó đang mỉm cười.

“Thừa Vũ –” hắn ôn nhu như gió gọi nàng, vẻ mặt buồn vô cớ của nàng đã nói rõ hết thấy. Nếu như hắn ở trong lòng nàng không hề quan trọng, nàng thoạt nhìn sẽ không mất mát như vậy.

“Hả?” Nàng ngẩn ngơ nâng tầm mắt lên, nhìn hắn đến mất hồn. Lâu Thừa Vũ, mau chúc phúc cho anh ấy đi, người không được quá ích kỷ, chiếm lấy anh ấy thời gian lâu như vậy cũng đủ rồi, anh ấy không có

nghĩa vụ thay Triển Thác hoàn trả nợ tình cảm, như thế là không công bằng.

Tuy rằng gắng sức ép bản thân mở miệng, nhưng cổ họng nàng không hiểu tại sao đắng chát, làm sao cũng không thể mở miệng được, ngực đau đến thở không nổi.

“Anh yêu em, Thừa Vũ, không có người phụ nữ nào khác, anh vẫn luôn yêu em.” Sau bao nhiêu năm nhất kiến chung tình với nàng, Hình Tử Nguyên rốt cục cũng tỏ tình. *(Nhất kiến chung tình: vừa thấy đã yêu)*

Bất luận việc nói ra kết quả có đem nàng đẩy ra xa hơn hay không, hẳn quyết ý buông tay đánh cược một lần.

“Anh. . . . .” Lâu Thừa Vũ toàn thân run lên, đầu óc trống rỗng.

Hắn nói hẳn yêu nàng, nàng có nghe lầm hay không?

“Em cảm thấy anh rất nực cười có phải không?” Hẳn yên lặng nhìn nàng, khàn khàn hỏi. Yêu nàng nhiều năm như vậy, tưởng rằng nàng và Triển Thác sẽ thành người một nhà, hẳn không tính có ngày thổ lộ, hẳn vốn cũng định đem phần tình cảm này chôn sâu dưới đáy lòng. Không nghĩ tới, hẳn lại có ngày hướng nàng tỏ tình, chỉ là liệu nàng có tiếp nhận không?

“Tử Nguyên. . . . .” Lâu Thừa Vũ đè nén tâm trạng kinh hoàng. **“Anh có biết anh đang nói gì không?”**

“Em nghĩ rằng anh đang nói đùa với em sao?” Hẳn cười khổ một cái. **“Anh giống như đang đùa sao? Khi anh giả thiết anh có đối tượng cầu hôn thì em có vẻ bị đả kích rất lớn, cho nên anh mới muốn thử xem mình có cơ hội hay không, anh không muốn tiếp tục dùng thân phận bạn bè ở bên em, anh muốn dùng thân phận người đàn ông của em để bảo hộ em.”**

Tim của nàng lại nặng nề nhảy lên một cái, đôi mắt mơ hồ nhìn hẳn. **“Anh không phải là thay Triển Thác chiếu cố em sao?”**

Hình Tử Nguyên hơi sửng sờ. Vậy ra nàng vẫn cho rằng hẳn là chịu sự nhờ vả của Triển Thác mới luôn quanh quẩn ở bên nàng sao? Trời ạ! Đây là cái loại hiểu lầm gì?

Hắn lắc đầu. **“Triển Thác chưa từng nhờ cậy anh chiếu cố em.”**

Nước mắt đột nhiên đảo quanh hốc mắt nàng. **“Cho nên anh –”** trời ạ, nàng ngốc đến thế là cùng, một mực hưởng thụ sự che chở của hắn mà không có mấy may suy xét, còn tự cho là đúng, đem nỗ lực của hắn coi như là sự áy náy của Triển Thác.

Nàng nên sớm biết, Triển Thác là người chỉ biết vì mình, khi phụ bạc nàng, đến đâu cũng không quay lại một lần, làm sao lại nhờ người chiếu cố nàng, nàng thực chỉ biết nghĩ theo ý mình!

Nhưng mà, nàng làm sao có thể tiếp nhận lời bày tỏ của hắn đây?

Hắn biết rõ tất cả quá khứ của nàng và Triển Thác, hắn cùng Triển Thác có thể vẫn còn liên lạc nữa? Triển Thác sẽ nghĩ thế nào về nàng? Một người phụ nữ mà đàn ông nào cũng đều có thể . . . . .

“Tất cả việc anh làm đều xuất phát từ ý nguyện của anh, anh luôn luôn ở bên cạnh em là bởi vì anh muốn như vậy, những chuyện này không có quan hệ gì với Triển Thác.” Hình Tử Nguyên dừng một chút, quyết định nói ra bộ phận sự thật, **“Trên thực tế, anh cùng Triển Thác đã lâu không có liên lạc, bắt đầu từ ngày cậu ấy nói cho anh biết muốn chia tay với em, anh đã không coi cậu ấy là bạn bè nữa rồi.”**

Bởi vì Triển Thác nói cho hắn biết, nguyên nhân cùng Thừa Vũ chia tay không phải bởi vì khoảng cách, mà là vì cậu ta thích người phụ nữ khác. Đối phương là cháu gái một vị kiến trúc sư gốc Hoa nổi tiếng, đối với sự nghiệp tương lai của Triển Thác có trợ giúp rất lớn, nguyên nhân này làm cho hắn cùng Triển Thác trở mặt.

“Những chuyện hôm nay anh nói, em sẽ coi như không nghe thấy.” Lâu Thừa Vũ hít một hơi, không muốn hắn bị cuốn vào yêu hận giữa mình cùng Triển Thác. Hắn nên đi tìm một người phụ nữ hoàn mỹ, loại phụ nữ giống như tờ giấy trắng.

“Điều này đại biểu anh bị cự tuyệt sao?” Hình Tử Nguyên chưa xốt đáp, tim khẽ nhói lên. Thì ra là hắn tự mình đa tình, nàng đến thăm hắn chỉ là xuất phát từ tình bằng hữu, là hắn tự cho mình đúng, làm hỏng chuyện.

“Chúng ta. . . . . là bạn bè.” Nàng cố sức nói ra.

Nếu như là bạn bè, nàng vì cái gì không thể thản nhiên đối mặt với ánh mắt của hắn? Vì cái gì trong ngực nàng lại có một cảm giác buồn khổ mơ hồ không rõ?

Nàng luôn luôn ỷ lại vào hấn a, làm sao có thể mở to mắt nói bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi? Làm sao có thể?

“**Anh biết rồi.**” Về mặt của hấn trầm xuống mấy phần, lẳng lẳng nói, hơn nữa buông lỏng bàn tay đang nắm vai nàng.

Giờ khắc này, hấn cảm thấy yết hầu rất đau, trong ngực cũng rất khó chịu, thì ra bệnh cảm của hấn cũng chưa có khỏi, thuốc đặc hiệu chẳng qua thuận túy xuất phát từ ảo tưởng của hấn mà thôi, hấn đã dọa đến nàng, bọn họ chẳng thể nào tiếp tục làm bằng hữu nữa.

“**Xin lỗi.**” Lâu Thừa Vũ cụp mắt xuống. Khi hai tay hấn ôm bờ vai nàng hạ xuống, nàng chợt cảm thấy vô cùng trống rỗng. Nàng là người cự tuyệt kia mà, vì cái gì mà nàng so với hấn còn thấy khổ sở hơn?

.....

Buổi chiều hôm nay đặc biệt gió êm sóng lặng, tin tức gì cũng đều không có, mấy đồng sự đều đã đi chạy tin chính trị.

Lâu Thừa Vũ cắn môi, mãi miết suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính trống không, cầm lấy ly cafe bên cạnh muốn uống, lúc này mới phát hiện cà phê sớm đã không còn.

“**Ai. . . . .**” Nàng thở dài, gần đây nàng thường thở dài, thở dài cơ hồ sắp trở thành thói quen của nàng rồi.

Thật hay cho một câu -- *chúng ta là bạn bè.*

Bởi vì câu nói này, Hình Tử Nguyên đã một tháng không có xuất hiện trước mặt nàng rồi, nàng biết rõ hấn đã sớm trở về từ Thượng Hải, hành trình của tổng tài tập đoàn Khai Dương không phải là bí mật, chính là hấn một cuộc điện thoại cũng không có gọi cho nàng.

Đêm đó, đi dạo hết một vòng sông Hoàng Phố, hấn không nói một lời, còn nàng thì trong lòng hỗn loạn. Sau khi bọn họ trở lại khách sạn, đều tự trở về phòng, sáng sớm hôm sau, nàng lưu lại mẫu giấy nhắn cho hấn ở quầy tiếp tân xong liền đáp chuyến bay sớm về Đài Loan, sau đó mất liên lạc cho đến bây giờ.

Một tháng này, nàng không có ngày nào không nghĩ tới hấn, hồi tưởng lại nhiều năm qua, hấn thủy chung như nhất thủ hộ bên người nàng, từng ly từng tý tất cả đều là khắc cốt ghi tâm. Nàng tự chửi mình ngu, làm sao lại chưa từng phát hiện đó là tình yêu ?

Trước kia, nghĩ rằng vì nàng là bạn gái Triễn Thác, cho nên hẳn đối tốt với nàng, về sau lại cho rằng hẳn chịu sự nhờ cậy của Triễn Thác mà chiếu cố nàng, thế nhưng lại sơ ý không có phát hiện, sự che chở kia bên trong bao hàm bao nhiêu yêu thương, nếu như chỉ là chiếu cố bạn gái trước của bạn bè, hẳn căn bản không cần phải dụng tâm như vậy.

Hắn có phải sẽ không gặp lại nàng nữa không? Suốt ba mươi ngày không nghe không thấy, cũng không có mấy vụ ngẫu nhiên gặp mà trong quá khứ hẳn hao tâm tổn trí kiến tạo, hẳn dường như đã quyết tâm cùng nàng phân rõ giới tuyến rồi.

Không cần suy nghĩ nữa!

Nàng đột nhiên đứng lên, rời đi Phòng Thông tin, đi xuống StarBuck ở lầu một mua một ly cà phê. Đang lúc xếp hàng tính tiền, Gia Di liền gọi tới. **“Cậu đang làm gì?”** Tần Gia Di giọng mũi khàn đặc hỏi.

“Xếp hàng mua cà phê.” Nàng nháy cảm hỏi cô gái nhỏ kia **“Cậu khóc à?”**

“Ừ.” Tần Gia Di sụt sịt cái mũi. **“Đừng để ý tới mình, nghĩ đến cái tên thối nát kia, mình liền buồn bực từ trưa tới giờ, mà chuyện này không có quan trọng, chuyện của cậu quan trọng hơn, cậu vẫn không có liên lạc với Hình Tử Nguyên sao?”**

Nàng vô lực than nhẹ một tiếng, trong lòng nặng nề. **“Không có.”**

.....

Giữa sáu người các nàng vốn là không có bí mật, mấy ngày sau khi trở lại Đài Loan, Chủ nhật tụ tập lại, nàng đem chuyện tỏ tình đêm đó trên sông Hoàng Phố nói cho mấy người kia biết, các nàng sau khi nghe xong liền bắt đầu “Công thẩm” nàng –

“Cậu yêu anh ấy, anh ấy yêu cậu, mình không nhìn ra giữa hai người có vấn đề gì.” Tần Gia Di vẻ mặt không hiểu nói.

“Mình yêu anh ấy?” Nàng lập tức ngây ngẩn cả người. Nàng yêu hắn từ khi nào, tại sao nàng lại không biết?

“Một năm qua, Triễn Thác đã dần dần biến mất trong miệng cậu rồi, chính xác là thay vào đó, cậu thường đem Hình Tử Nguyên để ở cửa miệng, cậu không để ý sao?” Y Nhiên hỏi nàng đang bối rối.

“Có sao?” Nàng mơ hồ nhú mày.

“**Có!**” Các nàng trăm miệng một lời.

Nàng càng hoang mang hơn. Chẳng lẽ đây là “ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê” sao? Nàng thật sự không biết nàng thường đem Hình Tử Nguyên để ở cửa miệng, bởi vì hẳn thường cùng nàng làm này làm nọ, lại thường xuyên xuất hiện bên cạnh nàng, nàng chỉ là theo thói quen nhắc đến hẳn mà thôi, chuyện này có thể đại biểu cho cái gì sao?

“**Làm phiền cậu nói cho tôi biết, hiện tại vấn đề của cậu là ở đâu? Tại sao cậu lại không tiếp nhận tình yêu của người ta?**” Khang Vy Băng rất không đồng tình chất vấn, làm như việc nàng không tiếp nhận Hình Tử Nguyên là tội lỗi to lớn.

“**Anh ấy cùng Triển Thác là bạn tốt.**” Nàng cố sức giãy dụa nói.

“**Vậy thì thế nào?**” Hàn Băng Khiết hai tay khoa trương múa may.

“**Cậu cùng họ Triển kia không có hôn ước, hơn nữa tên họ Triển đó bỏ rơi cậu, cậu có cần phải vì anh ta mà giữ cái gì không?**”

“**Mình tuyệt đối không phải vì bất luận kẻ nào mà giữ cái gì, nhưng mà, anh ấy cùng Triển Thác có quen biết, hơn nữa là bạn tốt, anh ấy biết rõ tất cả mọi chuyện của mình cùng Triển Thác!**”

“**Dừng!**” Hàn Băng Khiết to giọng cắt lời nàng, không chịu nổi nói ra: “**Chuyện này cho thấy anh ấy tuyệt không để ý, không phải sao?**”

“**Đúng vậy!**” Tần Gia Di tiếp lời. “**Nếu như anh ấy để ý, từ đầu sẽ không ở bên cậu chờ đợi, cũng sẽ không tỏ tình!**”

“**Thưa Vũ. . . . . Tuy mình chưa từng trải qua chuyện yêu đương, nhưng mình cũng nhìn ra được tình yêu của anh ấy đối với cậu. Cậu cũng đừng tàn nhẫn với anh ấy như vậy .**” Lăng Nhu Tinh cầu tình.

Nàng kinh ngạc nhìn đám bạn. Hóa ra, ngoài trừ nàng, tất cả mọi người đều biết rõ hẳn yêu nàng. Còn nàng thì sao?

.....

Thừa nhận đi, nàng cũng đã bất tri bất giác mà yêu hẳn rồi, nếu như nàng không yêu hẳn, một tháng nay, tại sao nàng lại cảm thấy thống khổ như vậy, tại sao lại nhớ hẳn đến vậy? Nếu như không yêu hẳn, thì mỗi lần điện thoại vang lên, nàng sẽ không thì mãnh liệt khát vọng là hẳn gọi tới. Nếu nàng đã cùng Triển Thác chia tay rồi, vậy thì bọn họ chẳng có lý

do gì mà không thể cùng một chỗ, đúng không? Nàng cần gì phải quan tâm ánh mắt thế tục?

Chết tiệt, ánh mắt thế tục cái khỉ gì? Rõ ràng là chính nàng không vượt qua nổi một bước kia, không dám thừa nhận nàng đã yêu hắn, không dám thừa nhận chỉ trong một năm đã quên tuốt những tổn thương Triển Thác gây ra cho nàng mà yêu người đàn ông khác.

Mới một năm đã quên bạn trai trước, như vậy không phải hơi quá mức sao?

Từ sau khi chia tay Triển Thác, nàng luôn luôn đè nén chính mình, mang tâm lực ném vào công việc, không muốn nghĩ đến chuyện bị Triển Thác phản bội, không chịu nhìn xem trái tim mình có bao nhiêu đau nhức.

Trên thực tế, nàng biết rõ, cái gì cũng đều biết. Bạn học của nàng du học tại nước Mỹ nhìn thấy Triển Thác cùng một cô gái trẻ tuổi thân mật đi cùng nhau, cô gái kia là thiên kim của kiến trúc thế gia, gia tộc trong giới Hoa kiều tại Newyork rất có địa vị xã hội. Nàng không có vạch trần, cũng không có tìm Triển Thác đối chất, dù sao tất cả đã không còn quan trọng, hắn đã yêu người khác là sự thật, nàng đây đưa không rõ thì có ích lợi gì?

Hiện tại, Triển Thác đối với nàng đã không còn chút trọng yếu nào, mà Tử Nguyên sớm đã lặng lẽ tiến vào chiếm giữ trái tim nàng.

Gia Di lại nói vài câu nữa rồi mới cúp máy (*bạn này có vẻ hay lắm nhỉ, truyện của bạn ý có lẽ là truyện hài mất ^*), tâm tư của nàng thì đã bay xa, rồi loạn xoay quanh Tử Nguyên, suy đi nghĩ lại vị trí của hắn trong tim nàng, mà hắn cũng đã chiếm cứ vị trí thật sâu rồi, hiện tại nàng lại ngốc nghếch đem hắn đuổi đi, nàng nên làm như thế nào mới có thể vẫn hồi hắn?

.....

Mua cafe xong, nàng mang tâm sự nặng nề trở lại Phòng Thông tin, đột nhiên trong lòng có chút bất an.

“Thừa Vũ!” Tiểu Mạch thấy nàng vào cửa liền hô to, “**Vừa nhận được tin tức, tòa nhà tập đoàn Khai Dương phát sinh cháy lớn, chúng ta lập tức xuất phát!**”

Tập đoàn Khai Dương — trái tim của nàng phút chốc như muốn rớt ra, đây không phải là công ty của Tử Nguyên sao?

“Tầng nào phát sinh hỏa hoạn? Có thương vong hay không?” Nàng lo lắng hỏi. Phòng làm việc của hắn ở tầng hai mươi hai, nếu như không thể khống chế đám cháy. . . . .

“Hình như là phòng họp tầng hai mươi bị chập điện.” Tiểu Mạch không rõ trả lời. **“Đến hiện trường sẽ biết thôi!”**

Nàng hít sâu một hơi. Tầng hai mươi! Cách phòng làm việc của hắn chỉ có hai tầng lầu! Ông trời, làm ơn phù hộ hắn vừa vặn không có ở trong văn phòng, làm ơn phù hộ hắn không có ở đó!

Chương 5

Bốn phía cao ốc tập đoàn Khai Dương tụ tập rất nhiều xe SNG của các đài truyền hình.

Nhân viên chữa cháy được huấn luyện bài bản đang phong tỏa hiện trường, những vòi nước to được nối với bơm cùng chốt phòng cháy, mặc dù tốc độ dập lửa đã rất nhanh, nhưng màn khói dày đặc kinh người vẫn không ngừng từ trong tòa nhà xông ra.

Chứng kiến trận cháy lớn này, lòng Lô Thừa Vũ như lạnh mất một nửa. Ông trời. . . . . Tình hình ngọn lửa lớn gấp ba so với nàng tưởng tượng. . . . . Bên cạnh xe cứu hỏa phát ra những âm thanh hỗn loạn, làm cho nàng toàn thân căng cứng, lòng nóng như lửa đốt nhìn lên cao ốc, nắm tay vô thức siết chặt lại.

Tầng hai mươi đã chìm trong biển lửa, hơn mười xe cứu thương đã chờ sẵn bên ngoài, từ trong tòa nhà, nhân viên giống như kiến kinh hoàng chạy ra, vẻ mặt người nào cũng đều kinh hãi, không ngừng có người thì thào rằng còn có rất nhiều người chưa thoát khỏi biển lửa.

Đã bắt đầu có người bị thương được đưa ra, mỗi lần thấy người được đưa ra, trái tim Lô Thừa Vũ tựa như muốn nhảy ra ngoài, sợ rằng đó là Hình Tử Nguyên. Nhìn những người kinh sợ chạy ra kia, nàng hốt hoảng, có một loại cảm giác không thực, hi vọng tất cả mọi chuyện chỉ là đang nằm mơ.

Trên đường chạy tới đây, nàng có gọi điện thoại cho Hình Tử Nguyên, nhưng không ai bắt máy, nếu như hắn đang ở bên trong, như vậy đương nhiên không cách nào nghe máy, còn nếu hắn không ở bên trong, như vậy là hắn vẫn còn đang tức giận, cho nên không tiếp điện thoại của nàng?

Nàng tình nguyện chấp nhận đáp án sau, hắn có thể cả đời không hề để ý nàng, nhưng hắn không nên ở trong tòa nhà, nàng muốn hắn bình an hoàn hảo không có việc gì, bằng không nàng sẽ sống không nổi nữa, nàng thật sự sẽ sống không nổi. . . . .

"**Thừa Vũ!**" Tiểu Mạch nhin không được lớn tiếng gọi nàng, nên lên sóng rồi, mà nàng vẫn còn không nhúc nhích. "**Em đang ở đây làm gì? Bên trong đang đợi hình ảnh chúng ta truyền về. . . . .**"

Nàng dùng sức nuốt xuống nước bọt, cảm thấy trong dạ dày một hồi khuấy đảo, trong tay nàng cầm micro, biết mình hiện tại đang làm việc, nàng là người chuyên nghiệp kia mà? Xuất ra sự chuyên nghiệp của mình mau!

Không được! Nàng làm không được, nàng không cách nào đổi mặt ống kính, tim của nàng đang đập rất nhanh, máu thì lại như đóng băng, nàng một chữ cũng nói không được, trừ phi nhìn thấy hẳn không có việc gì.

"**Lâu Thừa Vũ!**" Tiểu Mạch nổi điên kêu lên.

"**Tiền bối, em thấy không khỏe, nhờ người khác đến trợ giúp được không?**" Nàng yếu ớt đưa ra thỉnh cầu, từ lúc nàng làm phóng viên tới giờ, chưa bao giờ như thế.

"**Em bị cảm nắng, đúng không?**" Tiểu Mạch tự cho là thông minh tiếp lời, bất quá vẫn là rất quan tâm nói: "**Đi vào trong xe nghỉ ngơi đi, anh call người đến giúp đỡ.**"

Lâu Thừa Vũ đến khí lực nói cảm ơn cũng không có, nàng cảm giác mình đang đổ mồ hôi lạnh, hai tay lạnh như băng, nàng dường như sắp ngất đi rồi, nhưng nàng không muốn rời đi, nàng muốn nhìn thấy hẳn bình an đi ra. . . . . Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại lần nữa siết chặt.

Nàng chưa bao giờ biết, nguyên lai sự bình an sống còn của hẳn đối với nàng mà nói lại quan trọng như vậy, nguyên lai hẳn đã sớm trở thành một phần không thể thiếu của nàng rồi, thế nhưng nàng lại phớt lờ sự tồn tại của hẳn bên nàng, thậm chí còn cự tuyệt hẳn lay động trái tim nàng, làm cho hẳn nản lòng, thất vọng như vậy.

Lửa cháy kéo dài trong cao ốc như giày vò mỗi một dây thần kinh của nàng, mũi của nàng cay cay, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi.

Hẳn sẽ chết sao?

Vừa nghĩ tới thi hài cháy đen của hẳn được mang ra, lòng của nàng liền thấy đau đớn, nàng cố gắng xua đi hình ảnh không tốt trong đầu, nhưng nỗi sợ hãi theo thời gian càng nhiều thêm.

Tất cả các đài truyền hình đều đang tranh nhau đưa tin tổng tài tập đoàn Khai Dương còn đang bị vây ở trong cao ốc.

Bốn giờ chiều, hoả hoạn đã phát sinh 40 phút . . . . .

"**Thừa Vũ!**" Có người vỗ vai của nàng.

Nàng xoay người thấy được Tần Gia Di, đột nhiên cảm thấy một hồi choáng váng, Tần Gia Di vội vàng đỡ lấy nàng.

"**Trời ạ, cậu rớt cuộc đã đứng đây bao lâu rồi? Sắc mặt cậu tái nhợt như giấy vậy.**"

Nàng lấy lại bình tĩnh, nuốt nước miếng một cái mới có biện pháp mở miệng, "**Làm sao cậu lại đến đây?**"

"**Mình nhìn thấy tin nhanh trên báo.**" Tần Gia Di hoa tay múa chân. "**Nghĩ tới cậu nhất định có mặt tại hiện trường, hơn nữa có lẽ là nóng ruột muốn chết, cho nên mình liền đóng cửa quán, đến động viên cậu đây!**"

Nàng không nói gì, ánh mắt lại hướng tới màn khói dày đặc trên cao ốc. "**Gia Di, nếu như anh ấy chết thì làm sao bây giờ?**" Nàng ngẩn ngơ nhìn chằm chằm tòa nhà, tự cảm nhận thấy trong lòng quặn đau. Nếu có mấy thời gian, trở lại sông Hoàng Phố đêm hôm đó thì tốt rồi, như vậy nàng sẽ tiếp nhận hắn, nếu vậy không chừng bọn họ hiện tại đang ở địa phương nào đó hưởng tuần trăng mật rồi, hắn cũng sẽ không ở trong cao ốc.

"**Ai, anh ấy sẽ không chết đâu.**" Tần Gia Di cầm tay của nàng thật chặt, trong lòng cùng nhau vì Hình Tử Nguyên mà cầu nguyện. Ai, Thừa Vũ, cô gái ngốc này, rõ ràng rất yêu Hình Tử Nguyên, vậy mà cố tình tới mức sống chết trước mắt mới bằng lòng thừa nhận.

Hiện tại hai người cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi, chỉ mong Hình Tử Nguyên có thể bình an thoát ra, chỉ mong là như vậy!

. . . . .

"**Bảo vệ tổng tài!**" Hành lang tầng hai mươi hai, nhiệt độ cùng khói đen đang tăng thêm với tốc độ đáng sợ, tất cả cửa che đều bị lửa lớn vờn quanh.

Hai nhân viên bảo vệ cùng hộ tổng Hình Tử Nguyên, bọn họ khi nghe còi báo động cháy vang lên, trước tiên liền chạy tới văn phòng tổng tài,

nhiệm vụ là bảo vệ hãn an toàn rời đi.

"ĐỪNG QUÁ ĐỂ Ý TỚI TÔI!" Hình Tử Nguyên vừa nói liền bị khói dày khiến cho họ khan liên tục, nhưng hãn vẫn cố sức lớn tiếng nói với bọn họ: **"Nghe kỹ này! Tính mạng của chính hai người cũng rất quan trọng, không cần phải để ý tôi là tổng tài, hãy nhớ tới cha mẹ cùng vợ con của hai người, khi có cơ hội chạy thoát thì cứ việc chạy, nếu như ai vì cứu tôi mà mất đi cơ hội chạy trốn, tôi liền mang người đó đi chiên mực, nghe rõ chưa?"**

"Ách -- vâng" uy hiếp người khác, không cho phép lấy việc bảo vệ hãn an toàn là ưu tiên hàng đầu, uy hiếp kiểu này thật kỳ quái, hai người bọn họ từ lúc làm bảo vệ tới nay, chưa bao giờ gặp qua loại sự tình này.

Nhưng tổng tài đã có lệnh, không thể không nghe theo, cá tính vị tân nhiệm tổng tài này của bọn họ cũng không dễ thương lượng như lão tổng tài, tuy hãn cũng rất dễ thân cận, không có làm giá, nhưng chuyện nên kiên trì, hãn một chút cũng không nhượng bộ.

"ĐƯỢC, NHƯ VẬY TỪ GIỜ TRỞ ĐI, TẤT CẢ TỰ DỰA VÀO BẢN LĨNH CỦA MÌNH MÀ CHẠY THOÁT!" Hình Tử Nguyên nghe thấy âm thanh cửa kính vỡ vì nhiệt độ cao mà vỡ tan, cùng với tiếng rít gào của ngọn lửa, có người bảo vệ là chuyện tốt, hãn đương nhiên cũng không muốn chết, nhưng hãn lại càng không muốn có người vì hãn mà chết. Hãn phải sống mà trở ra ngoài, bởi vì có một người hãn muốn gặp, bọn họ cũng vậy, nhất định cũng có người nhà ở bên ngoài lo lắng chờ đợi bọn họ.

Cho nên hãn muốn bọn họ có thể chạy thì liền chạy, nếu như bởi vì phải bảo vệ hãn mà bị trói buộc tay chân. làm lỡ mất thời gian quý báu để chạy thoát, vậy người nhà của họ sẽ có bao nhiêu đau khổ?

Hãn thật cao hứng vì hai nhân viên bảo vệ trung thành và tận tâm lần này không có ngu trung, bọn họ rất nghe lệnh, đều tự cúi người để tránh đi màn khói dày đặc từ bốn phía tuôn ra.

Bọn họ sẽ có biện pháp chạy thoát, nếu như không muốn liên lụy bọn họ, như vậy hãn cũng phải nghĩ biện pháp tự mình thoát ra ngoài, bọn họ mới không trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Hãn sẽ có biện pháp, đây là địa bàn của hãn, quen thuộc hoàn cảnh nơi này là ưu thế của hãn.

Dựa vào thường thức, hắn xông vào nhà tắm phụ trong văn phòng tổng tài, nhanh chóng đem khăn trên kệ thấm nước, che ở trên đầu mình. Tiếp theo, hắn đem khăn mặt ẩm che mũi miệng, cởi áo khoác để tránh ảnh hưởng hành động, hơn nữa hiện tại cũng rất nóng, căn bản không cần mặc.

Đúng vậy, hiện tại đến dân vô gia cư so với hắn còn dễ nhìn hơn, hắn biết, nếu như mang bộ dạng này đi ra ngoài, khẳng định sẽ trở thành tin đầu trên tất cả các đài truyền hình.

Thừa Vũ cũng sẽ thấy nữa, không biết nàng sẽ cười hay là khóc?

Hắn tin tưởng nàng đang nóng ruột chờ hắn bình an trở ra, hắn không thể làm cho nàng tan nát cõi lòng. Mặc kệ nàng đem hắn đặt ở vị trí nào đi nữa thì nếu như hắn chết, nàng nhất định sẽ thương tâm vô cùng. Cho nên hắn không thể chết, hắn sẽ thoát ra ngoài, giống như Arnold xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nghĩ đến nàng, khóe miệng của hắn đột nhiên cong lên. Hắn đại nạn không chết có thể làm nàng nín khóc mỉm cười -- cái ý nghĩ này làm hắn có thêm ý chí cầu sinh.

Lửa lớn vô cùng cấp bách, hắn biết rõ hiện tại chạy thoát quan trọng hơn, bất quá hắn vẫn tới tử sắt trước, nhanh chóng thông qua hệ thống nhận diện vân tay, lấy ra một túi chống lửa chứa văn kiện cơ mật, bên trong có con dấu quan trọng nhất của công ty cùng USB ghi lại tài liệu cơ mật.

Rời phòng làm việc, hắn bị những tia lửa tóe ra làm phỏng, nhưng cũng chẳng có biện pháp quan tâm những vết thương nhỏ kia nữa, đi qua màn khói đen đặc bao phủ khắp nơi, khói dày khiến hai mắt hắn đau nhức, còn bị sặc đến ho khan không ngừng.

Hắn cúi người bò về hướng cầu thang, nhìn ngọn lửa ngút trời đang lan ra khắp đường đi, phát ra tiếng rít gào trước mắt hắn.

"**Đáng chết!**" Hắn khàn khàn chửi, đó là đường sống duy nhất. Hắn ước chừng ngọn lửa còn chưa lớn đến mức tuyệt đối không thể lao qua, tất cả phải xem dũng khí của hắn.

Một bóng hình thướt tha xinh đẹp chợt hiện lên trong đầu hắn, nghĩ đến mình nhất định phải sống sót đi ra ngoài gặp Thừa Vũ, hắn quyết định buông tay đánh cược một lần!

.....

"**Mình muốn gả cho anh ấy!**" Lâu Thừa Vũ mở to mắt, mắt nhìn chăm chăm tòa nhà đang bốc cháy, cố gắng khắc chế không cho nước mắt rơi xuống.

Mặc dù đã xác nhận Hình Tử Nguyên hiện đang ở trong tòa nhà, nhưng vẫn chưa biết tình huống của hắn, rơi lệ rất không hay, cho nên nàng nói sao cũng phải nhịn, hắn sẽ không có chuyện gì, hắn nhất định sẽ không có chuyện gì!

"**Cậu nói cái gì?**" Tần Gia Di không hiểu lắm ý của nàng.

"**Nếu như anh ấy còn muốn mình..., mình muốn gả cho anh ấy.**" Nàng siết chặt nắm tay nói, tâm ý của nàng chưa có thời khắc nào xác định như giờ phút này.

Giả thiết hắn có lẽ sẽ chết tựa như có người siết chặt cổ họng của nàng, làm cho nàng không phát ra được thanh âm nào cũng hô hấp không được, ngay cả khi Triển Thác nói chia tay với nàng cũng không có loại cảm giác này, nàng biết rõ mình rất sợ hãi sẽ mất đi hắn.

Hạnh phúc nguyên lai đã ở ngay trước mắt của nàng, nhưng nàng lại buông tay, giờ phút này trong nội tâm nàng hối hận không cách nào có thể dùng ngôn ngữ hình dung, vừa nghĩ tới hắn đang bị nhốt trong biển lửa, lòng của nàng thật đau đớn, nghĩ đến ngọn lửa thiêu đốt thân thể hắn, trái tim của nàng lại càng gắt gao co rút, không thể tự chủ.

Nàng còn có thể thuyết phục bản thân không yêu người đàn ông này sao?

Nàng yêu hắn!

Nàng yêu hắn, mặc kệ cảm giác đối với hắn từ lúc nào mà bắt đầu biến hóa, cũng không quan tâm là phân lượng của hắn trong lòng nàng từ lúc nào mà ngày càng tăng thêm, tất cả đều không quan trọng!

Quan trọng là, hắn đối với nàng mà nói là không thể thiếu, nàng muốn cùng hắn bên nhau sáng tạo vô số ngày hạnh phúc trong tương lai, nàng muốn hôn hắn rồi nói cho hắn biết, nàng có bao nhiêu ngu ngốc, có bao nhiêu điên loạn, có bao nhiêu yêu hắn!

"**Tốt!**" Cái này thì Tần Gia Di nghe hiểu, liền hân hoan hoa tay múa chân. Tuy rằng hôn nhân của nàng không được viên mãn, nàng thậm chí

hận chồng trước muốn chết, nhưng nàng cũng không phải là loại người cực đoan, cũng tuyệt đối không cố xuý chủ nghĩa độc thân. Nếu Thừa Vũ đã tỏ thái độ, vậy không có vấn đề gì nữa, hiện tại chỉ có duy nhất một vấn đề là, Hình Tử Nguyên rốt cuộc có thể bình an hay không . . . . .

"**Hình tống tài đi ra kia!**" Nghe đám người reo hò, Lâu Thừa Vũ vội vàng nhìn về phía cửa tòa nhà, một thi thể trùm vải trắng đang được nhân viên cứu hỏa khiêng ra.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, trái tim đập điên cuồng, máu trong cơ thể nàng như ngưng kết lại, đầu óc tê dại trống rỗng, mờ mịt một mảnh.

Hắn đã chết.

Hắn đã chết -- hắn đã chết. . . . .

"**Thừa Vũ --**" Tần Gia Di ôm vai của nàng cố gắng an ủi, nhưng nàng ta cũng nhận không được mũi cay cay sâu não, hốc mắt đỏ quạch.

Đáng chết! Ông trời đáng chết! Đáng chết cực kỳ!

Bọn họ thật vất vả đi một vòng lớn như vậy mới tìm được tình yêu, ông trời tại sao phải lại muốn đùa giỡn? Quá tàn nhẫn, thật sự quá tàn nhẫn. . . . .

"**Không. . . . .**" Lâu Thừa Vũ hai mắt đăm lẹ lắc đầu. Nhất định là sai rồi. Hắn nên biết nàng ở bên ngoài chờ hắn, hắn sẽ không để cho lòng của nàng khó chịu như vậy, hắn sẽ không . . . . .

"**Tống tài đi ra!**" Hiện trường vang lên một tràng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt, người vỗ tay chính là các nhân viên mặc chế phục của tập đoàn Khai Dương, bọn họ đều là ở những tầng dưới được sơ tán trước tiên.

"**Ơ?**" Tần Gia Di lau nước mắt, sững sờ nhìn phía cửa tòa nhà, dụi mắt, rồi lại dụi mắt.

Từ trong tòa nhà đi ra là một người đàn ông cao gầy. . . . .

"**Tống tài! Tống tài!**" Có người phát ra tiếng reo hò như kiểu thấy người hùng.

Nghe được tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Lâu Thừa Vũ phục hồi tinh thần lại. Nước mắt còn vương trên mi, nàng sững sờ không thôi nhìn người được hoan nghênh kia, sự yếu ớt đột nhiên xông tới khiến trống ngực đập liên hồi.

Hắn người đầy bụi đất, bộ dáng thật buồn cười, nhưng . . . . . Khuôn mặt nàng tỏa sáng khi nhìn thấy hắn. Trời ạ. . . . . Hắn không có. . . . . Hắn không có chết!

Nàng xông tới, đầu nhập trong lồng ngực của hắn, hai tay nóng bỏng níu lấy mặt của hắn, liều lĩnh hôn môi của hắn, mãi đến khi tiếp xúc với nhiệt độ của hắn, cảm nhận được phản ứng của hắn, hòn đá trong lòng nàng rớt cục mới bỏ xuống, nước mắt vừa tràn ra hốc mắt của nàng . . . . . Đúng vậy, hắn không có chết, hắn hoàn hảo sống sót, hắn cùng nàng hôn môi, đây hết thấy đều là thật sự. . . . .

"**Thừa Vũ.** . . . . ." Hình Tử Nguyên giọng khàn khàn khó khăn phát ra tiếng nói, hắn thiếu chút nữa bị nàng nhiệt tình đụng ngã rồi, nàng xông đến nhanh như vậy, vội vã như vậy, giống như sợ hắn chỉ là ảo ảnh, dường như sẽ biến mất.

Sau đó, nàng lại chủ động hôn hắn, hành động này làm hắn vừa mừng vừa sợ. Hắn cảm thấy trái tim lay động, hôn trả cánh môi mềm mại của nàng, tay của hắn dính chặt lấy lưng nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, đầu lưỡi của hắn linh hoạt di động, thăm dò môi thơm của nàng.

Nàng thật ngọt ngào. . . . . Hắn thỏa mãn thở dài một tiếng. Nếu như đây là hồi đáp cho việc vào sinh ra tử, như vậy hắn nguyện ý vì nàng lại lần nữa, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền. (*câu này trong Trường Hận Ca, nghĩa là lên trời xanh, xuống suối vàng, nhưng mà tớ để nguyên nghe cho hay ^^*)

. . . . .

Kì quái, chạy thoát khỏi biển lửa là hắn, nhưng giờ phút này người đang chìm vào giấc ngủ trong căn hộ của hắn ngược lại là Thừa Vũ.

Hình Tử Nguyên mỉm cười khẽ vuốt gò má người yêu trước mắt, cho tới bây giờ vẫn có loại cảm giác không chân thực. Trong thời gian chờ đợi tin tức, thần kinh của nàng nhất định bị căng thẳng đến cực hạn, nếu như hắn không có đi ra, nàng có lẽ sẽ suy sụp mất.

May mắn hiện tại cũng không sao, chỉ có một nhân viên vệ sinh chân trái không thuận tiện bởi vì chạy trốn khó khăn, toàn thân bỏng 90% đang điều trị, những người còn lại đều bình an rồi đi, có ba mươi người bởi vì hít vào quá nhiều khói đặc phải nhập viện quan sát, xem như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Cảnh sát đã lập tổ điều tra hỏa hoạn, công ty cũng có chuyên gia xử lý đến tiếp tục công việc, cha mẹ của hấn cũng từ miền nam chạy về, bọn họ kiên trì bắt hấn nghỉ ngơi thật tốt, mà hấn cũng thật sự cần có thời gian nghỉ ngơi, ngày mai vừa đúng lúc là Chủ nhật, làm cho hấn có đầy đủ thời gian khôi phục thể lực.

Hấn nên ngủ một chút, nhưng hấn ngủ không được, hấn chỉ muốn yên lặng nhìn nàng như vậy, lần nữa xác nhận hấn không phải đang nằm mơ.

"**Tử Nguyên** --" Lâu Thừa Vũ đột nhiên trong mơ hô to, mày nhíu lại, như là hô hấp không thuận, biểu lộ thống khổ.

Hấn vội vàng cầm tay của nàng, nhu hòa vuốt bàn tay của nàng thay cho lời nói. Hấn trong đám cháy hít vào quá nhiều khói, làm cho cổ họng bị nhiễm trùng, tạm thời không cách nào nói chuyện, hơn nữa yết hầu cũng rất đau, đại khái phải vài ngày mới có thể khôi phục.

Lâu Thừa Vũ cảm giác được có người ở lay tỉnh nàng, thở hổn hển mở mắt, cũng tỉnh khỏi ác mộng. Nàng nhìn thấy Hình Tử Nguyên, có chút thất thần, mãi đến khi trông thấy ánh đèn đầu giường đèn nhu hòa, cảm giác hồi hộp mới rời đi.

Trời ạ, thật đáng sợ, vừa mới rời nàng ở trong mộng một mình một người đi vào tòa nhà Khai Dương đã bị đốt thành đống đổ nát, từng bước một chính là đi lên cầu thang, sau đó giật mình phát hiện thi thể cháy đen của hấn. . . . . Nghĩ tới đây, nàng rùng mình một cái, tim cũng gắt gao co rút.

"**Em mơ thấy anh không có trốn thoát.**" Nàng lòng còn sợ hãi nói.

Hình Tử Nguyên gật gật đầu, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng, hôn trán của nàng một cái. Sau đó hấn buông nàng ra, tìm điện thoại, trở lại bên người nàng, nhanh chóng đánh mấy chữ trên màn hình đưa cho nàng xem -- "*Anh cam đoan từ nay về sau sẽ không để cho em lo lắng sợ hãi*".

Nàng thở dài một tiếng, "**Vẫn không thể nói chuyện sao? Yết hầu rất đau à?**" Hấn có thể thoát khỏi trận hỏa hoạn lớn đã là kỳ tích, chỉ bị thương yết hầu, xem như ông trời phù hộ rồi.

Hấn vừa nhanh chóng đánh mấy chữ -- "*nhưng anh vẫn có thể hôn em, liên tục hôn em.*"

Nàng xem thấy, tim đập đột nhiên gia tốc. Nàng nhìn hấn, sau đó đem điện thoại di động của hấn đặt tại tủ đầu giường, thời điểm hấn còn chưa ý thức được nàng muốn làm cái gì, hai tay của nàng đã chủ động nắm lấy gáy của hấn, một mỗi tiến vào trong ngực hấn, tựa như muốn hòa tan vào trong lòng hấn vậy, tiếp đó nàng nhắm mắt mắt lại, đem môi mình dán lên môi của hấn.

Trời ạ, mãi đến thời khắc vịn lấy bả vai hấn, nàng mới sâu sắc nhận rõ bờ vai của hấn rộng biết bao nhiêu, thể trạng vừa khỏe mạnh vừa rắn chắc.

Loại dáng người Mạnh Nam như vậy sẽ làm cho nhiều phụ nữ chảy nước miếng, nàng vẫn luôn cho rằng bộ dạng hấn vừa tuấn mỹ vừa xuất sắc, về phần dáng người. . . . . Nói thực ra, trước kia nàng đối với hấn không có ý khác, cho nên căn bản không có chú ý.

Hiện tại người đàn ông này là của nàng rồi, từ đầu cho đến chân, từng cái bộ phận đều là của nàng, cho nên nàng sẽ thật cẩn thận chú ý. . . . . Hấn thâm sâu mút hôn lưỡi của nàng, làm lực chú ý của nàng bị hấn gọi trở về.

A! Trời ạ, hấn hôn thật giỏi, ôn nhu mà thuần thực, hôn đến nàng đầu óc choáng váng. . . . . Hấn vẫn luôn hôn môi như vậy sao? Hấn không phải là không có bạn gái cố định sao, vậy hấn rốt cuộc là luyện tập với ai?

Lâu Thừa Vũ, người bây giờ là đang ghen sao? Một thanh âm đáng ghét chọt xuất hiện.

Không phải. . . . . Người nào đó cực lực bào chữa, phủ nhận.

Người rõ ràng là đang ghen, hơn nữa thùng dấm chua còn rất lớn nha.

Được rồi được rồi, thừa nhận cũng chẳng mất miếng thịt nào, nàng là đang ghen, vừa nghĩ tới hấn cùng những phụ nữ khác đã từng thân mật như vậy, nàng liền "Không thoải mái"!

Nhưng. . . . . Cảm giác tuyệt vời khi hấn hôn cổ nàng như lan ra khắp toàn thân, mặc kệ hấn cùng phụ nữ nào luyện hôn, hiện tại hấn thuộc về nàng, mà nàng cũng muốn thuộc về hấn!

Bọn họ hôn đối phương, trút xuống tất cả nhiệt tình, thân hình ấm áp rắn chắc của hấn ôm trọn lấy nàng, ôm chặt nàng đem nàng đè trên

giường, tay mềm mỏng chạy loạn trên người nàng, bỏ đi đồ lót nhỏ đáng yêu của nàng.

Thời khắc chạm đến bộ ngực kiên đỉnh của nàng, Hình Tử Nguyên tim đập cuồn mãnh, ánh mắt nóng bỏng, nhiều năm qua lần đầu tiên hắn cảm thấy dục vọng mãnh liệt như vậy.

Hắn nín thở, ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt nàng, sau khi ở trong mắt nàng nhìn thấy dục vọng tương tự, môi của hắn nhin không được phủ lên đầu ngực đang căng cứng của nàng, dục vọng lập tức cháy lan khắp toàn thân hắn.

"**Tử Nguyên.** . . . . ." Móng tay của nàng cắm sâu vào vai hắn, nhin không được cong người lên, cuồn loạn thì thm.

Hắn ngâm một tiếng, ôm chặt lấy nàng, dùng lực đạo đem thứ nóng rục dưới bụng nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể nàng, nếu như không phải vì không thể mở miệng, hắn sẽ vừa hôn vừa nói yêu nàng.

Hơi thở giao hòa theo nhiệt độ cơ thể lên cao, hắn chăm chú đem nàng ép chặt dưới thân, dùng nụ hôn để lưu lại ký hiệu thuộc về hắn, dùng nụ hôn khắc sâu dục vọng thuộc về bọn họ. . . . .

Chương 6

Khi Lâu Thừa Vũ tỉnh lại, nhìn thấy tay của mình vòng quanh thắt lưng Hình Tử Nguyên, một cảm giác ngọt ngào chợt xông tới, nàng nhẹ nhàng tựa đầu hướng lồng ngực trần trụi của hắn, muốn trân trọng cảm giác có hắn ở bên mình.

Đồng hồ báo thức trong phòng chỉ vào số mười, đã mười giờ sáng rồi, bọn họ đúng là heo, lại ngủ lâu như vậy? Cũng khó trách, ngày hôm qua hoả hoạn làm cho hai người đều mệt muốn chết rồi. . . . . Hoả hoạn -- Trời ạ! Nàng vội vàng xuống giường tìm điện thoại!

Ở trong túi da tìm được điện thoại di động, kiểm tra, quả nhiên đã hết pin! Chết chắc rồi, Tiểu Mạch nhất định đi tìm nàng! Nàng vội vàng thay pin mới gọi điện cho Tiểu Mạch.

"Lâu Thừa Vũ, em muốn làm tổng tài phụ nhân của tập đoàn Khai Dương thì cũng phải từ chức trước chứ, vô duyên vô cớ bỏ việc như vậy là sao?" Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Mạch oán trách. Ngày hôm qua, tận mắt nhìn thấy nàng cùng Hình Tử Nguyên hôn môi thật là làm hắn có đủ giật mình rồi, không chỉ hắn, trong đài truyền hình, ai nấy đều muốn rớt kính, nhất thời, thủy tinh còn quét không hết.

"Thực xin lỗi, là em không đúng." Nàng vội vàng nói xin lỗi. **"Nhưng tiền bối à, em không có muốn từ chức, em bây giờ lập tức đi qua!"**

"Em không phải lesbian thì nói sớm đi." Tiểu Mạch tiếp tục phàn nàn, **"Thiệt là, em không biết anh ngày hôm qua có bao nhiêu tan nát cõi lòng."**

Nàng nhin cười. **"Thực xin lỗi, tiền bối."**

"Hơn nữa em cùng Hình tổng tài hôn nhau là loại tin lớn độc nhất vô nhị, phải lưu cho đài truyền hình chúng ta mới đúng, làm sao có thể để cho đài nào cũng đều tiếp sóng được? Em có biết anh bị cấp trên dí đến u đầu sứt trán hay không, lão đại hỏi anh cả ngày làm việc chung với em, tại sao lại không biết em đang cùng Hình tổng tài nói chuyện yêu đương. Anh thật sự rất oan uổng mà."

Lâu Thừa Vũ nhin không được nữa nở nụ cười. "**Biết rồi, tiền bối, chờ thời điểm bọn em kết hôn, độc quyền phát sóng nhất định lưu cho đài truyền hình chúng ta, có được không? Em hiện tại liền qua đó.**"

"**Bỏ đi, ngày hôm qua thấy em đầu tiên là lạc mất hồn vía, sau lại vừa khóc vừa cười, đã trải qua nhân sinh đại bi đại hỉ (chuyện vui lớn, chuyện buồn lớn trong cuộc đời), chắc cũng cần nghỉ ngơi thật tốt, tiền bối đây cũng không phải không hiểu nhân tình, đã thay em xin nghỉ rồi, em hôm nay hãy cùng Hình tổng tài hảo hảo ân ái đi.**"

"**Tiền bối --**" ô, nàng rất cảm động.

"**Không cần quá cảm động, anh cúp máy đây.**" Lâu Thừa Vũ cảm động thu hồi điện thoại, xoay người muốn về trên giường, lại bỗng nhiên phát hiện người nào đó đã tỉnh, hơn nữa đang chống nửa thân ngoắc ngoắc nhìn nàng.

"**A!**" Nàng thấp giọng hô vòng tay che ngực. Đáng chết! Che được trên không che được dưới, đều do nàng vừa rồi vội vã nhảy xuống giường tìm điện thoại. Không nghĩ tới phải tìm quần áo mặc trước.

Nhìn hần, môi khẽ nhếch như cười lại như không, trong đôi mắt đen toát ra ngọn lửa, nhìn sao cũng là không đứng đắn, thực chịu không nổi a!

"**Không nên nhìn!**" Nàng chột đỏ mặt. Nàng thực sự vẫn chưa quen ở trước mặt hần như vậy, thẹn đến muốn chui xuống đất, bởi vì trần trụi đứng trước mặt hần thế này cùng đêm qua triền miên là hoàn toàn không giống nhau!

Nhìn ra nàng là thật sự rất thẹn thùng, Hình Tử Nguyên lông mày hiện lên ý cười, nhưng hần cũng lập tức nhắm mắt lại, vồ vồ vị trí bên cạnh, ý bảo nàng trở lại trên giường. Nếu như hần tiếp tục nhìn chằm chằm vào nàng, không khéo nàng sẽ chạy vào phòng tắm trốn mất, như vậy tổn thất của hần có thể sẽ rất lớn.

Lâu Thừa Vũ ngượng ngùng trở lại trên giường, cả người lập tức rơi vào trong vòng tay của hần. Hần đem nàng ôm chặt trong lòng, thở dài nhẹ nhõm, trong lòng có vô hạn thỏa mãn. Ai, nếu như hần có thể nói chuyện thì tốt rồi, hần có thật nhiều lời muốn nói cho nàng biết, rằng hần đã yêu nàng lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng hần đã động tâm, toàn bộ những lời này hần đều muốn nói cho nàng biết rõ. Chính là

hắn hiện tại cùng người câm không có khác biệt, nên phải nhẫn nại, mấy ngày nữa mới có thể mở miệng.

"Anh có đói bụng không? Em làm bữa sáng cho anh ăn." Nàng hỏi.

Hắn lắc đầu, bỗng nhiên đem nàng đặt ở thân dưới, cúi đầu xuống, muốn hôn nàng.

Nàng thân thủ ngăn trở môi của hắn, trái tránh phải trốn. **"Không nên, còn chưa có đánh răng. . . . ."**

Ngón tay của hắn nhẹ lướt qua ngón tay của nàng, ôn nhu kéo năm ngón tay đang khép chặt của nàng ra, tiếp tục cúi đầu.

Mùi hương nam tính tinh khiết, nồng nhiệt lập tức xông về phía nàng, môi hắn dán chặt lấy môi nàng, đầu tiên là trượt qua cánh môi nàng, tiếp đó là nhẹ mút, dùng đầu lưỡi thăm dò vào miệng nàng, theo đó nhẹ nhàng trêu chọc khiêu khích, không cho nàng có chút cơ hội mở miệng phản đối.

Hai người lập tức lâm vào trong dục tình, đôi môi nóng hổi của Hình Tử Nguyên dờ đi môi nàng, dọc theo cổ của nàng hôn xuống, chôn giữa nơi đầy đặn mềm mại của nàng, không ngừng vuốt ve nàng, mút hôn nàng.

Tình triêu trong nháy mắt che phủ bọn họ, hắn nặng nề thở dài, đem bản thân vùi vào trong cơ thể chặt khít ấm áp của nàng, an tâm cùng thỏa mãn lập tức lấp đầy hắn. Bọn họ sát sao quấn lấy nhau, một lần rồi lại một lần cộng hưởng va chạm đến cực hạn. . . . .

.....

Vài ngày sau, thanh âm của Hình Tử Nguyên khôi phục bình thường, đến ngày chủ nhật, hắn kiên trì muốn Lưu Thừa Vũ dẫn hắn "Chính danh" về nhà.

"Có cần thiết đi gặp ba mẹ em sớm như vậy không?" Lưu Thừa Vũ cố ý làm ra vẻ mặt khó xử, càn quấy nói: **"Bọn họ đều biết anh mà, đặc biệt mang anh về nhà giới thiệu cho họ thực rất kỳ quái."**

"Không giống nhau." Hắn nghiêm túc nhìn nàng, thoạt nhìn vừa anh tuấn vừa nguy hiểm. **"Trước kia anh chỉ là "bạn" của em, hiện tại anh là "bạn trai" của em, cho nên em nhất định phải dẫn anh về nhà, không có thương lượng."**

"**ĐỒ ngốc, anh cứ như vậy thoả mãn với thân phận bạn trai sao?**" Nàng nhẹ vuốt tóc mai của hắn, nụ cười mờ nhạt đọng ở trên môi.

"**Em nói thử xem?**" Hắn đem nàng kéo vào trong ngực, chăm chú nhìn vào mắt nàng. "**Anh chờ em tới bên cạnh anh đã chờ bao lâu rồi, thật vất vả mới có được em, anh đương nhiên muốn cho toàn bộ thế giới cùng biết, nhất là người nhà của em, anh muốn cho bác trai bác gái biết rõ, em bây giờ đang rất hạnh phúc, và anh sẽ còn làm cho em hạnh phúc hơn nữa.**"

"**Anh có thể đừng nói những lời như vậy hay không?**" Lâu Thừa Vũ hấp háy mắt, ép lại sóng nhiệt trong mắt.

Hắn thân hình một hồi cứng ngắc. "**Vì sao?**" Khóe miệng trong nháy mắt mím chặt thành một đường. Nàng. . . . . còn chưa hoàn toàn nguyện ý đầu nhập trong lồng ngực của hắn, cho hắn cơ hội làm cho nàng hạnh phúc hay sao?

"**Bởi vì. . . . .**" Nàng hấp háp cái mũi, ngược mắt nhìn hắn. "**Em sẽ muốn néo chính mình.**"

Hắn hơi sững sờ, không hiểu nhượng mảy. A -- cái loại đáp án gì đây?

"**Tại sao lời của anh lại làm cho em muốn néo chính mình?**" Hắn rất có tinh thần học hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, môi hé ra ý cười nhẹ nhàng. "**Bởi vì quá hạnh phúc đó, em sẽ muốn xác nhận có phải sự thật hay không, cho nên muốn néo chính mình.**"

Hắn nhẹ nhàng thở ra, phút chốc giữ chặt eo của nàng, đem nàng kéo về hướng mình. "**Em thực nghịch ngợm.**"

Nàng cười không ngớt, khẽ vuốt hai má của hắn, đôi mắt rạng rỡ. "**Anh bị dọa sao?**"

"**Đúng.**" Hình Tử Nguyên bộc trực nói, khuôn mặt bình thường lạnh lùng lướt qua một chút u buồn. "**Anh đến bây giờ vẫn không quá tin tưởng em thật sự thuộc về anh.**"

Nàng thở dài, trong lòng dâng lên nhu tình. "**Anh thật là ngốc. . . . .**"

"**Phải, yêu em làm cho anh trở nên u mê, thần kinh rối loạn lại còn lo được lo mất, nhưng. . . . . anh tình nguyện!**" Nói xong, hắn cúi đầu

xuống, môi nóng bỏng ngăn chặn nàng, cánh tay mạnh mẽ mà hữu lực ôm nàng.

Cùng lúc, hai tay Lâu Thừa Vũ cũng cuốn quanh cổ hắn. Nàng tim đập dồn dập đáp lại nụ hôn của hắn, vui sướng cảm nhận loại cảm giác mới mẻ khi lần nữa yêu một người, đồng thời cũng cảm nhận hạnh phúc khi được yêu.

.....

Hình Tử Nguyên ở Lâu gia được nhiệt liệt hoan nghênh. Không ai đối với thân phận mới của hắn có bất kỳ nghi vấn hay kinh ngạc gì, lớn nhỏ trong Lâu gia trước tiên đã tiếp nhận hắn rồi, má Lâu đối với hắn càng nhìn càng vừa lòng, ý tứ như mẹ vợ xem con rể vậy.

"Chị, mọi người thật sự một chút cũng không cảm thấy kỳ quái sao? Em cùng Tử Nguyên --" hai chị em ở trong phòng bếp chuẩn bị trà chiều, biết rõ Hình Tử Nguyên muốn tới thăm hỏi, trưởng nữ Lâu gia Lâu Thừa Phương liền mang theo chồng con trở về.

"Có gì kỳ quái chứ?" Lâu Thừa Phương đem nước trái cây đổ ra. "Hai người đó, sớm nên đi đến bước này rồi, mọi người chờ đến hai tròng mắt sắp rớt khỏi cửa sổ luôn."

"Chị, chị đang ở đây nói cái gì vậy? Em là nói em cùng Tử Nguyên mà." Chị nàng có phải nghe lầm hay không? Trước khi hai người xác định tình cảm, bọn họ chỉ là bạn tốt thôi, tại sao mọi người lại có mong đợi?

"Đương nhiên là em cùng Tử Nguyên, nếu không còn có ai nữa?" Lâu Thừa Phương khó hiểu liếc nhìn em gái. "Có cái đứa ngốc nào sẽ ở bên cạnh chờ em lâu như vậy chứ?"

Lời này vừa nghe đã thấy có sơ hở, Lâu Thừa Vũ miễn cưỡng hỏi: "Chị, có phải là có chuyện gì em không biết không?"

"Chuyện em không biết?" Lâu Thừa Phương hơi sững sờ, suy nghĩ một chút, bưng tỉnh hiểu ra nói: "Đúng vậy, em còn không biết."

Nàng càng nghi ngờ hơn. "Không biết cái gì?"

"Hiện tại nói cho em biết cũng không sao rồi." Lâu Thừa Phương cười hì hì nói: "Chính là, sau khi tên thối tha họ Triệu bỏ rơi em, Tử Nguyên liền tới gặp chúng ta, cậu ấy nói sẽ chăm sóc em thật tốt, cũng sẽ ở bên cạnh bảo hộ em, muốn chúng ta đừng lo lắng."

Lâu Thừa Vũ trái tim nhất thời lỡ một nhịp. "**Cái -- cái gì?**" Trời ạ, không thể tưởng tượng nổi, hẳn lại làm như vậy? Nàng xúc động nhắm mắt, cảm giác nhu tình trong nháy mắt rót đầy trái tim.

Hắn đối với nàng, rốt cuộc là yêu sâu đậm tới đâu? Hẳn vẫn luôn yêu nàng, về điểm ấy, nàng cho rằng đã biết rõ ràng, nhưng bây giờ xem ra, nàng tựa hồ hiểu được còn chưa đủ sâu, phần tình yêu sâu đậm kia, rõ ràng là không thể ước lượng . . . . .

"**Tiếp đó, cậu ấy nói cậu ấy yêu em, . . .** " Lâu Thừa Phương tiếp tục, "**. . . nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, muốn chúng ta tin tưởng cậu ấy, cho nên mọi người đối với chuyện của em rất yên tâm. Có một người đàn ông vừa thâm tình lại vừa si tình như vậy ở bên cạnh, tin rằng em thất tình cũng không đến mức quá bi thảm đâu.**"

Nàng dờ khóc dờ cười hỏi: "**Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mọi người đối với em không quá quan tâm?**" Khi nàng thất tình, biểu hiện của người nhà đều rất lạnh nhạt, chỉ có vài lời an ủi trên miệng mà thôi, nàng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì người nhà họ Lâu chính là rất đoàn kết , không có lý do đối với nàng không quan tâm. Hiện tại nàng mới biết được. Người nhà họ Lâu đúng thật là đoàn kết, nhưng lần này là đoàn kết lại để sắp đặt một mình nàng!

"**Đúng vậy!**" Lâu Thừa Phương vẻ mặt đặc ý. "**Chúng ta đã nói không cần phải quan tâm em, đem cơ hội đều lưu cho Tử Nguyên, như vậy cậu ấy mới có thể ở trước mặt em biểu hiện thật tốt chứ sao.**"

Lâu Thừa Vũ bật cười nhìn chị gái. "**Thật không dám tin tưởng em vẫn luôn bị mọi người lừa gạt.**" Khó trách Tử Nguyên đối với mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà nàng đều rõ như lòng bàn tay, bọn họ căn bản là cùng phe mà.

"**Cái này chứng minh mắt nhìn của chúng ta thật tốt.**" Lâu Thừa Phương nháy nháy mắt với nàng. "**Chị nói này, em gái ngoan, hiện tại em cũng sắp gả vào nhà giàu có, trở thành Tổng tài phu nhân rồi, đến lúc đó nhớ rõ phải chiếu cố người nhà nhiều hơn a! Tiền lì xì đầu năm của tiểu bất điểm cần phải lớn hơn một chút.**"

"**Chị em hai đứa đang to nhỏ cái gì vậy? Cắt hoa quả mà cắt hết cả buổi.**" Má Lâu đi vào phòng bếp thúc giục.

"Mẹ!" Lâu Thừa Phương cướp lời, **"Con đang nói..., Thừa Vũ sắp gả vào nhà giàu có rồi, từ nay về sau bao lì xì cho tiểu bất điểm của chúng ta phải lớn một chút, mẹ nói có hợp lý hay không?"**

Má Lâu mặt trắng không còn chút máu liếc con gái lớn. **"Cái gì mà tiền lì xì, chỉ cần đối tốt với Thừa Vũ, cho nó hạnh phúc, chăm sóc nó cả đời thật tốt, cha mẹ không thu sinh lễ luôn còn được nữa là, cho nên con, nha đầu kia, cũng không cần suy nghĩ nhiều quá, người ta có tiền hay không chẳng quan hệ tới chúng ta."**

"Mẹ. . . . ." Lâu Thừa Vũ cảm động nhìn mẹ. Nàng thế mới biết, bản thân cho rằng che dấu vết thương rất khá. Thế nhưng người nhà vẫn là vì nàng đau lòng.

"Con gái à, Tử Nguyên tên nhóc kia không tệ, thường đến thăm mẹ với cha con, mỗi lần nghe cậu ấy nói sau này muốn cùng với con trải qua hạnh phúc như thế nào, chúng ta chỉ nghe thôi cũng thấy thỏa mãn, có người đối với con gái mẹ dụng tâm như vậy, chúng ta còn có thể yêu cầu gì, chính là cậu ấy rồi." Má Lâu hài lòng nói.

Lâu Thừa Vũ sững sờ, hỏi: **"Mẹ, mẹ nói. . . . . Tử Nguyên thường tới thăm mẹ cùng cha?"** Hấn bấn rộn như vậy, làm sao có thể? Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, bọn họ trước kia chỉ là bằng hữu, hấn tại sao phải thường đến thăm cha mẹ của nàng? Hấn thật sự làm nàng thấy khó hiểu.

"Đúng vậy, cậu ấy thường đến." Má Lâu nghĩ đến con rể tiêu chuẩn liền mỉm cười. **"Ngay từ đầu đã kêu chúng ta coi cậu ấy như con rể, bảo chúng ta không cần quá khách khí, có bất kỳ sự tình gì cứ gọi điện thoại cho cậu ấy, chúng ta là không có gọi, nhưng tự cậu ấy lại thích gọi tới."**

Lâu Thừa Phương cười to. **"Điều này chứng minh em rể tương lai rất thông minh a, biết rõ tấn công từ hướng mẹ vợ là hữu dụng!"**

"Con gái, có người đàn ông tốt như vậy ở bên cạnh con, mẹ với cha con đều rất yên tâm, các con cũng nhanh một chút định ngày kết hôn đi, chúng ta đợi không nổi muốn thấy con mặc áo voan trắng." Má Lâu thúc giục, tuy không nói ra miệng nhưng là, bọn họ đều lo lắng sẽ giống như Triển Thác, đến rồi lại đi như bọt nước, uổng phí biết bao thời gian thanh xuân cho tên tiểu tử thối kia, thật sự là không đáng.

"Đúng vậy đúng vậy, nhanh lên gả đi, tiểu bất điểm chờ làm hoa đồng của em đấy." Lâu Thừa Phương cũng lên tiếng.

"Nào có nhanh như vậy a." Lâu Thừa Vũ bật cười. Nàng thật sự. . . . .
. rất cảm động. Một người đàn ông yêu nàng, lại đồng ý đối xử tốt với người nhà của nàng.

Trước kia Triễn Thác rất bài xích việc đến nhà nàng, cho rằng như thế là lãng phí thời gian, hẳn luôn nói hẳn xem đồ án kiến trúc đến thời gian ngủ còn không đủ nữa, làm sao có thời giờ xã giao với người nhà của nàng.

Tử Nguyên thì ngược lại, hẳn giống như đã đem người nhà của nàng làm người nhà mình mà đối đãi, phần tâm ý này ngàn vàng khó mua, nàng thực thỏa mãn.

"Làm sao có thể không nhanh chứ?" Má Lâu mở to hai mắt nhìn.

"Vừa mới rồi, Tử Nguyên ở phòng khách nói với chúng ta, phải nhanh một chút cưới con về nhà, bằng không cậu ấy sẽ lo lắng."

"Chúng ta đây còn đứng ở trong này làm gì? Nhanh đi ra ngoài bàn việc hôn sự thôi!" Lâu Thừa Phương gấp gáp thúc giục.

"Đúng đúng, đi ra ngoài bàn việc hôn sự, đi ra ngoài bàn việc hôn sự. . . . ." Má Lâu vội vàng đi trước ra ngoài.

Lâu Thừa Vũ không biết nên khóc hay cười nhìn hai người. Nào có chuyện "vừa có gió đã lại mưa ngay" như vậy? Bọn họ vừa mới ở cùng một chỗ, nhanh như vậy liền kết hôn thực quá giật gân đi? Người không biết chuyện sẽ cho rằng nàng có phải là "có" cho nên mới vội vàng kết hôn.

Nàng lại cười. Nàng hiện tại rất thích cười, bởi vì, nàng thật sự rất hạnh phúc.

. . . . .

Đêm đó, bọn họ mãi đến quá mười giờ mới rời khỏi Lâu gia, cùng nhau trở lại căn hộ của Hình Tử Nguyên.

Bọn họ đã gần như sống chung -- nói là gần như, bởi vì kỳ thực không có khác sống chung là mấy, chỉ là Lâu Thừa Vũ không có đem đồ đạc của mình chuyển vào, cho nên không có tính là chính thức ở chung.

Nhưng hẳn hiện tại thực siêu khoa trương, chẳng những mỗi ngày tự mình đưa nàng đi làm, ngay cả tan tầm cũng không buông tha. Nếu như nàng đang chạy tin, hẳn liền đi đợi nàng, giống như biến thành lái xe chuyên dụng của nàng, hơn nữa còn rất kiên trì nói nàng không có làm chậm trễ đến công việc của hẳn một chút nào.

Không có sao?

Không có mới là lạ!

Dù sao, hẳn chính là dính chặt lấy nàng, giống như lúc nào cũng sợ sẽ không thấy được nàng, bất luận nàng nói ra sao cũng không được, hẳn đều cứng rắn muốn cùng theo, cho nên nàng, đối với hẳn đã triệt triệt để để giương cờ đầu hàng rồi.

Ha, để cho nàng hưởng thụ một chút tư vị được sủng ái cũng tốt, kỳ thật được một người coi trọng như vậy là rất hạnh phúc, nàng thậm chí hoài nghi bản thân gần đây đến năm mơ cũng cười.

"Anh đi tắm rửa trước đi, mẹ của em có bao lại một ít thức ăn chính tay mẹ làm, em sắp xếp lại một chút rồi bỏ tủ lạnh đã." Đã muộn, ngày mai hai người đều phải đi làm, cho nên Lâu Thừa Vũ vừa vào cửa liền giục hẳn đi tắm rửa.

"Cùng nhau tắm." Hẳn cầm tay của nàng, đem nàng kéo vào trong ngực, trong mắt lóe ra hào quang.

Nàng cười muốn chạy trốn. **"Không được a, em sẽ thẹn thùng."** Tuy rằng bọn họ cùng giường chung gối, cũng trần trụi tương đối rồi, nhưng cùng nhau tắm rửa thì lại khác, hiện tại bảo nàng không mạnh vải che thân đứng ở trước mặt hẳn vẫn là không được tự nhiên.

"Anh sẽ nhắm mắt lại, không nhìn em." Hẳn cam đoan nói.

"Hình Tử Nguyên, em dễ gạt như vậy sao?" Lâu Thừa Vũ cười nhìn hẳn. **"Anh nói cho em biết, nhắm mắt lại thì tắm rửa như thế nào?"**

Đôi mắt hẳn mang ý cười, nhìn nàng không chớp mắt. **"Rất đơn giản, em giúp anh tắm."** Hẳn muốn nàng càng ngày càng thân mật với hẳn hơn, như vậy nàng mới chạy không thoát, mục tiêu cuối cùng đương nhiên là mang nàng về làm bà xã, làm cho nàng sinh hạ con của hai người.

"Đại, sắc, lang! Anh từ từ mà chờ đi!" Lâu Thừa Vũ cười đẩy hẳn ra, muốn đi lấy chút thức ăn, nhưng bất ngờ bị hẳn dùng tốc độ sét đánh

không kịp bưng tai ôm trở lại trong ngực, còn đem nàng nâng lên hướng phòng tắm đi tới.

"**Anh làm gì vậy?**" Nàng hô nhỏ một tiếng, cười đập vào bờ vai rộng của hắn. "**Đừng nào loạn nữa, nhanh thả em xuống!**"

"**Không có thương lượng.**" Hình Tử Nguyên đi thẳng về hướng phòng tắm, khoe miệng nở nụ cười vui vẻ vì được như ý, tắm yên ương, bọn họ hôm nay phải tắm yên ương. . . . . Hắn, nhất, định, phải, thành, công!

Không lâu sau đó, phòng tắm liền truyền đến tiếng nước cùng tiếng thở dốc, thanh âm của đôi tình nhân. . . . . Một giờ sau, Lâu Thừa Vũ mặt đỏ, tim đập từ phòng tắm trốn ra, vừa ra tới liền vội vàng tìm tủ lạnh rót cốc nước đá một hơi uống sạch.

Đáng chết! Người phụ nữ vừa mới rồi lớn mật bám lấy hắn rên rỉ thật sự là nàng sao? Nàng làm sao có thể trở nên phóng khoáng như vậy? Lúc mới đầu còn không được tự nhiên nhưng càng về sau càng đầu nhập hưởng thụ, nàng thật sự hoài nghi hắn là có ma thuật, nhất định đã hạ lời nguyền với nàng rồi. . . . .

"**Tại sao lại không đợi anh?**" Hình Tử Nguyên khoe môi ẩn hiện ý cười từ phòng tắm đi tới, khăn tắm vây quanh thắt lưng, đi đến ôm nàng từ phía sau.

Nàng nuốt nước miếng một cái, liếm môi lên tiếng: "**Em khát nước.**" Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Cho tới bây giờ, tim của nàng vẫn còn nhảy rất nhanh, chuyện phát sinh trong phòng tắm. . . . . thực khiến cho người ta phải sôi máu, nàng bị hắn câu dẫn rồi.

Không nghĩ tới hắn lại có một mặt bá đạo cuồng dã giống như thế này, hơn nữa còn đem nàng kéo đến bên người làm nàng xấu hổ đến không dám mở to mắt. "**Em đang ở đây thẹn thùng sao? Thật đáng yêu.**" Hình Tử Nguyên vui vẻ, tiếp đó khẽ lay động nàng, ở bên tai nàng ôn nhu hỏi: "**Thừa Vũ, em chừng nào thì muốn gặp cha mẹ anh, bọn họ đều rất chờ mong có thể nhìn thấy em.**"

Tim của nàng lập tức nhảy dựng lên. "**Bọn họ biết em sao?**"

Hắn nở nụ cười. "**Em cho rằng TV tiếp sóng trực tiếp làm giả được sao? Ngay cả bà nội anh ở miền trung cũng gọi tới hỏi mẹ anh em là thiên kim nhà ai, còn hỏi khi nào thì tới nhà em cầu hôn.**"

Cổ họng của nàng khô khốc, trong nội tâm không khỏi sợ hãi. "**Bác gái nói như thế nào?**" Đây chính là vấn đề tồn tại. Tất cả mọi người đều cho rằng hẳn sẽ cùng một danh viện môn đăng hộ đối kết hôn, trong quá khứ đến nàng cũng cho rằng như vậy, hào môn thông gia nha, chuyện như vậy thường xuyên tồn tại giữa các tập đoàn.

Nhưng nàng không phải danh môn thiên kim, cha nàng là đại lý tây phục Châu Âu, mẹ thì đơn thân là bà nội trợ, cùng với kiểu danh gia như vậy hoàn toàn chẳng có chút liên quan, chuyện này chẳng phải sẽ trở thành vật cản giữa bọn họ sao? Nàng phán đoán như vậy.

"**Mẹ của anh nói cho bà nội, em không phải danh môn thiên kim, nhưng mẹ cho rằng chỉ cần anh thích là được, thân phận địa vị không quan trọng.**"

Lâu Thừa Vũ nhẹ nhõm thở phào. "**Bác gái thực sáng suốt.**" Là nàng suy nghĩ nhiều rồi, nàng cho rằng tất cả nhà giàu có đều là như vậy, Vy Băng thời gian này cũng bị người nhà an bài cùng một người thừa kế giàu có thân cận, nếu như song phương đều không phản đối thì sẽ kết hôn, hôn nhân không có tình yêu làm cơ sở như vậy thật là quá mạo hiểm.

"**Cho nên em đã chuẩn bị sẵn sàng muốn gặp bọn họ sao?**" Hình Tử Nguyên truy vấn. Muốn đem nàng về làm bà xã thì nhất định phải mau chóng để nàng cùng cha mẹ của hẳn gặp mặt, chờ gặp mặt rồi thì có thể chính thức bàn hôn sự.

"**Anh an bài đi.**" Nàng thân nhiên cười, xoay người ôm eo của hẳn, đem hai gò má chôn ở lồng ngực trần trụi tinh trắng của hẳn. Vật cản lớn nhất đã không tồn tại, nàng cũng không có lý do gì để phản đối, nàng cũng muốn dùng loại quan tâm như hẳn đối với người nhà nàng để đối đãi người nhà của hẳn.

Hạnh phúc nguyên lai ở gần như vậy, trước kia nàng làm sao lại không phát hiện ra?

Chương 7

Chủ nhật, Lâu Thừa Vũ lần đầu tiên tới Hình gia gặp vợ chồng Hình Trấn Đông. Hình Trấn Đông bề ngoài tương đối khí phái, thoạt nhìn cũng còn rất trẻ, một thân quần áo hàng hiệu thoải mái lộ ra phẩm vị tao nhã. Hình phu nhân thì có khuôn mặt xinh đẹp đến kinh người, ngũ quan tinh tế, thanh nhã hào phóng, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, tóc dài búi lên, mặc bộ đồ màu tím nhạt vừa người, rất có khí chất của quan phu nhân. Nàng phát hiện Hình Tử Nguyên có vẻ giống mẹ hơn cha, hai mẹ con đều xinh đẹp giống nhau.

"Công tác của cháu chắc là rất mệt đúng không? Phóng viên bình thường đều phải chạy ngược chạy xuôi." Hình phu nhân nhàn nhã trực tiếp hỏi: "Sau khi kết hôn có xem xét nghỉ việc không? Nếu như cháu ở bên ngoài chạy tin, ta nghĩ Tử Nguyên nhất định rất khó yên tâm làm việc, nó quá quan tâm tới cháu, quá để ý đến an nguy của cháu."

Nàng cho rằng Hình phu nhân nói cũng không sai, thậm chí còn cảm thấy Hình phu nhân nói như vậy là đã giảm bớt chút ít rồi; trên thực tế, nếu như có thể, Tử Nguyên căn bản là muốn đem nàng thu nhỏ đặt trong túi áo mang theo rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra xem. Nhưng nàng còn chưa mở miệng đáp lại, người nào đó đã nhíu mày vội vã nhảy ra thay nàng nói chuyện.

"Mẹ, Thừa Vũ rất thích công việc này, con cũng không có ý định kêu cô ấy nghỉ việc, sau khi kết hôn cùng hiện tại cũng không có gì bất đồng, cô ấy có quyền tự chủ cùng tự do tuyệt đối!"

Lâu Thừa Vũ nhìn hẳn, có loại cảm giác muốn ngắt. Hẳn đang nói cái gì vậy? Hẳn là đang giúp nàng hay là đang hại nàng, nói nàng mạnh mẽ như vậy, mẹ hẳn đối với nàng liệu có phần cảm không?

"Vậy sau khi mang thai thì sao?" Hình phu nhân cũng không nổi giận, chỉ xem xét hỏi con trai, "Sau khi mang thai thì không thể chạy nữa tin tức nữa chứ? Vậy quá nguy hiểm."

Lâu Thừa Vũ trong lòng cũng đồng tình với ý kiến của Hình phu nhân, phụ nữ mang thai xác thực không nên để cho đứa nhỏ trong bụng cùng mình mạo hiểm. Nhưng là, nàng trước mắt cũng không có dự định mang thai, cho dù kết hôn, cũng muốn hưởng thụ thế giới hai người trước đã, nàng cho rằng điểm ấy cũng nên nói trước với cha mẹ của hẳn.

"Về điểm này, chúng con sẽ bàn lại." Người nào đó liền cướp lời. Hẳn đương nhiên cũng hi vọng nàng sau khi mang thai từ chối công việc phóng viên, như vậy hẳn có thể tương đối yên tâm. Nhưng nàng nhiệt tình yêu thích công việc, nếu như kết hôn làm cho nàng có cảm giác phải hy sinh nhiều thứ, nàng có thể sẽ không muốn kết hôn nữa.

"Con của ta còn chưa kết hôn đã coi vợ như trời rồi." Hình phu nhân cười nhạt nói.

"Thương yêu bà xã là chuyện tốt, người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy, biết yêu thương vợ mới là đàn ông chân chính, không bảo thủ như thời đại của chúng ta." Hình Trấn Đông thay con trai hoà giải.

"Anh trai con đã ba mươi tư tuổi rồi, vẫn còn chưa có ý định ổn định cuộc sống, ta hi vọng các con sau khi kết hôn có thể nhanh chóng sinh con." Hình phu nhân đem chủ đề kéo về chuyện kết hôn sinh con.

"Chuyện của bọn trẻ thì giao cho bọn trẻ tính toán đi." Hình Trấn Đông lại lần nữa chen vào, **"Thừa Vũ, đầu bếp nhà chúng ta tay nghề không tệ đâu, thử món sườn nướng hương cam này xem, rất vừa ăn. . . . ."**

Lâu Thừa Vũ nhẹ nhàng thở ra, cha Tử Nguyên thực hiện hoà để ở chung, mẹ của hẳn so ra có cảm giác áp bách hơn. Còn nhiều thời gian, chỉ cần nàng dụng tâm nhiều hơn, nhất định có thể cùng bọn họ chung sống vui vẻ, tựa như hẳn đối với người nhà nàng, nàng sẽ cố gắng!

.....

Buổi chiều hôm sau, Lâu Thừa Vũ nhận được một cuộc điện thoại lạ.

"Tôi là Lâu Thừa Vũ." Nàng theo thói quen tự báo danh.

"Ta là mẹ của Tử Nguyên."

Nàng sợ hết hồn, ngữ khí trầm ngưng kia làm cho trái tim nàng bất giác nhảy lên. **"Bác gái khỏe chứ."** Nàng đã đi qua rất nhiều quốc gia, cũng đã gặp rất nhiều sự việc, nhưng không biết vì cái gì, Hình phu nhân

cho nàng một loại cảm giác áp bách, đại khái là rất có phong độ của danh môn phu nhân.

"**Xin chào.**" Hình phu nhân trực tiếp hỏi: "**Cháu bây giờ có rảnh không, có thể gặp mặt ta không? Ta đang ở quán cà phê bên dưới đài truyền hình của cháu.**"

Trời ạ! Ở dưới lầu! "**Cháu ngay lập tức đi xuống!**"

"**Ta chờ cháu.**" Hình phu nhân cúp điện thoại.

Lâu Thừa Vũ vội vàng dừng lại công việc, tới quán cà phê tìm người.

Hình phu nhân khí chất ưu nhã xuất chúng, đang mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt do nhà tạo mẫu nổi tiếng thiết kế, nhàn nhã ngồi ở vị trí trong góc, bà còn chưa có chọn đồ uống, Lâu Thừa Vũ vội vàng chọn hai ly hồng trà nóng bưng qua.

"**Bác gái, cháu tới rồi.**" Nàng đem khay đặt lên bàn, lộ ra một nụ cười. "**Bác gái hôm nay như thế nào lại có thời gian rảnh tới đây?**"

"**Có mấy lời nghĩ muốn nói riêng với cháu.**" Hình phu nhân dứt khoát vào thẳng vấn đề: "**Chuyện chúng ta hôm nay gặp mặt, hi vọng cháu đừng cho Tử Nguyên biết.**" Thân là người làm mẹ, bà đương nhiên biết rõ con trai yêu cô bé này, nhưng bà không có để ở trong lòng, chỉ là không nghĩ tới, có một ngày cô bé này sẽ lấy thân phận con dâu tới bái phỏng bọn họ, như vậy thì nghiêm trọng rồi.

"**Được, cháu sẽ không để cho Tử Nguyên biết.**" Lâu Thừa Vũ sau mới hỏi: "**Không biết bác gái muốn cùng cháu nói chuyện gì?**"

Hình phu nhân nhìn nàng. "**Ta hi vọng cháu cùng Tử Nguyên chia tay.**"

Nàng cảm giác được hô hấp không thông, sửng sờ nhìn Hình phu nhân. "**Bác gái --**" nàng nghe lầm sao? Mẹ của Tử Nguyên phản đối bọn họ? Vậy bà ngày hôm qua vì cái gì còn bằng lòng gặp nàng, còn nói tới chuyện kết hôn sinh con, đây là vì cái gì?

"**Hai đứa không thích hợp.**" Hình phu nhân nói tiếp: "**Chúng ta Hình gia là phú hào danh môn, vợ của Tử Nguyên cũng phải có được trình độ tương đương nó, gia đình của cháu quá bình thường rồi, tương lai sẽ sinh ra nhiều vấn đề, hơn nữa tính cách của cháu cũng không thích**

hợp gả vào nhà giàu có, ta đây cũng là vì muốn tốt cho cháu, chính cháu cũng hiểu rõ ràng."

Lâu Thừa Vũ nhếch môi, tim đập rối loạn. Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, hôm qua mới gặp, mẹ của Tử Nguyên đã bất ngờ yêu cầu bọn họ chia tay, Tử Nguyên không phải nói mẹ hắn đã tỏ vẻ thân phận địa vị không quan trọng, chỉ cần hắn thích là được sao? Nàng cười khổ, xem ra Tử Nguyên còn không hiểu rõ mẹ hắn a!

"Tại sao không nói chuyện? Cháu không đồng ý sao?" Hình phu nhân lẳng lẳng nhìn nàng, đột nhiên thở dài một tiếng. **"Hãy nghe ta nói, ta cũng không phải không thích cháu, ta đương nhiên cũng biết Tử Nguyên rất yêu cháu, nhưng cháu không hiểu rõ hào môn là như thế nào, bước vào hào môn, phải chuẩn bị tâm lý sống giả tạo, từ thời điểm ta gả vào Hình gia, ta đã không còn là chính mình, ta là Hình phu nhân, ra vào đều phải phù hợp thân phận địa vị, rất không có tự do, nhưng ta vui vẻ chịu đựng, bởi vì nhà mẹ đẻ ta cũng rất nhiều tiền, ta từ nhỏ đã được giáo dục chuẩn bị để gả vào nhà giàu có, nhưng cháu thì bất đồng, ta thấy được cháu không giống với ta, cháu sẽ không có biện pháp thích ứng với sinh hoạt của gia đình giàu có."**

Lâu Thừa Vũ phát hiện mình không có bất kỳ biện pháp gì để hưởng ứng, bởi vì Hình phu nhân nói đến thật hợp tình hợp lý, ngay cả nàng cũng không thể cam đoan nàng có thể sắm vai con dâu hào môn, thì trong mắt Hình phu nhân, nàng đương nhiên càng không đạt tiêu chuẩn.

"Còn có một vấn đề, ta rất để ý." Hình phu nhân trong tức thời không dời mắt nhìn nàng. **"Bạn trai trước của cháu là Triển Thác đúng không? Nó cùng Tử Nguyên nhà chúng ta là bạn tốt, cái này cũng không sai đúng không?"**

Nàng chợt thấy chấn động một cái như bị điện giật, không biết Hình phu nhân nhắc tới Triển Thác là có dụng ý gì. Nàng miễn cưỡng đáp: **"Bác nói không sai."**

Hình phu nhân nặng nề nói: **"Cháu cùng Triển Thác kết giao đã nhiều năm, còn từng bàn đến việc kết hôn, Triển Thác cùng Tử Nguyên lại là bạn tốt, nếu như cháu gả vào nhà chúng ta, cuộc sống riêng tư của cháu cũng sẽ bị báo chí đào bới ra, quan hệ của cháu cùng Tử Nguyên và Triển Thác sẽ bị nói xấu như thế nào, đến lúc đó**

cháu nhất định không chịu nổi, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến thân phận của Tử Nguyên, những chuyện này cháu chưa có nghĩ tới sao?"

Lâu Thừa Vũ sợ hãi nhìn Hình phu nhân. Nàng xác thực không nghĩ tới những vấn đề này, nhưng nàng là phóng viên, biết rõ Hình phu nhân không phải bịa đặt vô căn cứ, những phóng viên tạp chí lá cải kia có đủ công lực chọc cho người khác phát điên, nàng không cách nào phủ nhận.

"Cháu đồng ý với ta, đúng không?" Hình phu nhân đột nhiên khẩn thiết giữ chặt tay của nàng, biểu lộ buồn rầu nhìn nàng. **"Thừa Vũ, xin cháu giúp ta!"**

"Bác gái --"

"Ta không muốn nhìn thấy Tử Nguyên bị thương tổn, những bài báo lá cải nói hưu nói vượn kia sẽ làm cho nó thương tích đầy mình, nó có thể tránh được tất cả, chỉ cần cháu chủ động chia tay với nó là được, để cho nó tìm một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, thân gia trong sạch, cầu xin cháu!"

Thừa Vũ áp chế suy nghĩ mơ hồ trong lòng, Hình phu nhân nói đều đúng, đều không sai, nhưng cùng hẳn chia tay. . . . . nghĩ tới đây, lòng của nàng liền đau đớn.

"Cháu không muốn đáp ứng ta sao?" Hình phu nhân nhìn sâu vào mắt của nàng. Bà biết rõ cô bé này đã dao động, bởi vì nàng yêu con mình, bà cũng giống vậy, hai người đều là vì Tử Nguyên mà suy nghĩ, đối với phần tình yêu nàng dành cho con trai mình, bà rất hài lòng, nhưng bọn họ không thích hợp là sự thật không cách nào thay đổi. Bà hít sâu một hơi, thở dài: **"Xem ra ta chỉ có thể đem tình hình thực tế nói cho cháu biết."**

"Tình hình thực tế gì ạ?" Thanh âm của Lâu Thừa Vũ run nhẹ, bởi vì ngữ khí của Hình phu nhân giống như muốn vạch trần một bí mật động trời.

"Kỳ thật --" bà trầm giọng nói: **"Tình cảnh tập đoàn Khai Dương trước mắt rất nguy cấp, bởi vì mấy khoản đầu tư của cha Tử Nguyên trước khi về hưu, tạo thành khoản lỗ kinh người cho tập đoàn, nếu như không kịp thời rót tiền vào, chỉ sợ phải tuyên bố phá sản."**

"**Làm sao có thể?**" Nàng rất kinh ngạc, bởi vì nàng từ trước đến nay rất quan tâm tới tin tức của tập đoàn Khai Dương, căn bản chưa từng nghe qua chuyện tập đoàn có mắc nợ.

"**Chúng ta đã hết sức phong tỏa tin tức.**" Hình phu nhân thanh âm buồn bực nói: "**Đồng thời cũng đang tích cực tìm phương pháp bảo trợ công ty, Lãng tổng tài của tập đoàn Hà Thái là bạn của cha Tử Nguyên, ông ấy đồng ý bỏ ra mười tỷ, điều kiện là --**" bà nhìn nàng "**Tử Nguyên phải cùng con gái ông ấy kết hôn.**"

Lâu Thừa Vũ nghe vậy, cảm thấy trong ngực tắc lại, không nói ra được. Nàng phải nói gì đây? Nàng không phải thiên kim nhà giàu có, cũng không có một người cha có thể ném ra một lúc mười tỷ, nàng chỉ là một phụ nữ bình thường, người phụ nữ bình thường này không cứu được tập đoàn Khai Dương cùng Hình gia. . . . .

"**Nếu như không có cháu, Tử Nguyên sẽ đồng ý.**" Hình phu nhân lo lắng nói: "**Nhưng bây giờ có cháu, nó căn bản sẽ không nghĩ đến, bởi vì nó yêu cháu lâu như vậy, cháu luôn chiếm vị trí thứ nhất trong suy nghĩ của nó, ngay cả sinh tử của công ty nó đều để qua một bên, điểm ấy ta rất rõ ràng, cho nên mới phải tới tìm cháu, ta xin cháu rộng lòng giúp đỡ, buông Tử Nguyên ra!"**

Trái tim Lâu Thừa Vũ thắt lại đau đớn, nàng nhắm mắt. "**Bác gái. . . . .
. Thật không có biện pháp khác sao?**"

Hình phu nhân mệt mỏi nói: "**Trừ phi cháu muốn nhìn thấy tập đoàn Khai Dương phá sản, muốn nhìn thấy Tử Nguyên hai bàn tay trắng, nếu như cháu muốn nhìn thấy thảm trạng này, vậy cháu đừng đáp ứng ta, ta. . . . . cũng sẽ không trách cháu, dù sao Tử Nguyên cũng không phải một loại thương phẩm, nếu như nó biết chúng ta đem nó ra giao dịch, nó tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người mẹ là ta đây.**"

Nàng nghe, yếu ớt nghĩ tới tình hình bấp bênh của tập đoàn Khai Dương. Hiện tại Tử Nguyên còn không biết chuyện, chờ sau khi hắn biết rõ công ty tràn đầy nguy cơ, hắn sẽ làm như thế nào?

Hắn luôn rất có ý thức trách nhiệm, tuy sai lầm đầu tư là do cha hắn tạo thành, nhưng hắn hiện giữ chức tổng tài tập đoàn, hắn nhất định sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm, đến lúc đó sự hiện hữu của nàng liền biến thành trở ngại, cản trở con đường duy nhất giúp hắn cứu vớt công ty. . . .

. . Chính là, nàng không muốn đem hân tặng cho người khác, tặng cho những phụ nữ khác.

Bọn họ đi một vòng lớn như vậy, nàng đã từng ngu ngốc không có phát hiện tình yêu của hân, thật vất vả mới có thể ở bên nhau, nàng thật sự không muốn cứ như vậy buông tay, nàng yêu hân, rất yêu rất thương hân, không có phương pháp khác sao? Không có sao?

"**Bác gái, để cho cháu suy nghĩ một chút nữa. . . . .**" Thừa Vũ đè nén mí mắt. "**Cháu có người bạn gia cảnh không tệ, có lẽ có thể--**" nàng nghĩ đến Vy Băng, Vy Băng có người cha là bá chủ ngành điện tử nổi danh, không chừng có thể giúp đỡ.

"**Bạn của cháu không thể nào vô điều kiện xuất ra hơn mười tỷ cho cháu mượn, điểm ấy cháu và ta đều rõ, huống chi có tiền không phải là bạn cháu, mà là gia đình cô ấy, đúng không?"** Hình phu nhân lý trí cắt đứt lời của nàng.

Lâu Thừa Vũ á khẩu không trả lời được nhìn bà. Hình phu nhân nói đúng, cho dù Vy Băng trong nhà có tiền, cũng không có khả năng lập tức vô điều kiện xuất ra hơn mười tỷ, nàng chắc là điên rồi mới có thể nghĩ đến mượn Vy Băng tiền.

"**Trên thực tế, ta hôm nay sẽ đến thỉnh cầu cháu còn có một nguyên nhân, cũng là nguyên nhân lớn nhất. . . . .**" Hình phu nhân thấp giọng buồn rầu nói: "**Ta không lâu sau sẽ rời nhân thế rồi, là ung thư dạ dày, ta hi vọng trước khi chết, có thể nhìn thấy Tử Nguyên cùng một người môn đăng hộ đối kết hôn, mà cô gái kia đồng thời cũng có thể trợ giúp tập đoàn Khai Dương, để Khai Dương không chấm dứt trong tay Tử Nguyên, tạo thành tiếc nuối trong lòng nó.**"

"**Bác gái!**" Lâu Thừa Vũ khiếp sợ không thôi nhìn bà. Một chút cũng nhìn không ra, nhìn không ra bà bị ung thư, không lâu nữa sẽ rời nhân thế. . . . .

"**Thay ta giữ bí mật được không?"** Hình phu nhân sâu kín nói: "**Đừng cho Tử Nguyên biết, ta lo lắng nó sẽ không chịu nổi, cầu xin cháu đáp ứng ta, để cho ta khỏi mang theo tiếc nuối lớn rời đi nhân thế, cầu xin cháu. . . . .**"

Nước mắt bất ngờ từ hốc mắt Hình phu nhân chảy xuống, bà càng khóc càng thương tâm, đau buồn tràn đầy trong mắt, một người mẹ

thương con không lâu nữa sẽ qua đời . . . . .

Trái tim Lâu Thừa Vũ thắt lại, tâm nguyện của bà nàng không cách nào làm như không thấy. "**Cháu biết rồi, bác gái. . . . .**" Nàng khàn giọng nói: "**Cháu. . . . . đáp ứng, cháu sẽ cùng Tử Nguyên chia tay.**"

"**Cám ơn cháu! Thừa Vũ! Thật sự cảm ơn cháu!**" Hình phu nhân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói: "**Ta hi vọng cháu nhanh chóng mở miệng, bởi vì thời gian thật sự cấp bách, hơn nữa cháu nói ra càng chậm, Tử Nguyên hăm càng sâu, đối với nó sẽ tạo thành thương tổn càng lớn, cháu hiểu ý ta không?"**

Lâu Thừa Vũ đau lòng gật gật đầu. Nàng hiểu, nàng đương nhiên hiểu, chỉ là lòng của nàng thật đau đớn, thật sự đau quá. . . . . Một đoạn tình cảm sao có thể nói chấm dứt là chấm dứt ngay được, nàng phải làm sao để cho hấn buông tay mà không mang nửa điếm oán hận?

.....

Cả một buổi chiều, Lâu Thừa Vũ đều ở giây dựa vượt qua, bởi vậy cho nên buổi tối khi Hình tử nguyên tới đón, nàng có vẻ hơi tiêu tụy.

"**Làm sao vậy? Hôm nay mệt lắm sao? Sắc mặt của em thật không tốt.**" Hấn khẽ vuốt hai gò má nàng, tỉ mỉ xem xét nàng.

Muốn chết! Hấn rất nhớ nàng! Rõ ràng buổi sáng vừa mới tách ra, hấn đã cả ngày tưởng niệm nàng, hận không thể đem nàng nhét vào trong túi áo, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra nhìn một cái, nói chuyện với nàng, hôn nàng một chút, chạm nàng một chút . . . . .

Ách -- bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra vừa hôn vừa sờ? Hình Tử Nguyên, người là tên biến thái sao? Tại sao lại có thể có loại ý nghĩ này? Người điên rồi sao?

Đúng, người đúng là điên rồi, cùng người điên cũng không có khác biệt mấy, bởi vì người quá yêu người phụ nữ tên là Lâu Thừa Vũ này, người không có nàng thì không được, người muốn đem nàng về nhà cất kỹ, người muốn nàng nhanh chóng trở thành bà xã của người, vì người sinh con, chỉ dành riêng cho một mình người. . . . .

"**Sắc mặt em không tốt sao? Chắc là. . . . . đói bụng rồi.**" Nàng nói lung tung một lý do, bất quá cái lý do vớ vẩn này cũng nhắc nàng nhớ tới

chính mình cả buổi tối xác thực còn chưa có ăn gì, hiện tại dạ dày đang trống không.

"Em còn chưa có ăn bữa tối sao?" Hấn lập tức nghiêm mặt. **"Em có biết hiện tại là mấy giờ rồi không? Đã chín giờ, em cứ nhiên còn chưa ăn tối, là muốn anh mỗi ngày phải người đúng giờ mang cơm hộp tối cho em sao?"**

Nàng nhin cười không được, thần kinh căng thẳng buổi trưa đột nhiên thanh tĩnh lại. **"Không cần "khiêm tốn" như vậy. Anh sợ đồng nghiệp của em không biết em câu được con rùa vàng sao?"**

Hình Tử Nguyên nhướng mày. **"Không muốn anh quá "khiêm tốn" biểu đạt tình yêu thì đáp ứng anh, phải ăn cơm đúng giờ, em đói bụng anh sẽ đau lòng."**

Nghe hấn nói như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy một cảm giác đau lòng không rõ nguyên do. Nàng không muốn cùng hấn chia tay, nàng không nên đáp ứng yêu cầu của mẹ hấn, có lẽ suy nghĩ thêm một chút sẽ có những biện pháp khác, có lẽ suy nghĩ thêm một chút nữa. . . . . Trời không tuyệt đường người, nhất định sẽ có phương pháp xử lý khác . . . . .

"Tại sao không nói chuyện? Có phải là muốn bắt đầu từ ngày mai được chú ý không?" Hình Tử Nguyên cười nhìn khuôn mặt xuất thần của nàng, bỗng nhiên đem nàng ôm vào trong ngực, thân mật che lấp môi nàng.

Nàng chớp mắt chìm đắm trong nụ hôn của hấn, ôm eo của hấn, nhiệt liệt đáp lại hấn. Nàng biết rõ tại cửa đài truyền hình làm như vậy là không tốt, nhưng để cho nàng phóng túng một lần thôi, giờ phút này nàng rất yếu ớt, nụ hôn của hấn thoáng như mưa lúc hạn hán, có tác dụng ổn định.

"Chúng ta về nhà thôi, anh tự mình nấu cơm cho em ăn." Hấn hôn lên trán nàng, mở cửa xe ý bảo nàng lên xe, chính mình cũng nhanh ngồi vào ghế lái, đeo dây an toàn.

"Chúng ta trước đi siêu thị mua nguyên liệu, em muốn ăn cái gì? Mỳ Ý được không? Hay là nướng thịt dê cho em ăn nhé?"

"Tiện tay mua thứ gì ăn là tốt rồi, làm gì phiền toái như vậy." Nhìn một bên mặt tuấn tú của hấn, Lâu Thừa Vũ lập tức cảm thấy ấm áp

cùng tự trách. Hẳn yêu nàng như vậy, nàng làm sao có thể tùy tiện buông tay hẳn, đưa hẳn đến bên cạnh những người phụ nữ khác? Cho dù Hình phu nhân khẩn cầu nàng như thế nào, nàng cũng không nên đáp ứng, nàng buổi chiều trúng tà sao, tại sao lại bị mấu thân hẳn thuyết phục?

"**Không phiền, anh muốn nấu cho em ăn.**" Hình Tử Nguyên cho nàng một nụ cười tươi, tay phải cầm lấy tay của nàng, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay. Trước kia, yên lặng bảo vệ nàng là một loại hạnh phúc, hiện tại chân thật có được nàng lại là một loại hạnh phúc hoàn toàn bất đồng, trước kia nghĩ đến nàng, hẳn sẽ đau lòng, hiện tại trong lòng thấy rất an tâm.

Về tương lai, hẳn có cả một kế hoạch hoàn hảo muốn cùng nàng xây dựng, nàng là nữ chủ nhân trong tương lai tốt đẹp của hẳn, thiếu nàng, tất cả đều không có ý nghĩa. Hẳn thế sẽ dùng cả tính mạng để yêu nàng, toàn tâm toàn ý yêu nàng, trừ phi là thiên tai nhân họa không thể kháng cự, còn không thì không gì có thể chia tách bọn họ.

"**Ngoại trừ mì Ý, em không biết anh còn có một món tuyệt kỹ nữa sao?**" Thấy nàng vẫn nhú mày, hẳn cố gắng kiểm chủ đề để nói.

Nàng làm sao có thể không hiểu dụng tâm của hẳn chứ? Nàng cố gắng phối hợp với hẳn, giả bộ hào hứng ngẩng lên. "A? Nói nghe một chút đi! Nhưng ngàn lần đừng có là mì tôm hay cơm chiên trứng ... nha."

"**Đẳng cấp của anh thấp như vậy sao? Anh chính là có tay nghề cấp đầu bếp lớn đấy.**" Hình Tử Nguyên cười không ngớt công bố, "**Đáp án chính là cari gà với rau củ.**"

"**Cari gà với rau củ? Thật là một món ăn cao minh a, nhưng là!**" Nàng gật gù tâm đắc cả buổi, bỗng dừng đối với hẳn nhe răng cười. "**Chưa từng nghe qua!**"

"**Chưa từng nghe qua cũng không quan hệ, chờ em nếm qua rồi sẽ vô cùng say mê món đó.**" Hẳn cảm dỗ nói ra cách làm. "**Đem thịt ức gà xay cùng hỗn hợp đậu hũ, bỏ thêm gừng và hành vào, lấy tay nặn thành viên, lại bỏ vào trong canh đun nóng lên, đun sôi sau lại bỏ thêm nấm hương, bắp cải cùng cà rốt, củ cải đỏ rồi hầm một chút là hoàn thành. Như thế nào? Nghe xong có phải là rất muốn ăn không?**"

Lâu Thừa Vũ thỏa mãn thở dài một tiếng, dựa đầu vào vai hẳn. "**Mỗi ngày đều làm cho em ăn no uống say, anh như vậy sẽ làm hư em**

mất."

"Bà xã không phải lấy về để thương sao?" Hấn ôm vai của nàng, ôn nhu nói: "Chúng ta nhanh kết hôn đi, anh thật sự rất muốn nhanh chóng nhập tên em lên thẻ căn cước, cũng khát vọng tên của anh xuất hiện ở trên thẻ căn cước của em."

"Thật ngốc, mất đi danh hiệu người đàn ông độc thân hoàng kim sẽ không còn nổi tiếng nữa." Lòng của nàng khấp nổi lên một cảm giác ấm áp, một nụ cười chậm rãi hiện lên khóe miệng của nàng, đó là một nụ cười thật ngọt ngào thật ôn nhu.

Hình Tử Nguyên khẽ nói: "Anh cũng chẳng thèm danh hiệu người đàn ông độc thân hoàng kim gì đó, danh hiệu đó là dành cho người đàn ông không có người để yêu thương, em là người phụ nữ anh yêu cả đời, là người duy nhất kiếp này anh muốn có, chờ mong lâu như vậy, anh chỉ muốn em nhập hộ tịch của anh, như vậy anh mới có thể an tâm."

Tim của nàng nhảy lên một nhịp. "Tử Nguyên! Nếu như, em là đang giả thiết thôi, giả thiết tập đoàn Khai Dương phát sinh nguy cơ tài chính, anh phải cùng một thiên kim nhà giàu kết hôn mới có thể cứu vãn công ty, anh sẽ làm như thế nào?"

"Em nghĩ nhiều quá rồi. Tập đoàn Khai Dương tài chính rất vững chắc, em đặt ra cái giả thiết này là muốn thử xem anh có yêu em nhiều hay không sao?" Hấn cười nói: "Được rồi, anh liền trả lời em."

Lâu Thừa Vũ như nghe được tiếng tim mình đập, bình bịch, bình bịch, nàng thật khẩn trương.

Hấn không có phát giác được nàng toàn thân đều căng thẳng, trực tiếp nói ra: "Nếu quả như thật phát sinh loại chuyện đó, anh cũng sẽ không đem bản thân ra làm hàng hóa giao dịch, anh đã thấy qua nhiều rồi, loại hôn nhân như vậy không có hạnh phúc."

Nàng mím môi, hỏi: "Vậy còn công ty? Công ty phải làm sao bây giờ? Anh muốn thấy chết không cứu sao?"

Hấn không chút nào suy tính nói: "Nếu như nguy cơ lớn đến mức không cách nào giải quyết, anh sẽ lựa chọn cẩn thận chĩnh đốn giải quyết tốt hậu quả, kiểm điểm sai lầm, làm lại từ đầu, chỉ cần có năng lực thì sẽ có cơ hội, anh tin tưởng điểm này."

Nàng cũng không hoài nghi hẳn có tự tin như vậy, bởi vì nàng cũng tin tưởng hẳn có năng lực đó, nhưng là vấn đề cũng không chỉ đơn giản như vậy!

"Như vậy, nếu có một vị trưởng bối anh rất tôn kính, bà sắp rời khỏi nhân thế, bà hi vọng anh cùng vị thiên kim có thể cứu vớt công ty kia kết hôn? Anh sẽ làm như thế nào?" Trời ạ! Nàng, tim đập thật nhanh, đáp án của hẳn sẽ là cái gì?

"Chuyện gì xảy ra vậy, em hôm nay giả thiết vấn đề như thế nào lại đặc biệt nhiều như vậy?" Đền đỏ, hẳn cười nhìn nàng một cái, sau đó nghĩ đến một cái khả năng. **"Có phải là người bạn sắp tiến hành đám hỏi thương nghiệp kia của em phát sinh vấn đề gì không? Rất nghiêm trọng sao? Nếu anh giúp được chỗ nào cứ việc nói, bạn bè của em đều rất chiếu cố em, anh chiếu cố bọn họ cũng là hợp lý."**

"Không phải, Vy Bằng rất tốt, cô ấy không có vấn đề gì." Lâu Thừa Vũ hít sâu một hơi, truy hỏi căn nguyên: **"Anh vẫn chưa trả lời em, nếu như là anh, anh sẽ làm như thế nào?"**

"Cho dù anh dù tôn kính trưởng bối như thế nào, anh cũng không có khả năng vì thỏa mãn yêu cầu của người trước khi lâm chung mà đáp ứng chuyện vợ vẫn như vậy, đánh cuộc hạnh phúc cả đời mình." Nói xong, hẳn nhếch môi mỉm cười. **"Như thế nào? Hình phu nhân tương lai, thỏa mãn với đáp án của anh chưa? Đây rốt cuộc là cái loại trắc nghiệm tâm lý gì vậy, anh rất hiếu kỳ nha."**

"Phải . . . . . Trắc nghiệm xem anh ở nơi hoang dã, ý chí cầu sinh cao bao nhiêu." Nàng qua loa che giấu, không muốn hẳn sinh nghi.

"Như vậy anh nhất định là max điểm rồi." Hình Tử Nguyên thoải mái nở nụ cười, hẳn vui sướng nhẹ nhàng nói: **"Sao rồi? Hình phu nhân tương lai, ông xã của em ưu tú như vậy, có tài nấu nướng, lại có ý chí cầu sinh, dường như cũng rất được hoan nghênh nữa, em không lo lắng mấy người đẹp bên ngoài mà coi trọng anh sao?"**

Nàng vẻ mặt lo lắng nhìn hẳn. **"Rất lo lắng, bởi vì em yêu anh."**

Tuy biết rõ nàng đa phần là vui đùa, nhưng lòng của hẳn vẫn khẽ rung động. Đem xe ngừng ở ven đường, hẳn nâng đầu của nàng lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời của nàng, vẻ mặt thành thật hỏi: **"Thừa Vũ, nói cho anh biết, em là thật lòng sao?"**

"Em là nghiêm túc. Em yêu anh." Nước mắt đột nhiên đảo quanh hốc mắt nàng, bởi vì yêu cầu mẹ hắn đưa ra, tối nay nàng thật đa sầu đa cảm.

"Anh thật cao hứng khi nghe em nói như vậy." Hình Tử Nguyên ở sâu trong đáy lòng phát ra một tiếng thở dài, động tâm đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng thấp giọng nói: **"Cho em một gợi ý, nhanh chóng gả cho anh đi, anh thật sự muốn hoàn toàn có được em!"**

Chương 8

Suy tính một buổi tối, ngày hôm sau Lâu Thừa Vũ sau khi tan sở liền gọi điện thoại cho Hình phu nhân, nàng muốn cùng bà nói chuyện một chút, nàng không thể chấp tay đem Tử Nguyên tặng cho người phụ nữ khác, nàng làm không được.

Nàng trước đó đã liên lạc với Vy Băng, cũng đề cập sơ qua tình huống. Vy Băng nói, gia đình vị hôn phu của mình làm ngân hàng, nếu như cần, có thể đề nghị cho vay, điểm ấy không thành vấn đề.

Có Vy Băng hỗ trợ, lại nhìn đến thành quả đáng tự hào của tập đoàn Khai Dương từ trước tới nay, muốn vay đủ kim ngạch để tiếp tục kinh doanh cũng không khó, Vy Băng nói một trăm tỷ cũng có thể bàn bạc được, đây thực là một tin tức làm cho người ta phấn chấn, nàng muốn nhanh cho Hình phu nhân biết.

"Bác gái?" Điện thoại có người tiếp, nàng vội vã mở miệng, "Cháu là Thừa Vũ, hiện tại có tiện cùng bác nói chuyện không?"

"Lâu tiểu thư? Tôi là thư ký của phu nhân, phu nhân hiện tại rất suy yếu, không có cách nào tiếp điện thoại của cô."

Nàng đột nhiên cả kinh. "Bác gái làm sao vậy?"

"Phu nhân nửa đêm hôm qua bệnh tình chuyển biến xấu, đã khẩn cấp đưa tới bệnh viện, xin cô đừng nói cho tổng tài chuyện này, phu nhân đã thông báo, nếu như cô gọi tới, bảo tôi thay bà cảm ơn cô, bà có lẽ. . . . . Ách, không còn sống bao lâu nữa."

Lâu Thừa Vũ trong ngực cứng lại, vội hỏi: "Xin hỏi bệnh viện ở nơi nào? Tôi muốn qua thăm bà!"

"Phu nhân hiện tại không thể gặp khách, bà đang ở tại phòng bệnh đặc biệt, phu nhân muốn tôi truyền đạt lại, hi vọng Lâu tiểu thư tuân thủ ước định cùng bà, đừng làm cho bà ra đi không được yên lòng, cũng hi vọng Lâu tiểu thư nhớ rõ, nếu cô cùng tổng tài kết hôn,

chuyện của cô cùng bạn trai trước sẽ làm tổng tài bị mất danh dự, xin cô hãy suy nghĩ cẩn thận."

Đột nhiên, lòng của nàng như bị gậy hung hăng đánh qua, trong cổ họng như nuốt tảng đá, thật lâu không phát ra được thanh âm nào .

Tử Nguyên. Em nên làm thế nào mới tốt?

.....

Hình Tử Nguyên trước mua một bó hoa hồng rồi trở về nhà, hần cước bộ nhẹ nhàng đi tới thang máy, tại hộp cảm ứng ở cửa ấn xuống vân tay.

Hần biết rõ Thừa Vũ yêu thích hoa Thủy Vu (*hoa Thủy Vu: Calla Lilly, còn gọi là hoa Loa kèn*), nhưng hoa hồng đại biểu cho tình yêu, cho nên hần mua hoa hồng, chúc mừng bọn họ ở chung được hai tháng.

Hôm nay hần cố ý tan ca sớm, cũng kêu nàng nhanh chóng chấm dứt công tác, hần muốn đích thân xuống bếp nấu một bàn mỹ vị, trong bữa tiệc muốn hướng nàng cầu hôn. Vừa nghĩ tới bộ dáng vui sướng khi thấy nhần cười của nàng, khóe miệng của hần liền không nhịn được hiện lên ý cười.

Chiếc nhẫn này là hần ba năm trước đây lấy nàng làm đối tượng mà tự mình thiết kế, tạo nên một đôi nhẫn bạch kim đơn giản, lịch sự mà tao nhã, hào phóng, bản vẽ thiết kế kia, hần yên lặng cất giữ, không nghĩ tới sẽ có ngày đem ra chế tạo.

Sau khi kết hôn, hần tạm thời không có ý định để cho Thừa Vũ đến ở cùng cha mẹ hần, nàng có khi phải làm việc đến khuya, khi có tin tức đột xuất lại phải rời đi rất sớm, thậm chí có khi gọi là phải đến. Nếu như ở cùng trưởng bối, nàng nhất định sẽ có áp lực, mà hần hi vọng khiến cho nàng hạnh phúc tràn đầy, chứ không phải bị hôn nhân trói buộc.

Bọn họ sắp trở thành vợ chồng, sự thật này làm cho hần tung tăng như chim sẻ, hần cam tâm vì nàng làm bất cứ chuyện gì, muốn hần lên núi đao xuống vạc dầu, hần đều đi.

Đời này, hần chỉ yêu một mình nàng, những phụ nữ khác đều không thể khiến hần liếc nhìn đến, loại người "Chỉ một và duy nhất" như hần bị coi như là động vật quý hiếm mất. Nhưng hần tuyệt đối không chút nào ao ước cái màn tung hoành tình trường như mấy người bạn kia, có

người phụ nữ mình yêu ở bên cạnh là chuyện ngàn vàng khó mua được, chớ nói đến hẳn đã khát khao nàng biết bao.

Nghĩ đến nàng, hẳn lại mỉm cười, cười đến thật hạnh phúc, cười đến thật thỏa mãn. Hẳn nhanh chóng đến phòng thay quần áo thay âu phục vướng tay vướng chân, mặc vào một bộ quần áo thoải mái đi đến phòng bếp, lấy ra nguyên liệu nấu ăn đã căn dặn người làm theo giờ mua để trong tủ lạnh, xử lý từng món dựa theo thực đơn hẳn đã dự tính.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không đến hai tiếng hẳn đã làm xong tám món ăn, ngay cả chính hẳn cũng phải bồi phục bản thân mình. Hài lòng nhìn đại tiệc sắc hương vị đủ cả trên bàn ăn, lúc này hẳn mới chú ý đã gần tám giờ rồi, Thừa Vũ làm sao còn chưa trở lại?

Đồ ăn để lâu sẽ nguội mất, hâm nóng lại sẽ không ngon nữa, nghĩ vậy hẳn liền gọi điện thoại di động cho nàng.

"Thực xin lỗi, dãy số quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."
Tắt máy?

Hẳn nhú mày. Nàng tại sao không có mở điện thoại? Hết pin sao? Hẳn là thế, nàng không phải kiểu người tùy thời lại đem điện thoại ra kiểm tra xem có người gọi đến hay không, vẫn là gọi tới đài truyền hình tìm người có vẻ thực tế hơn, nói không chừng có cái tin tức đột xuất gì đó, nàng không rời đi được.

Nếu quả như thật không rời đi được cũng không còn biện pháp, hẳn sẽ chờ nàng trở về, bởi vì đêm nay hẳn muốn hưởng nàng cầu hôn, tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ nữ chủ nhân.

"Phòng thông tin xin chào!" Một giọng nữ tiếp điện thoại nói.

"Xin hỏi Lâu Thừa Vũ có ở đây không?"

"Không có, cô ấy hôm nay từ sớm đã tan sở, anh gọi di động cho cô ấy vậy!" Đối phương cúp điện thoại, hẳn cũng chau mày.

Từ sớm đã tan sở rồi? Vậy tại sao đến bây giờ còn chưa có trở về? Có phải phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Ý nghĩ này làm lòng hẳn tức thời đại loạn.

Không có việc gì. Trấn định lại, nàng khả năng chỉ là đã quên cùng hẳn ước hẹn, có lẽ là theo mấy người bạn ra ngoài, chờ thêm một chút a.

Hắn quyết định đi tắm rửa trước, tẩy sạch mùi dầu mỡ trên người, tắm rửa thực là phương pháp giết thời gian tốt, nói không chừng tắm xong, nàng cũng đã trở về đến đây.

Đuổi đi ý nghĩ không tốt trong đầu, hắn trấn định lại, đi tắm rửa trước. Nhưng mà chờ Hình tử nguyên tắm xong, nàng vẫn không có trở về.

(chỗ này hình như bị thiếu 1 chút, tớ đã search rồi mà không tìm được, mọi người thông cảm)

". . . . . Chưa quen, nhưng là. . . . . có chút việc."

"Đứa ngốc, anh đâu có nổi giận với em, làm sao lại khóc chứ?" Hắn cười lau đi nước mắt của nàng, ôn nhu hỏi nàng, "Có phải là bạn của em đã xảy ra chuyện gì không? Cho nên em mới không có thời gian liên lạc với anh?"

Nàng lắc đầu. "Không phải như vậy." Nói xong, nước mắt lại òn òn cuồn cuộn tràn trong mắt nàng.

Hắn vẫn là ôn nhu lau đi nước mắt của nàng. "Như vậy là có chuyện gì? Nói cho anh biết, anh có thể giúp được cái gì thì nhất định sẽ giúp, em cũng đừng khổ sở nữa." Hắn cho rằng nàng nhất định là phỏng vấn một trường hợp đáng thương cực độ, cho nên mới thương tâm thành cái dạng này, nàng thực ra rất yếu lòng, vẫn luôn rất đồng tình với những người yếu thế, người già cùng trẻ nhỏ. Cũng bởi vì nàng, hắn trường kỳ quyên tiền cho hội Thế Giới Triển Vọng, hơn nữa còn nhận nuôi mười mấy đứa trẻ nghèo ở vùng núi xa xôi miền trung.

"Em như vậy không ổn đâu, tâm tình quá kích động, trước uống một ngụm rượu đỏ để bình tĩnh tâm trạng rồi từ từ nói, bất kể là chuyện gì, có anh ở đây, em không cần lo lắng." Hình Tử Nguyên đem nàng kéo đến sofa, an trí nàng ngồi xong, chính mình liền đi đến bàn ăn lấy một cái ly uống rượu, rót một chút rượu đỏ rồi trở về bên cạnh nàng.

"Uống một chút đi." Hắn nâng ly đưa cho nàng.

Lâu Thừa Vũ lắc đầu. "Em không muốn uống rượu."

Hắn cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ là lo lắng nhìn nàng. Sắc mặt của nàng trắng bệch, môi cũng rất khô, giống như linh hồn đã du đãng tận đâu rồi. Hắn chăm chú nhìn nàng. "Nói cho anh biết, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn nhớ rõ nàng có một người bạn rất thích

khóc, hình như tên là Tinh gì đó, vui quá cũng khóc, buồn quá cũng khóc, khoái hoạt hay thương cảm đều dùng khóc để diễn tả, một cô gái rất thú vị.

Thừa Vũ của hấn tuy không đến mức khoa trương như vậy, nhưng phụ nữ luôn tương đối tinh tế cùng mẫn cảm, chuyện của bạn bè, các nàng cũng sẽ coi như chuyện của mình, bởi vậy hấn cho rằng, nàng có lẽ là vì người bạn nào đó không thuận lợi mà khổ sở.

"**Anh ấy tới tìm em.**" Lâu Thừa Vũ không đầu không đuôi nói nhỏ một câu.

Nhất thời, hấn không rõ nàng đang nói cái gì, ngừng lại một chút, nhìn thấy ánh mắt thống khổ của nàng, trái tim của hấn nảy lên một cái, sắc mặt trắng bệch.

Anh ấy. . . . . là chỉ Triển Thác sao?

"**Em là nói -- Triển Thác?**" Hình Tử Nguyên thật cẩn thận hỏi, nhưng mà dù cẩn thận thế nào, hai chữ kia vẫn phảng phất như một thứ cấm kỵ, làm trái tim hấn nặng nề co rút.

"**Đúng, anh ấy đã trở lại.**" Nàng lệnh cho chính mình đối diện với ánh mắt của hấn. "**Anh ấy gọi điện tới đài tìm em.**"

Đáy lòng của hấn như bị dầu đổ vào thiêu đốt, hấn nghiêm giọng nói, "**Cho nên, khuya hôm nay hai người vẫn luôn ở cùng một chỗ?**"

Lâu Thừa Vũ nhất thời nhìn hấn không chớp mắt, nhẹ gật đầu, trái tim cũng theo đó siết chặt lại.

Tha thứ cho em, Tử Nguyên. . . . . Đây là phương pháp duy nhất mà nàng dự đoán được có thể cùng hấn nhanh chóng chia tay, nhưng cũng sẽ tổn thương hấn nhất. Nhưng mà, nếu như không đã thương hấn nghiêm trọng, với sự đa tình si tâm của hấn, hấn làm sao mà dễ dàng đáp ứng chia tay?

Mẹ của hấn sắp chết, tập đoàn Khai Dương lại đang lung lay trước mưa gió, đã sắp tuyên bố phá sản, nàng không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mình. Có được người của hấn, tình yêu của hấn đúng là rất hạnh phúc, nhưng nàng muốn cho mẹ hấn mang theo tiếc nuối rời khỏi nhân thế sao? Nếu như hấn biết rõ tiếc nuối của mẹ hấn là do bọn họ tạo thành, hấn sẽ có cảm giác gì?

Nàng cũng không thể trơ mắt nhìn tập đoàn Khai Dương đóng cửa, nếu vì thành toàn tình yêu của nàng mà làm cho gia nghiệp của Hình gia bị hủy chỉ trong chốc lát, nàng thật sự không biết làm sao đối mặt với hấn và cha mẹ của hấn, như vậy bọn họ kết hôn còn có thể hạnh phúc sao?

"**Cho nên. . . . .**" Hình Tử Nguyên hô hấp không thông. "**Bởi vì cậu ta nên em quên anh đã hẹn em trở về sớm một chút, còn cố ý tắt điện thoại di động để cho anh tìm không được em? Là thế phải không?**" Không phải, nói cho anh biết không phải như vậy, tuyệt đối không phải như vậy. . . . .

"**Đúng.**" Thanh âm của nàng yếu ớt vô lực.

Hấn bỗng nhiên cảm thấy một hồi đau lòng, tay vô thức nắm chặt.

Phút chốc, tiếng thủy tinh vỡ truyền đến, hấn lúc này mới phát hiện ly rượu đỏ trong tay bất tri bất giác đã bị hấn bóp nát, một tay đầy máu tươi.

"**TỬ Nguyên!**" Lâu Thừa Vũ mặt tái nhợt gọi hấn, thanh âm run rẩy, "**Chúng ta đi bệnh viện! Chúng ta lập tức đi bệnh viện!**"

"**Không cần.**" Hấn khàn giọng nói, trên mặt dường như không có chút huyết sắc nào.

Vành mắt nàng thoáng ươn ướt. "**Nhưng mà anh đang chảy máu. . . . .**"

"**Đừng lo.**" Hấn đứng lên, đi về hướng phòng tắm.

"**TỬ Nguyên!**" Nàng đi theo hấn, trái tim co thắt từng đợt.

"**Anh không sao, em không cần lo lắng.**" Hình Tử Nguyên ở dưới vòi nước tẩy vết máu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Hấn không nghĩ tới Triển Thác sẽ trở về, hấn và cháu gái vị kiến trúc sư bậc thầy kia phát triển không thuận lợi sao? Hấn vẫn cho là bọn họ đã bàn đến việc kết hôn rồi, nguyên lai không phải như thế.

Đợi lát nữa Thừa Vũ sẽ nói cái gì với hấn? Bởi vì Triển Thác trở về, cho nên muốn cùng hấn chia tay sao? Tim của hấn đau đớn tựa như tê liệt.

Không, sẽ không, không thể nào! Nàng không thể tàn nhẫn như vậy.

Thừa Vũ yêu hẳn, hẳn tin tưởng nàng yêu hẳn, cho dù nàng trước kia từng yêu Triển Thác, nhưng bây giờ người nàng yêu là hẳn, làm sao có thể bởi vì Triển Thác xuất hiện liền thay đổi?

Hắn không thể nghi ngờ nàng, nghi ngờ là đại địch của tín nhiệm, bọn họ đã sắp kết hôn rồi, hẳn phải tin tưởng nàng một trăm phần trăm, tin tưởng nàng sẽ biết đâu là lựa chọn tốt nhất.

Tuy muốn nghĩ như vậy, cũng tự thuyết phục bản thân nghĩ như vậy, nhưng trái tim hẳn vì sao vẫn đau đớn, giống như là dự cảm được nàng muốn rời khỏi hẳn, cho nên nội tâm mới đau đớn. . . . .

"**Chúng ta hay là đi bệnh viện!**" Lâu Thừa Vũ đi theo, đau lòng nhìn hẳn, cầu khẩn nói. Nàng thật sự hận không thể nhào vào trong lồng ngực của hẳn, hôn hẳn, nói cho hẳn biết, nàng yêu hẳn, thực yêu thực thương hẳn, cũng bởi vì yêu hẳn, nàng mới có thể làm như vậy. . . . .

"**Một chút vết thương nhỏ này mà phải đi bệnh viện, bác sĩ nếu biết sẽ cười chúng ta chuyện bé xé ra to.**" Hình Tử Nguyên miễn cưỡng cười cười với nàng. "**Ở đây có hộp cấp cứu, bôi thuốc sẽ không việc gì.**" Nàng biết hẳn tuyệt sẽ không đi bệnh viện nên đành thỏa hiệp.

"**Hộp cấp cứu ở nơi nào? Em đi lấy!**" Hẳn nhíu mày. "**Hình như ở dưới tủ TV.**" Hai người trở lại phòng khách, Lâu Thừa Vũ tìm được hộp cấp cứu, may mắn bên trong vật dụng cấp cứu rất đầy đủ, nàng cẩn thận thay hẳn rửa miệng vết thương, thoa thuốc mỡ, quấn băng.

"**Còn đau không?**" Thanh âm của nàng khô khốc vô cùng.

"**Sẽ không, nếu như ngày mai còn không thoải mái, anh sẽ đi bệnh viện, em không cần phải lo lắng.**" Hình Tử Nguyên cố ý thoải mái cười.

"**Chúng ta vừa mới nói đến ở đâu rồi?**" Hẳn thật sự rất muốn nhảy qua một đoạn này, trốn tránh ác mộng có thể sắp xảy ra, nhưng mà có thể sao? Chuyện cần đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt thôi. . . . .

"**Nói đến. . . . .**" Nàng liếm cánh môi khô khốc. "**Triển Thác đã trở lại.**"

"**Đúng, Triển Thác đã trở lại.**" Hẳn gật gật đầu, tiếp tục ra vẻ thoải mái. "**Cậu ta trở về thăm cha mẹ sao? Hay là trở về tham gia việc hiếu hỉ gì đó?**"

"**Cũng không phải.**" Đau dài không bằng đau ngắn, Lâu Thừa Vũ cắn răng nói ra: "**Anh ấy trở về là vì em.**"

Lồng ngực của hắn cứng lại. Hắn thật sự rất hi vọng tay trái có một ly rượu để có thể bóp nát, như vậy hắn có thể lần nữa trốn tránh, hắn tình nguyện để tay của mình bị thương cũng không muốn nghe nàng nói chuyện Triển Thác.

"**Em có nói cho cậu ta biết, chúng ta sắp kết hôn hay không?**" Trong lòng của hắn còn ôm một tia hi vọng, nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt nàng, hắn vẫn là lựa chọn tin tưởng nàng.

"**Em không có.**" Nàng nhất thời nhìn hắn không chớp mắt nói.

Hắn giống như bị trúng một quyền thật nặng, sắc mặt tại trong phút chốc trở nên trắng bệch, gương cười hỏi: "**Vì sao? Đã quên sao? Hay là không có thời gian nói tới chuyện này?**"

Nàng yên lặng nhìn hắn. "**Anh ấy hi vọng em trở lại bên anh ấy, cho nên em chưa nói.**"

Đáng chết! Hình Tử Nguyên nhắm mắt rồi lại mở ra, trong mắt có đau đớn cùng bi thảm, hắn khàn giọng hỏi: "**Nói cho anh biết, em bây giờ đang phán anh tử hình sao?**"

Nàng chớp mi, nước mắt đột nhiên lăn xuống. "**Em không xứng đáng được anh yêu, cũng không phải đối tượng lý tưởng của anh, anh xứng đáng với một phụ nữ tốt hơn, chúng ta. . . . . chia tay thôi!**" Nàng thật sự sắp chết mất, nhìn thấy bộ dáng của hắn, lòng của nàng thật đau đớn. . . . .

"**Nếu như muốn cùng anh chia tay, em vì sao còn muốn khóc?**" Hắn lau đi nước mắt trên gò má nàng, trái tim như bị sợi dây cung mảnh mai bóp nghẹt.

"**Bởi vì em đối với anh cảm thấy rất áy náy.**" Lâu Thừa Vũ thống khổ nói: "**Anh đối với em tốt như vậy, nhưng em vẫn phụ lòng anh.**"

"**Chỉ có áy náy thôi sao?**" Cơn đau nhức như xuyên qua tim hắn, hắn nâng cằm nàng lên, khàn khàn hỏi: "**Ngoại trừ áy náy, em đối với anh chẳng lẽ không có chút nào không muốn hay không đành lòng sao?**"

Nàng quyết tâm bỏ qua. "**Không có. . . . .**"

Hắn nhanh chóng ngăn chặn môi của nàng, môi của hắn trần trọc áp lấy nàng, đầu lưỡi nóng bỏng ở trong miệng nàng càn quét, như muốn đem nàng tiến nhập làm một với cơ thể hắn vậy, hắn cướp đoạt đôi môi nàng, như gió thu quét lấy lá rụng mà hôn, đem nàng áp đảo trên sofa.

Lâu Thừa Vũ chìm đắm trong nụ hôn của hắn, căn bản một chút cũng không muốn phản kháng, nàng khát vọng nụ hôn của hắn, cực độ khát vọng, lời nói dối này làm nàng muốn chết mất, tự tay đuổi hắn đi, lòng của nàng so với hắn còn muốn đau đớn hơn ngàn lần vạn lần!

"**Anh yêu em! Thừa Vũ. . . . . anh yêu em!**" Hình Tử Nguyên mê loạn thì thầm, lời lẽ nóng bỏng một đường trượt xuống, nàng không có kháng cự, ánh mắt cùng hắn quấn giao.

Hắn tựa như được khích lệ. Hắn vuốt ve nàng, môi hôn qua cổ của nàng, hai tay cởi bỏ nút áo sơ mi của nàng, tiếp đó kéo cao nội y của nàng, chôn sâu ở giữa bộ ngực nàng mà mút hôn.

Hắn ở trên sofa đoạt lấy nàng, kịch liệt chiếm giữ, dường như muốn nàng không đủ, điên cuồng tiến vào trong cơ thể nàng. Nụ hôn nóng bỏng của hắn hạ trên mỗi một tấc da thịt nàng, thân thể của hắn ở giữa hai chân nàng di động, hô hấp càng ngày càng nặng nề, hắn hết sức nhẫn nại, muốn mang tới cho nàng niềm vui thích tột cùng.

Nàng cũng không muốn buông hắn ra, cảm giác thân thể của hắn nhất thời như hóa thành một thể với nàng, nàng nâng đầu gối lên khiến cho hắn càng thâm nhập càng sâu, khoái cảm mãnh liệt làm cho nàng run rẩy, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Hắn cũng có cùng một cảm thụ mãnh liệt giống nàng, giống như đây là lần cuối cùng bọn họ hoan ái, hắn hung tợn hôn nàng, đầu lưỡi dạo chơi trên môi nàng, hắn cố gắng khống chế tốc độ cơ thể, lui ra phía sau, rồi thẳng tiến thật sâu, lặp đi lặp lại, ra vào vùng ướt át nóng bỏng của nàng, thở hổn hển gọi tên nàng.

Từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm kéo tới, mãi cho đến khi hắn rút cuộc không cách nào nhịn được nữa, đem mặt chôn ở bên cổ nàng, nghẹn ngào gào thét tuôn ra nguồn nhiệt.

Nàng cảm thụ được sự rung động kinh tâm động phách của hắn, hắn ở bên tai nàng thở dốc, thân hình nặng nề đè trên người nàng, khiến tim nàng cũng đập kịch liệt.

Bọn họ không nhúc nhích, cả hai đều nghe được tim đối phương mãnh liệt đập.

Hồi lâu sau, thứ nóng rực dưới bụng hẳn tự nhiên từ trong cơ thể nàng trượt ra, nàng chậm rãi mở mắt, cảm thấy toàn thân hư thoát vô lực, ánh mắt của nàng liên tục chớp động mấy lần, hôn phách cuối cùng cũng trở lại.

Nàng bắt đầu ý thức được nàng vừa mới làm cái gì.

Nàng cùng hẳn ân ái -- đáng chết!

Nàng làm sao có thể kìm lòng không nổi cùng hẳn ân ái?

Nàng hiện tại đang sắm vai có tình cũ không cần người mới kia mà, nàng làm sao có thể ở dưới thân hẳn bày ra cái bộ dáng "cả đời không hối tiếc", nàng có phải điên rồi hay không?

"Hôm nay, anh vốn lên kế hoạch muốn cầu hôn với em, tự tay nấu bữa tiệc lớn, chuẩn bị hoa hồng, còn có nhẫn. . . . ." Hình Tử Nguyên chăm chú nhìn nàng. **"Thừa Vũ, ở lại bên cạnh anh, anh. . . . . không thể không có em."** Thanh âm của hẳn truyền vào tai nàng, khiến lòng nàng bị chấn động.

"Anh trước hết đứng dậy có được không?" Nàng nhịn xuống chua xót.

Vậy ra hôm nay hẳn muốn cầu hôn với nàng, cho nên mới nhiều lần thông báo kêu nàng về sớm một chút, nàng thật sự không biết, nếu biết, nàng sẽ không chọn ngày hôm nay khiến hẳn vỡ mộng, chuyện này thật sự rất tàn nhẫn.

"Để cho anh ôm em một lần nữa." Hẳn ôm chặt nàng, nhắm mắt lại.

Hẳn biết rõ, nàng đã lựa chọn, hẳn biết rõ, Triển Thác ở trong lòng nàng có địa vị phi phàm, còn hẳn chỉ là vật thay thế, chỉ có điều mấy ngày trở lại đây, hẳn quá hạnh phúc, cho nên đã quên sự thật này, bây giờ chính phẩm đã trở về, vật thay thế là hẳn cũng nên thoái lui rồi.

"Tử Nguyên. . . . ." Lâu Thừa Vũ nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, khó khăn nói: **"Chúng ta. . . . . đã kết thúc."**

Nghe vậy, tim của hẳn cảm thấy một cơn đau mãnh liệt. Đúng vậy, đã kết thúc, tất cả đều đã xong, là đàn ông thì nên tiêu sái buông tay, tôn trọng lựa chọn của nàng, để nàng không phải áy náy ra đi.

Hắn hít sâu một hơi, ra lệnh cho bản thân rời khỏi nàng, ngay sau đó ôn nhu cầm lấy quần áo rơi trên mặt đất đắp lên thân thể trần trụi của nàng, không nhìn vào mắt nàng, tự mình đi vào phòng tắm.

Chương 9

Đóng cửa phòng tắm xong, Hình Tử Nguyên mở vòi hoa sen, ngẩng lên để cho nước lạnh đánh vào mặt, che dấu nước mắt vì tan nát cõi lòng.

Ai nói đàn ông không thể khóc? Hãn chính là muốn khóc.

Hãn không cam lòng cũng không muốn thả nàng đi, tương lai hãn cùng nàng còn có rất nhiều điều tốt đẹp, hãn còn muốn nàng làm mẹ của con cái hãn, nhưng mà người nàng muốn là Triển Thác, bởi vì trái tim nàng không đặt trên người hãn, cho nên hãn đành phải buông tay!

Cảm giác đau lòng từng trận truyền vào lục phủ ngũ tạng của hãn, hãn mặc cho nước lạnh xoa dịu đau đớn trong lòng, mãi đến khi hãn cho rằng mình có thể đối mặt với nàng rồi, lúc này mới mặc áo tắm đi ra ngoài.

Không ngoài ý muốn, ở phòng khách nàng đã chuẩn bị tốt, nói không chừng nàng cũng tìm một gian phòng tắm khác tắm rửa qua rồi, dù sao về bên cạnh Triển Thác, trên người làm sao có thể mang theo mùi vị của hãn?

“Em hôm nay muốn đi sao?” Hãn ngậy người nhìn nàng đang đứng bên cửa sổ sát đất, bóng lưng của nàng giống như bị vây hãm trong trầm tư. Hãn thật sự rất muốn ôm chặt lấy nàng từ phía sau, một mực cầu xin nàng ở lại, nhưng hãn khắc chế tình cảm của mình, không để cho nàng mang theo áy náy rời đi.

“Em đã thu thập đồ xong rồi.” Lâu Thừa Vũ xoay người lại, tầm mắt lướt qua hướng cửa trước.

Hãn lúc này mới nhìn đến một túi hành lý xách tay lớn đặt tại cửa trước, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy một hồi co rút. Vậy ra ngay cả hành lý nàng cũng đã đóng gói xong xuôi. . . . . Thì ra rời đi chỉ đơn giản như vậy, chỉ cần đem theo quần áo đã mang đến là được rồi.

Chỉ có trái tim hãn, trái tim hãn cũng là nàng mang đến nơi này, nhưng nàng lại không muốn mang đi. Hạnh phúc của hãn cũng là nàng đem đến, nàng rời đi, hãn cũng sẽ không còn hạnh phúc, hãn biết rõ cả đời này

hắn không có khả năng quên nàng, hắn cam tâm đem nàng để ở trong lòng nhớ thương cả đời.

“VẬY. . . . . anh tiễn em.” Hắn lấy lại tinh thần, ra lệnh cho bản thân cười lên một cái. **“Đúng rồi, còn không có hỏi em, Triển Thác hiện tại đang ở đâu? Đã tìm được công việc chưa?”**

Nàng không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ thản nhiên nói: **“Em tự đi, em không muốn để cho anh ấy gặp anh, anh ấy không biết chuyện của chúng ta.”** Nàng biết rõ những lời này đều là lưỡi dao sắc bén, sẽ làm hắn thương tích đầy mình, nhưng chỉ có nói như vậy, hắn mới có thể đối với nàng vì yêu mà sinh hận, nàng chính là muốn hắn hận nàng, hận càng nhiều hơn so với yêu nàng, nàng tình nguyện để hắn mang hận ý với nàng.

“Đúng, em nói rất đúng, cậu ấy không gặp anh thì tốt hơn.” Lòng ngực của hắn có cảm giác buồn bực không nói nên lời, xoay người đối mặt với quầy bar, hắn dứt khoát kiên quyết nói: **“VẬY em đi đi, đêm đã khuya rồi, đi đường cẩn thận, nếu không ngại ... đến nơi thì nhắn một cái tin cho anh, để anh biết em bình an, như vậy là được rồi.”**

“ĐƯỢC.” Nàng đau lòng nhìn bóng lưng hơi run rẩy của hắn, biết rõ hắn đang cực lực khống chế cảm xúc sắp bùng nổ, nàng nhẹn không được lệ đầy trong mắt.

Nàng phải nhanh rời đi, bằng không nàng cũng sụp đổ mất. . . . . **“Em đi đây! Anh hãy bảo trọng, tay đau phải đi khám bác sĩ.”** Nàng sịt sịt mũi, nhanh chóng lau đi nước mắt, nhắc hành lý lên, mở cửa chính, đi ra ngoài.

Hình Tử Nguyên cắn răng, nhẹn đau đớn, hết sức khắc chế ý niệm muốn kéo nàng vào lòng, mãi đến khi cửa chính đóng lại mới xoay người. Hắn thất thần nhìn cánh cửa xanh thẫm, tưởng tượng bộ dáng nàng đứng ở nơi đó một phút trước.

Hắn thật sự rất muốn biết, nàng đối với hắn có lưu luyến một chút nào hay không? Hắn thật sự rất muốn hỏi nàng, nếu như Triển Thác không xuất hiện, bọn họ sẽ bạc đầu giai lão đúng hay không?

Hình Tử Nguyên, nếu chính người đã lựa chọn để nàng yên tâm thoải mái ra đi, vậy đừng có có bất kỳ câu oán hận nào, nàng là người người yêu, người nên. . . . . chúc phúc cho nàng.

Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi. Đúng vậy, hắn hẳn là nên chúc phúc cho nàng, bởi vì nàng đã về bên người nàng yêu nhất, nếu như được hẳn

chính miệng chúc phúc, nàng nhất định sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Hắn tìm điện thoại, nhấn tin cho nàng.

Anh thật lòng chúc phúc hai người, nếu như Triển Thác đối với em không tốt, anh sẽ không tha cho cậu ấy, xem xong thì xóa đi, để tránh tạo thành phiền nhiễu cho em, chúc em hạnh phúc, khoái hoạt, bạn cũ của em — Hình Tử Nguyên.

Gửi xong, hắn ảm đạm cười, mệt mỏi ném di động lên trên sofa, đây đã là cực hạn của hắn rồi.

Vậy tiếp theo thì sao? Hắn thì sao?

Hắn làm thế nào chịu đựng qua đêm đầu tiên nàng rời đi đây? Làm thế nào khắc chế bản thân đừng tưởng tượng hình ảnh nàng và Triển Thác cùng giường chung gối?

Nhìn băng gạc đang chậm rãi chảy ra tơ máu, hắn lựa chọn không để ý tới nó, đi thẳng đến tủ rượu, lấy ra một chai rượu whisky. Chỉ cần hắn làm bản thân say khướt, thì cái gì cũng đều không cần suy nghĩ. Hắn quyết định chuốc say chính mình.

Ngồi trước quầy bar quán cà phê “Tiền phu hảo hạn”, Lâu Thừa Vũ nuốt xuống cốc một ngụm cà phê đậm đặc, tầm mắt dừng ở tin nhắn trên điện thoại di động, cảm giác đau lòng mãnh liệt bao vây nàng, làm nàng cảm thấy nặng nề đến không thở nổi.

Hắn làm sao có thể ở sau khi hai người thân mật ân ái, dùng danh nghĩa “bạn cũ” gửi tin nhắn cho nàng? Còn chúc nàng cùng một người đàn ông khác hạnh phúc khoái hoạt?

Hắn! Thật là ngu ngốc. . . . . Cho đến giờ phút này, nàng mới nhận ra, tình yêu của hắn dành cho nàng so với nàng nhận thức còn lớn hơn, còn sâu hơn, còn nồng nàn hơn nhiều, căn bản là một cảnh giới nàng không cách nào tưởng tượng ra.

Nhưng mà khi biết rồi nàng ngược lại còn đau lòng hơn, hắn sẽ cùng thiên kim tập đoàn kết hôn. Hắn và nàng, sẽ không bao giờ còn cùng xuất hiện nữa, nói không chừng, sẽ không bao giờ có cơ hội gặp mặt. . . . . Nước mắt lại lần nữa làm mờ tầm mắt của nàng. **“Gia Di. . . . . tim của mình đau quá.”**

Phía trong quầy bar, Tần Gia Di nhìn bạn thân khổ sở, thở dài nói: **“Mình hiểu.”** Tần Gia Di không thật sự hiểu lắm, nhưng bạn tốt chính là như vậy, một câu “mình hiểu” có thể an ủi trái tim bị tổn thương của đối phương.

“**Mình yêu anh ấy. . . . .**” Nàng không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể vượt qua, lần tới hai người gặp mặt, có lẽ hẳn đã là con rể hào môn rồi. Nàng đau lòng vì hôn nhân của hẳn lại phải đánh đổi để cứu vớt tập đoàn, hẳn không nên có một cuộc hôn nhân như vậy. Ông trời đối với hẳn quá khắc nghiệt . . . . .

“**Nếu như tiền gửi ngân hàng của mình giúp được, mình rất sẵn lòng lấy ra cho cậu.**” Tần Gia Di đồng tình nói, vui mừng vì tiền thưởng cuối cùng cũng đến tay, có giá trị tới một triệu.

Ngay hôm ký tên ly hôn, Tần Gia Di vô tình đi mua xổ số, không nghĩ tới lại trúng giải nhất, chỉ có thể nói, vận mệnh muốn trêu cợt con người mà cái người bị chơi đùa đó chính là nàng.

“**Mình đi đây.**” Lâu Thừa Vũ cầm lấy túi đứng lên. Nàng không cách nào tiếp tục ngồi đây uống cà phê, nàng nên trở về uống chút rượu, ép mình đi ngủ, bằng không nàng sẽ xúc động chạy tới nói cho hẳn biết tình hình thực tế, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc rồi.

“**Sao lại đi?**” Tần Gia Di lao đến. “**Hôm nay ngủ ở chỗ này nha, một mình cậu về mình sẽ lo lắng.**”

Nàng lắc đầu. “**Mình muốn trở về yên tĩnh một chút, không có việc gì đâu, cậu không cần phải nghĩ lung tung.**”

Tần Gia Di bất đắc dĩ nhìn nàng đi ra ngoài. A, không có việc gì sao, vết thương đều đã đầy người rồi, vẫn còn ở đây giả trang kiên cường, thật là!

Ai, đáng ghét, nhìn thấy người có tình bị chia rẽ, lòng của Tần Gia Di cũng đau theo, khuyết điểm của nàng chính là mềm lòng! Bất quá nói trở lại, Thừa Vũ bọn họ thật sự hết cách cứu rồi sao? Họ có thể có cơ xoay chuyển.

Tần Gia Di không muốn cùng chồng trước hợp lại, bởi vì tên kia là cái tên thối tha, cặn bã, nhưng Hình Tử Nguyên thì khác, hẳn tốt như vậy, lại yêu Thừa Vũ còn nhất mực tình thâm, ông trời không nên đối đãi hẳn như vậy, thật sự không nên.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên. Tần Gia Di liếc mắt một cái. A đó. . . . . là di động của Thừa Vũ, xem tin nhắn xong đã đặt ở quầy bar quên mang đi.

Tần Gia Di cầm lên xem, màn hình hiển thị tên “**Tử Nguyên**”. Người đàn ông đáng thương, vẫn là nhện không được gọi điện tới. Xem ra hai

người bọn họ đều rất khổ sở, cái buổi tối nay đối với cả hai người mà nói, đều rất khó chịu đựng.

Ha, như vậy để cho Tần Gia Di này đảm đương vai trò thiên sứ không cánh một lần cũng tốt. Nghĩ vậy, nàng tiếp điện thoại.

“Thưa Vũ, em về đến nhà chưa? Tại sao không có nhắn tin cho anh.” Không nghe thấy lời nào, Hình Tử Nguyên dừng một chút, thở dài một hơi, **“Thực xin lỗi, bởi vì lo lắng cho em nên mới gọi điện thoại, hi vọng không có quấy rầy đến em.”** Nàng không phải là đang tức giận chứ? Bởi vì hấn tự tiện gọi điện thoại cho nàng.

Hấn vốn là muốn chuốc say chính mình, nhưng hấn nghĩ trước hết phải xác nhận nàng đã bình an về đến nhà hay chưa, nếu như nàng không có bình an về đến nhà, hấn dù say khướt cũng không cách nào an tâm.

Ai, trái tim hấn thật không muốn xa rời nàng, sau này phải làm sao đây? Hấn muốn nhìn thấy nàng hạnh phúc, chỉ là nếu có một ngày, trên đường gặp được nàng cùng Triển Thác đi sát bên nhau, còn ôm con của bọn họ, hấn nhất định sẽ điên mất.

“Tôi là Tần Gia Di, Thưa Vũ mới vừa đi, điện thoại di động của cậu ấy không mang theo.”

“Ra là như vậy.” Không phải bởi vì tức giận mà không nói chuyện, hấn nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy mất mát. **“Đã quấy rầy rồi, tạm biệt.”**

“Chờ một chút –” Tần Gia Di gọi hấn.

“Có chuyện gì sao? Tần tiểu thư.”

Tần Gia Di đồng tình nói: **“Chuyện của mẹ anh, anh không cần quá khổ sở, người sống trên đời, rồi cũng sẽ có ngày rời đi đúng không? Không thể chỉ vì thành toàn tâm nguyện của bác gái mà hy sinh một đời tình nhân. Ý nguyện của một người đã khuất lại làm cho người còn sống thống khổ như vậy, tôi cảm thấy là không đúng.”**

Hình Tử Nguyên trong lòng cả kinh. **“Tần tiểu thư, tôi không hiểu ý của cô, mẹ của tôi đã xảy ra chuyện gì?”**

“Cuối tuần này anh hấn là không có gặp bác gái đúng không?”

Hấn nghi hoặc. **“Tần tiểu thư làm sao biết mẹ của tôi đến Nhật Bản thăm dì tôi vậy?”**

“Kỳ thật mẹ của anh người đang nằm viện, bà bị ung thư, không còn sống bao lâu, bà muốn nhìn thấy anh cùng thiên kim nhà giàu kết

hôn, giải trừ nguy cơ cho công ty nhà các người.” Hấn chau mày, cảm thấy hoang đường.

“**Tần tiểu thư, tập đoàn Khai Dương không có nguy cơ tài chính, mẹ của tôi người đang ở Nhật Bản, tôi mỗi ngày đều cùng bà trò chuyện qua webcam, thân thể của bà rất khỏe mạnh, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, những lời đồn này là cô từ nơi nào nghe được?**”

“**Ai, anh chẳng hay biết gì cả.**” Đợi nàng đem tình hình thực tế nói cho hấn biết, hấn sẽ vừa mừng vừa lo, vui mừng là vì Thừa Vũ yêu hấn, lo lắng chính là vì bệnh của mẹ hấn cùng nguy cơ của tập đoàn Khai Dương.

“**Tần tiểu thư, xin cô nói rõ ràng một chút!**”

“**Bởi vì nhà các người sắp phá sản, cho nên mẹ của anh mới có thể yêu cầu Thừa Vũ chia tay với anh. Có một vị thiên kim nhà giàu muốn cùng anh kết hôn, tài lực của gia đình kia có thể cứu vãn công ty nhà anh, như vậy đủ rồi rõ ràng chưa?**”

Hình Tử Nguyên hơi sững sờ, gần năm bắt được trọng điểm, “**Cô nói mẹ của tôi yêu cầu Thừa Vũ chia tay với tôi? Không phải bởi vì Triển Thác đã trở lại?**”

“**Tên cận bã thối tha kia làm sao có thể trở về?**” Tần Gia Di hừ hừ. “**Cho dù tên kia trở về, anh thật sự cho rằng Thừa Vũ sẽ đón nhận hấn lần nữa sao? Anh thật sự cho rằng Thừa Vũ không phân rõ được ai mới là người thật tình yêu cô ấy sao?**”

Trong nháy mắt, máu toàn thân hấn như muốn sôi trào lên! “**Tôi nghĩ tôi hiểu ý tứ của cô, tôi sẽ đem sự tình làm rõ ràng, cảm ơn cô Tần tiểu thư!**” Hấn không thể chờ được cúp điện thoại.

Tần Gia Di nhìn điện thoại đã dứt cuộc gọi, nhún vai. Tuy không biết mình làm như vậy sẽ có kết quả gì, dù sao cũng đâu thể tệ hơn nữa, nếu như không nói, để cho hấn làm con rối trong hôn nhân thương nghiệp, vậy cũng rất bi thảm a.

Nếu cả hai kết quả đều rất bi thảm, vậy hấn là khổ chủ hấn nên có quyền lựa chọn chứ? Tần Gia Di nghĩ vậy, chỉ mong Thừa Vũ biết rồi sẽ không cầm dao tới chém nàng, bất quá nàng rất thông minh, sẽ làm bộ như chưa từng có chuyện này là được!

Cúp điện thoại sau, Hình Tử Nguyên cảm thấy may mắn vì không có đụng tới bình rượu. Bởi vì thanh tỉnh, hấn mới gọi điện cho Thừa Vũ, cũng bởi vì cú điện thoại này, hấn mới từ địa ngục trở lại thiên đường.

Thì ra mẹ hẳn không thích Thừa Vũ, thậm chí không tiếc công nói dối để làm cho Thừa Vũ chủ động rời khỏi hẳn, hẳn thật sự là cảm thấy vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Thừa Vũ. . . . . Nhớ tới nàng, lồng ngực của hẳn lại thấy ấm áp, cảm giác hạnh phúc cũng theo đó mà đến. Cô gái ngốc này, thông minh như nàng, lại bị mẹ hẳn hù dọa, lúc ấy nội tâm của nàng nhất định thập phần bối rối, thập phần khiếp sợ, nhất định đã vùng vẫy thật lâu mới cố nén đau đớn mà quyết định chia tay.

Nàng chảy nước mắt lúc rời đi không? Nếu như lúc ấy hẳn quay đầu lại xem, nhất định sẽ nhìn ra được chỗ không hợp lý, một người phụ nữ muốn cùng bạn trai trước tái hợp sẽ không mang theo nước mắt rời đi .

Biết rõ chân tướng rồi, hẳn ngược lại cảm thấy may mắn bị mẹ hẳn xếp đặt một màn này. Nếu như quá khứ hẳn đối với tình yêu này không có tin tưởng, thì hiện tại hẳn xác định nàng là yêu hẳn.

Đúng vậy, nàng yêu hẳn, nàng yêu hẳn, tình yêu của nàng đối hẳn so với của hẳn đối nàng chính là phân lượng ngang nhau, nàng thà rằng mình bị hẳn hiểu lầm, thà rằng yên lặng chấp nhận đau khổ lựa chọn buông tay hẳn. Hiện tại trái tim nàng nhất định đang chảy máu, nàng nhất định đang rơi lệ!

Vừa nghĩ tới Thừa Vũ đang đau lòng, hẳn liền không nhận được muốn đi tìm nàng, muốn ôm nàng vào trong ngực, muốn hôn nàng, muốn nói cho nàng biết tất cả đều là giả dối, không có cái gì nguy cơ công ty, cũng không có ung thư, đều là mẹ hẳn bày ra! Nhưng còn không được!

Nếu mẹ hẳn là trở ngại của bọn họ, hẳn trước hết nhất định phải quyết vấn đề này mới có tư cách nói đến bảo hộ nàng. Nếu như sớm biết rõ lập trường của mẹ một chút, hẳn sẽ giải quyết vấn đề của bà trước rồi mới mang nàng về nhà, cũng sẽ không làm cho nàng đau lòng như hiện tại.

Lập trường của hẳn rất đơn giản, người nhà của hẳn phải tiếp nhận Thừa Vũ, bởi vì hẳn yêu nàng, nàng là nữ chủ nhân tương lai của Hình gia, là tổng tài phụ nhân tương lai của tập đoàn Khai Dương, mẹ của hẳn cũng phải hoàn toàn thừa nhận.

Hẳn cũng hi vọng mẹ là thật lòng thừa nhận nàng, không phải là bị hẳn trêu chọc, nếu như không xuất phát từ nội tâm, khó mà đảm bảo sau khi bọn họ kết hôn, sự tình như vậy sẽ không phát sinh lần nữa.

Hắn đã biết rõ phải làm như thế nào, hắn sẽ không để cho Thừa Vũ thương tâm quá lâu. Chờ anh, Thừa Vũ, anh muốn em mang theo tươi cười trở lại bên cạnh anh!

.....

Hôm nay Hình phu nhân về nước, rất kinh ngạc khi thấy con trai tự mình đến đón bà, mẹ con hai người ngồi ở ghế sau, bà nhìn thấy hắn nhíu mày thật chặt, trong lòng hiểu rõ.

“Có phải là trong công ty có chuyện phiền lòng không?” Bà thử hỏi. Không bằng hỏi Lâu Thừa Vũ có chiếu theo ước định chia tay với Tử Nguyên hay không?

Bà tận lực không gọi điện thoại thúc giục Lâu Thừa Vũ, để tự nàng lương tâm giãy dụa, nếu như nàng thật sự yêu Tử Nguyên, nàng sẽ ra quyết định có lợi cho Tử Nguyên.

“Công ty không có việc gì, nhưng con có việc.” Hai hàng lông mày của Hình Tử Nguyên vẫn không giãn ra.

Hình phu nhân nhìn con trai, ánh mắt quan tâm chuyên chú. **“Con có chuyện gì? Có phải là hôn lễ chuẩn bị không được thuận lợi không?”**

“Mẹ, có lẽ mẹ phải thất vọng rồi, con cùng Thừa Vũ sẽ không kết hôn, chúng ta. . . .” Hắn nhắm mắt, nặng nề nói: **“. . . chúng con chia tay.”**

“Tại sao có thể như vậy?” Bà vội vàng tỏ ra kinh ngạc, khuyên nhủ: **“Các con cãi nhau sao? Vợ chồng sắp cưới trong lúc chuẩn bị hôn lễ có chút khắc khẩu là khó tránh khỏi, con là đàn ông, nên nhường một bước.”**

Hắn trầm mặc lắc đầu. **“Chúng con không có cãi nhau, nhưng là. . . .”** Hắn hít sâu một hơi. **“Triển Thác đã trở lại, cho nên cô ấy lựa chọn trở lại bên cạnh Triển Thác. Con cùng cô ấy. . . . là không có khả năng.”**

Hình phu nhân bỗng nhiên kinh ngạc một hồi. Lâu Thừa Vũ dùng lý do này chia tay cùng Tử Nguyên? Trời ạ! Bà làm sao cũng không nghĩ ra nàng lại làm như vậy, nàng có thể tìm bất kỳ một cái lý do chia tay nào, thế nhưng lại dùng cái làm tổn thương Tử Nguyên sâu nhất, cũng là lý do làm tổn thương nàng sâu nhất, làm cho Tử Nguyên chặt đứt mọi ý niệm, hết hy vọng, không có cơ hội hợp lại, cũng khóa chết chính đường lui của nàng. Bà. . . . không hiểu, nhưng bởi vì phần tâm ý suy nghĩ cho Tử Nguyên, bà chợt bắt đầu yêu mến Lâu Thừa Vũ.

Nhưng yêu mến là một chuyện, Tử Nguyên vẫn không thể cùng nàng kết hôn, nàng cũng không phải đối tượng lý tưởng, cũng sẽ không phải người vợ hiền, thậm chí công việc của nàng sẽ làm Tử Nguyên bị phân tâm vì lo lắng, những điều này không phải thứ bà muốn thấy.

Yêu cầu của bà rất đơn giản, một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối với Hình gia, sau khi kết hôn mau chóng vì Hình gia nổi dài hương hỏa, giúp chồng dạy con, chăm sóc cha mẹ chồng, như thế mà thôi.

Tuy đơn giản, nhưng bà biết rõ Lâu Thừa Vũ không cách nào làm được, mà dựa vào trình độ yêu chiều của Tử Nguyên đối với nàng, căn bản không có khả năng miễn cưỡng nàng. Bọn họ kết hôn, chỉ làm cho Tử Nguyên chịu khổ thôi, cho nên bà không cách nào đồng ý bọn họ kết hôn.

“Xem ra con bé vẫn nhớ mãi không quên Triển Thác a!” Hình phu nhân thở dài nói: **“Nếu bọn họ người có tình cuối cùng cũng trở về cùng một chỗ, đó cũng là một chuyện tốt, con liền quên cô ấy đi, tình cảm không nên miễn cưỡng.”**

“Con biết rõ.” Hình Tử Nguyên tỉnh táo lại một chút, **“Con đã đồng ý chia tay, cô ấy cũng đã chuyển đi khỏi căn hộ của con, chúng con bây giờ. . . . . không còn liên quan.”**

“Con làm rất tốt.” Bà yên tâm, sự tình thuận lợi vượt quá mong đợi của bà. **“Con bây giờ nhất định rất khó chịu, nghỉ ngơi khoảng vài ngày, hoặc là tìm nơi nào đó giải khuây, chuyện của công ty, mẹ sẽ bảo cha con trông coi, con không cần phải lo lắng.”**

“Về công ty, con quyết định đem công ty giao cho người chuyên nghiệp quản lý.” Hấn bình thần nói: **“Con sẽ không nhúng tay vào chuyện của công ty nữa, việc này con đã xin phép cha.”**

Hình phu nhân một hồi kinh ngạc. **“Con đang nói cái gì vậy? Tại sao không quan tâm chuyện của công ty? Tại sao phải giao cho người chuyên nghiệp quản lý?”**

Hình Tử Nguyên ngữ khí càng thêm bình tĩnh. **“Con quyết định phải rời khỏi Đài Loan, ở Mỹ con đã tìm được một sở nghiên cứu, cũng đã xin gia nhập nhóm nghiên cứu lý luận kinh doanh. Trong vài năm tới, con sẽ không trở về, cũng có thể sẽ ở lại nước Mỹ lâu dài.”**

Không, thế, nào? Hình phu nhân khiếp sợ nhìn con trai, trên mặt hấn lúc này chỉ thấy tràn ngập nản lòng thoái chí, khiến tim bà nặng nề chấn động.

Bà bỗng nhiên hiểu được, Lâu Thừa Vũ trở lại bên người tình cũ đối với Tử Nguyên là một đả kích lớn, so với bà tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn gấp trăm nghìn lần. Tử Nguyên không muốn ở lại Đài Loan, cũng không còn tâm tình tiếp quản sự nghiệp ở tập đoàn Khai Dương, còn muốn tự trực xuất bản thân đến nước Mỹ . . . . . Bà . . . . . có phải là lộng xảo thành chuyên rồi hay không? (*lộng xảo thành chuyên: chừa tốt thành xấu*)

Nhìn con trai đang mím chặt môi, còn có cái tuyên ngôn tự trực xuất kia, huyết thái dương của bà chợt thấy đau. Hẳn thân là tổng tài, ngày lo trăm việc, tập đoàn Khai Dương không thể thiếu hẳn, bà cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận việc hẳn đem tập đoàn giao cho cái gì người quản lý, những người kia đều là người ngoài, ai biết bọn họ sẽ đem công ty làm thành bộ dáng gì?

Còn có, Lận Nguyên đã không bị bà khống chế, khư khư cố chấp muốn làm nghề y rồi, Hình gia càng không thể không có Tử Nguyên nối dõi tông đường, đây là là quan trọng nhất!

“Con khoảng tuần sau sẽ đi.” Hình Tử Nguyên nói tiếp, **“Vé máy bay đã đặt rồi, hiện tại con đang cùng người quản lý chuyên nghiệp bàn bạc, thời gian rất gấp, rất nhiều việc trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp chuyển giao, cha sẽ phụ trợ bọn họ, có lẽ là không có vấn đề gì.”**

Bà càng nghe càng kinh hãi. Như vậy, Hình gia khi nào thì mới có đời sau? Tử Nguyên sẽ không giống như Lận Nguyên, từ nay về sau ôm ấp chủ nghĩa độc thân chứ? Nghĩ tới đây, đầu bà càng đau hơn.

“Tới nước Mỹ, con tạm thời thuê phòng ở, đợi khi tìm được nhà ở thích hợp sẽ mua, dù sao cũng muốn ở lâu dài, con không muốn qua loa . . . . .”

“Tử Nguyên –” Bà triệt để đầu hàng. Sự tình làm sao có thể diễn biến thành như vậy? Bà thật sự rất ảo não.

Một bên, người nào đó đang cười thầm. Hẳn nhìn người mẹ cao quý trở nên uể oải muốn chết, dưới đáy lòng nén cười. Mẹ hẳn không phải người xấu, cũng không thể biến thành mẹ chồng xấu.

Bà bất quá chỉ là một lòng lấy góc độ của mình mà tìm đối tượng lý tưởng cho hẳn. Nhưng bà không có nghĩ qua, đối tượng lý tưởng sẽ không thể làm hẳn hạnh phúc, hiện tại hẳn muốn bà hiểu được, hạnh phúc của hẳn chỉ có thể do Thừa Vũ đem lại cho hẳn.

Hình Tử Nguyên nói tiếp, **“Mẹ, con biết mẹ tạm thời không cách nào tiếp nhận, nhưng con đã quyết định rồi, nơi này đã không còn gì để cho con lưu luyến. Nếu như cha mẹ nhớ con, có thể đến nước Mỹ thăm con, hoặc là dứt khoát chuyển đến sống cùng chỗ, hai người lúc còn trẻ cũng đã từng ở Mỹ du học, thích ứng cuộc sống nơi đó chắc không thành vấn đề.”**

Hình phu nhân biết rõ như nếu không nói ra chân tướng, bà sẽ mất đi con trai. Nói không chừng một năm trôi qua, tại tha hương cảm thấy tịch mịch, hẳn sẽ cùng gái Tây ở chung, đến lúc đó bà sẽ thật sự tiền mất tật mang.

“Khụ –” Bà hắng giọng. **“Tử nguyên, con hãy nghe mẹ nói trước đã, trên thực tế, Thừa Vũ cũng không có thay lòng, cô ấy . . . . . là bị mẹ ép.”**

.....

Đêm khuya, mười một giờ, Lâu Thừa Vũ buồn bã đi khỏi đài truyền hình. Gió đêm thổi nhẹ qua mái tóc cùng áo khoác mỏng manh của nàng, nàng thở dài, cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Nàng đã mất liên lạc với Tử Nguyên nửa tháng rồi, từ sau khi chia tay, trái tim nàng không có lúc nào là không ần ần đau, phần đau đớn này là vì tưởng tượng thấy tâm tình của hắn mà đến. Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn có thể vì nàng trở lại bên cạnh Triển Thác mà tự sa ngã, hoặc là tan nát cõi lòng, trái tim nàng cũng sẽ theo đó mà siết chặt lại.

Hình phu nhân hẳn là đã biết bọn họ chia tay rồi, bà sẽ đem vị thiên kim kia giới thiệu cho hắn sao? Hẳn sẽ tiếp nhận an bài cùng vị thiên kim kia kết hôn sao? Có lẽ vì nàng, hẳn đối với tình yêu đã hết hy vọng rồi, sẽ chọn tiếp nhận hôn nhân thương nghiệp để cứu vãn tập đoàn cũng không chừng.

Nàng thật sự hi vọng tập đoàn Khai Dương có thể vượt qua cửa ải khó khăn, nếu như hắn kết hôn, nàng cũng hi vọng hắn hạnh phúc, vĩnh viễn không phát hiện bí mật nàng căn bản không có ở cùng Triển Thác, vì nếu như hắn biết, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng, cũng không thể có được hôn nhân hạnh phúc.

“Đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến mức xuất thần như vậy.” Nghe được thanh âm từ phía sau truyền đến, Lâu Thừa Vũ bỗng nhiên chấn động.

Nàng mặt nóng tim đập nhanh chóng quay lại, đã thấy người đàn ông nàng mong nhớ ngày đêm đứng lặng ở sau lưng, trong tay cầm một bó

hải dụ nàng thích nhất, một cảm giác chua xót chọt nổi lên trong lòng.

“Đi qua cửa hàng bán hoa, nhìn thấy hải dụ rất đẹp, liền mua một bó tặng cho em.” Hình Tử Nguyên mỉm cười đem hoa đưa đến trước mặt nàng.

Bắt đầu từ lúc theo miệng Tần Gia Di biết rõ chân tướng, hẳn mỗi ngày đều đổi xe khác nhau theo dõi nàng, mỗi đêm đều tận mắt nhìn nàng tiến vào nơi ở mới rời đi, chỉ là nàng đang tự đắm chìm trong sầu não nên không có phát hiện thôi.

Nàng bị động tiếp nhận, nhìn hoa, rồi lại ngược nhìn hẳn. **“Có chuyện gì sao? Có phải là em có đồ rớt ở chỗ anh không?”**

Hắn lại là mỉm cười, quân tử nhìn nàng. **“Chỉ là đi ngang qua, vừa vặn gặp được em, liền dừng lại bắt chuyện với em thôi, trước kia không phải thường như vậy sao?”**

Nàng lại muốn khóc. Đúng vậy, hẳn trước kia thường ngẫu nhiên gặp nàng, nhưng nàng biết rõ, những cuộc gặp mặt bất ngờ kia đều là hẳn tỉ mỉ an bài, nghe được nàng phồng vẩn ở nơi nào, liền giả như vô tâm đi qua đó. Nói vậy, hôm nay cũng là hẳn an bài sao?

“Em có vẻ gầy đi, Triển Thác không có chăm sóc tốt cho em sao?” Hình Tử Nguyên tỉ mỉ quan sát vẻ mặt ngũ vị tạp trần của nàng, thậm chí muốn kéo nàng vào trong ngực. **“Cậu ấy không có tới đón em tan tầm sao? Hay còn chưa mua xe?”** Hẳn đã điều tra qua, Triển Thác căn bản còn chưa có nhập cảnh. Thời khắc biết cái đáp án kia, hẳn vừa cao hứng lại vừa cảm thấy nàng thật sự rất ngốc, thế nhưng lại lấy lý do này chia tay với hẳn, cho dù hẳn sau khi biết ảm đạm đồng ý chia tay, nàng cũng sẽ bởi vì bị hẳn hiểu lầm mà không cách nào ngăn lại nước mắt a?

Có ai nguyện ý bị người yêu hiểu lầm là quay lại trong lòng người tình cũ chứ? Nàng thật sự là “dũng cảm đáng khen”! Nhưng hẳn lại hi vọng nàng không có cái loại dũng khí này, hẳn thà rằng nàng ích kỷ một chút, bọn họ sẽ không cần phải luẩn quẩn một vòng.

Bất quá, chuyện này đồng thời cũng làm cho hẳn hiểu được đoạn tình cảm này không phải là do hẳn cưỡng cầu, không phải hẳn một mình tình nguyện mà thôi, nàng đã hoàn toàn thuộc về hẳn .

Bởi vì nàng yêu hẳn, cho nên tất cả đều lấy hẳn làm trung tâm, vì hẳn suy nghĩ, thà rằng chính mình chịu đựng đau khổ, thà rằng cô đơn cùng đau đớn làm cho hẳn hiểu lầm, cũng cần rằng không nói ra chân tướng.

Hắn trong lòng thở dài một tiếng. Cô gái ngốc, hẳn sẽ yêu nàng cả đời để hồi báo lại phần thâm tình này của nàng . . . . .

“Anh ấy. . . . . hôm nay có chút việc bận, cho nên không có tới đón em.” Nàng thật đúng là bội phục mình, ở trước mặt hắn có thể nói dối mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

“Như vậy à.” Hình Tử Nguyên gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: **“Đúng rồi, anh sắp tới sẽ đi Mỹ, từ nay về sau sẽ không trở về.”**

Đi Mỹ, sẽ không trở về? Nàng hơi sửng sờ. **“Vì cái gì?”** Chẳng lẽ hắn kết hôn sau muốn đi Mỹ định cư? Hắn nói sẽ không trở về, tập đoàn Khai Dương làm sao bây giờ? Cha mẹ của hắn làm sao bây giờ?

“Tập đoàn Khai Dương có nguy cơ tài chính.” Hắn nói tiếp, **“Mẹ của anh hi vọng anh có thể dùng hôn nhân thương nghiệp để cứu vãn công ty, nhưng anh không đồng ý, trước mắt ban giám đốc đang nghiên cứu muốn đem tập đoàn bán cho tập đoàn Đài Hải đang cố ý thu mua. Anh cũng không đảm nhiệm vị trí tổng tài nữa, nơi này không còn lý do gì để cho anh lưu lại, anh quyết định đến Mỹ định cư.”**

Lâu Thừa Vũ thở dốc vì kinh ngạc, toàn thân run rẩy. Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Hắn không đồng ý hôn nhân thương nghiệp? Hắn không đồng ý?

“Cha mẹ anh. . . . . cũng đồng ý anh làm như vậy?” Nàng cứng ngắt hỏi.

Hình Tử Nguyên lắc đầu, ngưng trọng nói: **“Không dối gạt em, tình trạng sức khỏe mẹ của anh trước mắt thật không tốt, bà hi vọng anh có thể nghe theo sắp xếp của bà, nhưng là trừ em ra, anh không có khả năng tìm hiểu phụ nữ khác, anh tin tưởng trên thế giới này còn rất nhiều thứ quan trọng hơn tiền tài vật chất, anh không có biện pháp cùng một phụ nữ chung giường chung gối bởi vì hiệp ước, anh sẽ cảm thấy thật có lỗi với em.”**

Trời ạ! Nước mắt thoáng cái tràn khỏi hốc mắt nàng, nàng kích động hướng hắn khẽ hô, **“Nhưng em đã trở lại bên cạnh Triển Thác rồi! Anh thật sự không cần bận khoản đến tâm tình của em, em có là cái gì đâu? Em chỉ là một người chăn chừ, không kiên định trong tình yêu mà thôi, anh cứ việc đi tìm hạnh phúc của mình, tại sao phải đem em để ở trong lòng? Vì cái gì?”**

Hắn cười nhạt một tiếng. **“Có lẽ em cho rằng như vậy rất ngu ngốc, cũng có lẽ em sẽ cho rằng chuyện này là một loại áp lực đối với em, nhưng ý nghĩ của anh rất trực tiếp, tuy người em yêu là Triển Thác, nhưng người anh yêu là em, chuyện ấy sẽ không vì em yêu ai mà thay đổi. Cho dù em cả đời chưa từng quay đầu lại liếc nhìn anh một cái, trong lòng cũng không có anh, thì người anh yêu vẫn là em, chớ nói đến em đã từng nhìn đến anh, hạnh phúc tuy rằng ngắn ngủi, nhưng là thứ trong lòng anh lưu luyến nhất.”**

Nàng tan nát cõi lòng nhìn hắn, nước mắt không ngừng từ hốc mắt chảy xuống. Đứa ngốc, nàng tạo ra một màn “đã lựa chọn người khác”, hắn còn đối với nàng chấp nhất như vậy làm cái gì?

Hắn không biết thâm tình không hối hận ở trong xã hội vì lợi ích này là không đáng giá sao? Hắn chỉ cần đồng ý sự an bài của mẹ hắn là tập đoàn Khai Dương có thể vượt qua cửa ải khó khăn, hắn cũng có thể tiếp tục ngồi trên ngai vàng của hắn, hắn vì cái gì không cần?

“Đừng khóc.” Hình Tử Nguyên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, ôn nhu nói: **“Kỳ thật, anh tới là muốn tạm biệt em, anh ngày mai sẽ phải đi, từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp lại nữa, anh so với bất cứ người nào đều hi vọng em hạnh phúc. . . . .”**

“Không cần . . . . .” Nàng nước mắt đầy mặt lắc đầu, vừa nghĩ tới hắn ngày mai sẽ bay khỏi Đài Loan rồi, lòng của nàng đau đớn như bị đao cắt. **“Tử nguyên, anh đừng đi, đừng. . . . .”**

“Anh không có lý do gì để ở lại.” Hắn ôn nhu, lặng lẽ đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào trong lòng, thân thể cao lớn nhất chặt cả người nàng, nơi nào đó trong ngực chợt cảm thấy chấn động kỳ lạ.

Trời ạ! Xa cách mười lăm ngày, hắn rốt cục cũng được ôm nàng, nàng không biết, hắn cả ngày lẫn đêm đều muốn ôm nàng thật chặt như vậy, mỗi đêm nhìn nàng đơn độc đi vào trong tòa nhà, trong lòng của hắn thực không muốn.

“Có. . . . .” Đầu của nàng chôn ở trong lồng ngực hắn, khóc nói: **“Em yêu anh, em yêu anh. Đây là lý do anh không thể đi. . . . .”**

Còn chưa nói xong, cằm của nàng đã bị hắn nâng lên, môi hắn nóng bỏng thật sâu ngăn chặn môi của nàng, hương vị nam tính nhiệt tình, tinh khiết xông thẳng tới! Đầu óc của nàng lập tức treo máy, cái gì cũng đều ném lên chín tầng mây, chỉ biết chìm đắm trong nụ hôn của hắn.

Nàng ôm eo của hắn, triền miên đáp lại nhiệt khí từ đầu lưởi hắn truyền đến, môi của nàng trượt qua môi hắn rồi nhẹ mút, tình cảm mãnh liệt cùng ngọn lửa dục vọng muốn lập tức cùng hắn kết hợp chặt chẽ như muốn bùng nổ.

Rất lâu sau đó, môi của bọn họ tách ra, nhưng hơi thở vẫn đang giao hòa, hắn thỏa mãn đem đầu nàng đặt trên ngực mình, nhẹ nhàng nói: **“Thưa Vũ, chúng ta kết hôn đi, xin em hãy gả cho anh!”**

Trái tim của nàng mãnh liệt co thắt, tay ôm lấy eo của hắn. Nàng rất muốn lập tức đáp ứng lời cầu hôn của hắn, cũng muốn nói cho hắn biết, căn bản không có Triển Thác, cơ thể nàng là của hắn, trái tim của nàng cũng là của hắn, chỉ cần hắn muốn, nàng đều nguyện ý đem cho hắn. . . .

“Thưa Vũ –” hắn ôn nhu nói: **“Anh nói phải đi là lừa em thôi, bởi vì anh cả đời này đều khó có thể sinh tồn ở nơi không có em, mẹ của anh nói với em những lời kia cũng là lừa em, nhưng bà không có ác ý, chỉ là muốn thử xem em đối với anh có phải là chân thành hay không thôi. Hiện tại mẹ đã tin tưởng em là một tấm chân tình rồi, cho nên, chúng ta kết hôn đi! Cũng mong em tha thứ cho tấm lòng thương con của bà, được không?”** Vì sự hòa thuận giữa mẹ chồng nàng dâu hai người sau này, hắn giấu đi xuất phát điểm của mẹ, cũng đã cùng bà đạt thành nhận thức chung, vĩnh viễn sẽ không để cho Thưa Vũ biết dụng ý ban đầu của bà là vì kiểm soát tượng môn đương hộ đối khác cho hắn.

“Anh. . . . .” Trái tim Lưu Thưa Vũ đột nhiên nhảy dựng lên, không hiểu lắm hắn đang nói cái gì.

“Em bị dọa rồi sao?” Chóp mũi hắn nhẹ nhàng chạm mũi nàng, thâm tình mà áy náy nhìn nàng. **“Anh nói, mẹ của anh lừa em, công ty không có nguy cơ, bà cũng không có bị ung thư gì cả, tất cả cũng là vì thử em.”**

Nàng mở to hai mắt nhìn hắn, cảm thấy rất không thực. Thử. . . . . Dò xét? Để nàng đối với hắn nói dối muốn trở lại bên cạnh Triển Thác, thời gian này tinh thần suy sụp, tất cả cũng chỉ là vì mẹ hắn muốn thử?

“Chủ nhật đến nhà của anh đi.” Hắn mỉm cười nhìn nàng. **“Mẹ của anh nói muốn tự thân xin lỗi em, anh cũng đã nổi giận với bà rồi, anh cam đoan với em loại sự tình này tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa, tin tưởng anh.”**

Lâu Thừa Vũ liếm môi. “**Công ty thật sự không có việc gì, mẹ của anh. . . . . thật sự không có việc gì?**”

Hắn mỉm cười gật đầu, lập lại rõ ràng lần nữa, “**Công ty thật không có việc, mẹ của anh cũng không có việc gì, tất cả đều là mẹ của anh muốn thử em thôi.**”

Nước mắt không báo động trước tuôn ra, nàng bỗng nhiên cúi đầu chôn trong ngực hắn, lấy tay ôm eo của hắn, ôm chặt lấy hắn, khóc lên.

Trời ạ, thật tốt quá, chỉ là thử, nàng không cần rời khỏi hắn, hắn cũng không cần cùng người phụ nữ khác kết hôn, thật tốt quá, thật là thật tốt quá. . . . . Cảm tạ ông trời an bài, để cho nàng có thể tiếp tục yêu hắn, nàng sẽ dùng tính mạng cùng cả đời này để yêu hắn, yêu cả đời!

Chương 10

Lâu Thừa Vũ mở to mắt, nhìn thấy bên giường trống trơn, nàng lập tức tỉnh táo lại. Ô? Ông xã của nàng đi đâu rồi? Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau khi thời gian nghỉ kết hôn chấm dứt, hẳn không phải đã đến công ty rồi chứ?

Mắt nhìn đồng hồ báo thức, vẫn chưa tới bảy giờ a, nàng vội vàng vào phòng tắm rửa mặt. Cầm lấy bàn chải đánh răng màu hồng, khoảnh khắc nhìn đến bàn chải màu lam bên cạnh, khóe môi của nàng cong lên đầy hạnh phúc, có một loại cảm giác an tâm mãi mãi.

Kết hôn, bọn họ cuối cùng đã kết hôn, hơn nữa còn được cha mẹ Tử Nguyên cho phép, sau khi kết hôn tạm thời ở tại căn hộ của Tử Nguyên, nói cách khác, không có người bên ngoài quấy rầy, bọn họ có thể tận hưởng thế giới hai người ngọt ngào.

Tóm lại nàng bây giờ rất hạnh phúc, hẳn nói sẽ không miễn cưỡng nàng sinh con, tất cả cứ thuận theo tự nhiên, đợi nàng muốn sinh con liền sinh, hẳn sẽ kiên nhẫn đợi nàng quyết định.

Tuy hiện tại nàng không có biện pháp lập tức đi vào quỹ đạo của gia đình, nhưng nàng đã điều hòa tốt mọi việc rồi, cho nàng công tác thêm hai năm nữa, rồi nàng sẽ vì hẳn dưỡng dục kết tinh tình yêu của bọn họ, đến lúc đó nàng sẽ tạm thời thôi việc lui ra, chuyên tâm chăm sóc cục cưng.

Nàng tin rằng tất cả đều thuận lợi, hiện tại hẳn vì không nỡ để nàng quá mệt mỏi nên đã mời một người giúp việc nhà rồi, đợi nàng có đứa nhỏ, chắc hẳn sẽ muốn tìm bảo mẫu đến chia sẻ vất vả với nàng, nàng tuyệt không lo lắng chuyện sau này, bởi vì nàng hoàn toàn tin tưởng hẳn. Nghĩ tới đây, nàng nhìn bản thân trong gương, nụ cười càng rõ hơn.

Sau khi thay y phục xong, nàng nhìn lại vẻ mặt rạng rỡ của mình, cái này phải ghi công cho hẳn, nàng nguyên bản là con cú, nhưng hẳn kiên trì muốn nàng trước 12h phải đi ngủ, ngủ đủ giấc mới có khí sắc tốt, tinh thần tốt.

Vừa mở cửa phòng, nàng lập tức nghe được tiếng nhạc êm ái, hơn nữa trong không khí còn phảng phất mùi thức ăn cùng cà phê thơm mát.

Trời ạ! Thì ra hẳn còn chưa có đi làm, không chỉ như thế, còn dậy sớm hơn so với bà xã là nàng đây, ngay cả bữa sáng cũng làm luôn, nàng thật là một người vợ thất bại mà.

"**Chào buổi sáng, bà xã.**" Hình Tử Nguyên mỉm cười nhìn vợ đi vào phòng ăn, hẳn chuẩn bị đã gần xong, chỉ đem cà phê đổ ra nữa là được rồi.

"**Không được, không được, anh không thể cứ tiếp tục chăm sóc như vậy, cứ tiếp tục như thế sẽ làm hại nhiều người đó.**" Lâu Thừa Vũ kéo ghế bên bàn ăn vừa ngồi xuống vừa nói.

Băng Khiết bọn họ đều nói nàng đã gả cho người chồng tốt, nàng cũng cảm thấy như vậy. Ông xã của nàng là tình nhân tri kỷ, mỗi đêm vì nàng pha nước tắm, vì nàng chuẩn bị bữa tối, còn nhìn nàng chìm vào giấc ngủ rồi mới đi ngủ, tất cả đồ ăn cũng đều hòa theo khẩu vị của nàng, ông xã như vậy muốn đi đâu mà tìm chứ?

"**Vì sao?**" Hình Tử Nguyên rót cà phê cho nàng.

Nàng nghiêm trang nói: "**Bạn bè của em đều mang anh ra làm tiêu chuẩn kén chồng rồi, nhưng mà trên thế giới này không thể có người thứ hai giống như anh yêu chiều bà xã tới vậy, anh cố ý làm cho bọn họ độc thân cả đời sao?**"

Hắn nở nụ cười, đưa tay kéo nàng lên, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, mập mờ nói: "**Ngoại trừ yêu chiều bà xã, anh còn có "Sở trường" khác, cũng là cực phẩm trong đám đàn ông đó, nếu như đem điểm ấy ra mà tính nốt, vậy mấy người bạn của em có lẽ thật sự phải độc thân cả đời, bởi vì anh cũng biết loại ông xã giống như anh là khó mà tìm được.**"

Lâu Thừa Vũ mắt hạnh trợn to, kinh ngạc nhìn hẳn. Hẳn . . . hẳn . . . hẳn lại tự thối phồng công phu trên giường của mình? Người đàn ông này thật sự là Hình Tử Nguyên mà nàng biết sao?

Xem nàng vẻ mặt khó tin, hẳn vui sướng nở nụ cười. "**Không cần phải hoài nghi, đàn ông sau khi kết hôn đều sẽ thay đổi, đây là bình thường, còn có, tại sao em lại thay quần áo đi ra ngoài nhanh như vậy? Thế này là không được.**"

"Vì sao?" Nàng còn không có kịp phản ứng.

"**Bởi vì anh sẽ đem chúng cưới ra.**" Hấn một tay cố trụ gáy nàng, hôn lên môi của nàng, từ từ đem nàng đè xuống một nửa mặt bàn trống không, hai tay bắt đầu linh hoạt cởi nút áo sơ mi của nàng, đôi môi nóng bỏng trượt xuống, dừng ở rãnh sâu nữ tính của nàng, miệt mài nhắm nháp.

Lâu Thừa Vũ không cách nào ức chế rên rỉ một tiếng, lại càng cố vũ nhiệt tình của hấn.

Hấn kéo xuống quần jean của nàng, hưng phấn cứng rắn chiếm lấy nàng, đồng thời nàng cũng biết rõ, ngày đầu tiên đi làm sau khi kết hôn, nàng sẽ bị muộn.

.....

"**Lâu Thừa Vũ! Nhận hoa!**" Nghe được tiếng hô từ cửa phòng làm việc, Lâu Thừa Vũ vội vàng đi ra ngoài ký nhận một bó hồng trắng tao nhã.

Trở lại chỗ ngồi, nàng thỏa mãn lấy xuống bó hoa hồng phấn đáng yêu động lòng người trong bình hoa, thay vào hoa hồng trắng, khoe miệng cũng cong lên vui vẻ.

Hấn thật sự rất thích tặng hoa cho nàng, tuy nàng không đặc biệt thích hoa, nhưng là hiện tại cũng đã bị hấn luyện thành thói quen, nhìn thấy hoa hấn đưa tới sẽ không tự chủ được mà tâm hoa nô phóng, được ông xã cẩn thận sủng ái, nàng đã hoàn toàn biến thành một cô bé.

"**Xin hỏi Tổng tài phu nhân, vị kia Hình đại tổng tài nhà cô kia nhất định phải biểu đạt tình yêu của anh ta với bà xã khoa trương như vậy sao?**" Chủ trì tin tức trong nước Trần Uy Chí nhíu mày đi tới. "**Hình tổng tài làm cho đàn ông đã kết hôn thông tin chúng tôi đều biến thành đầu heo rồi.**"

Lâu Thừa Vũ nở nụ cười. "**Không muốn làm đầu heo, tan tằm trước khi về nhà cũng mua bó hoa tặng bà xã đi. Nông dân trồng hoa Đài Loan đều sẽ cảm tạ anh, mua bó hoa vừa có thể khiến bà xã cao hứng lại có thể trợ giúp nông dân trồng hoa, không phải nhất cử lưỡng tiện sao?**" Đúng vậy, từ sau khi nàng kết hôn, Phòng thông tin từ trên xuống dưới "Tiếng oán than dậy đất trời", bởi vì Hình Tử Nguyên mỗi ngày đưa đón nàng thì thôi đi, cách mỗi ba ngày lại tặng một bó hoa

tươi, đặc biệt mỗi ngày đều có trà chiều, ôn nhu săn sóc làm cho nữ đồng nghiệp khác đều hâm mộ muốn chết .

"**Tiểu thư, tôi đã nhảy vào phần mộ hôn nhân mười năm rồi, cô nghĩ tôi còn có tâm tình mua hoa tặng cho vị phu nhân ngày nào cũng chê tôi ngáy to ồn ào sao?**" Trần Uy Chí trợn mắt nói.

"**Cẩn thận bà xã anh thay lòng đổi dạ.**" nàng khẽ cười nói: "**Phụ nữ bây giờ đã khác trước, không còn nhẫn nhục chịu đựng đâu, nếu anh không đối xử bà xã tốt một chút, chị ấy cũng sẽ không đối với anh một lòng một dạ đâu.**"

Trần Uy Chí vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn nàng. "**Tôi với cô không oán không thù, tại sao lại vô duyên vô cớ hù dọa tôi?**"

Lâu Thừa Vũ cười ha ha, điện thoại đặt trên bàn lúc này vừa văng vẳng lên, nàng liếc nhìn màn hình hiển thị một cái, tâm tình lập tức bay bổng, trên môi tất cả đều là vui cười.

Nàng tiếp điện thoại nói, "**Hình tổng tài, em đã nhận được hoa anh tặng rồi, cũng nhân tiện nói cho anh biết một tiếng, anh đã trở thành kẻ thù chung của đàn ông Phòng thông tin bọn em rồi.**"

"**Anh thực vinh hạnh.**" Hình Tử Nguyên nở nụ cười. "**Khí cầu thì sao? Còn chưa nhận được sao?**"

"**Khí cầu cái gì?**" Hấn thật đúng là lắm trò nhiều dạng, cái này, Phòng thông tin lại có đề tài mới rồi.

"**Tính toán thời gian hẳn là đến rồi mới đúng, em nhìn ra ngoài cửa sổ một chút xem.**"

Nàng theo lời nhìn về phía ngoài cửa sổ, cùng lúc, trong văn phòng một hồi reo hò. "**Trời ạ! Thật là lãng mạn quá!**"

Lâu Thừa Vũ kinh ngạc nhìn bên ngoài cửa sổ thủy tinh, màn che rơi xuống đất lộ ra khí cầu màu hồng phấn đang bay lên không trung, nàng chậm rãi đứng lên, tròn mắt như sắp rớt xuống đất.

Cái khí cầu kia thật lớn vô cùng, trên đó viết: **Bà xã thân yêu. Kỷ niệm một năm kết hôn vui vẻ! Ông xã của em -- Hình Tử Nguyên. (Ặc T_T giết tôi đi, rồ mẫn tính quá đáng)**

"**Thừa Vũ, suy nghĩ mở lớp "Làm sao huấn luyện ông xã yêu vợ" đi, tôi nhất định là người thứ nhất đi báo danh!**" Phóng viên xã hội

Phương Di, người kết hôn đã sáu năm cực kỳ hâm mộ nhìn khí cầu, ai oán nói: "Ông xã nhà tôi thì đã sớm đem bà xã coi như đồ gia dụng, đem TV coi như bà xã rồi." (^ tở cũng coi Laptop như tình iu vậy)

"Mấy tên đàn ông thôi ở đây nghe cho kỹ!" Phóng viên giải trí Gia Lệ nhảy ra lớn tiếng phụ họa, "Hiện tại chủ nghĩa đàn ông đã không còn thịnh hành rồi, thịnh hành bây giờ chính là người đàn ông yêu vợ, sẽ xuống bếp vì vợ con. Nhưng mà đàn ông gia đình không có nghĩa là tiểu bạch kiểm, đàn ông yêu vợ đương nhiên phải giống như Hình tổng tài có năng lực kiếm tiền hạng nhất mới được!"

Trợ lý Phòng thông tin Tiểu Nhã làm ra vẻ cầu nguyện. "A! Một ông chồng nhiên tiền, đẹp trai lại ôn nhu sẵn sóc phải đi đâu tìm đây?"

"Nghe được rồi chứ, Hình tổng tài, anh lại lần nữa trở thành nhân vật phong vân." Lâu Thừa Vũ cười cười, thỏa mãn thở dài.

Trước kia không có phát hiện hấn lại ngây thơ như vậy, nàng là dần dần phát hiện, sau khi kết hôn, hấn luôn dùng mọi thủ đoạn để triệu cáo thiên hạ quyền sở hữu của hấn, giống như sợ những người kia không biết hấn không còn là người đàn ông độc thân hoàng kim, thật sự làm cho nàng cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

"Sáu giờ tối anh đón em." Hình Tử Nguyên ôn nhu nói: "Hôm nay là ngày kỷ niệm của chúng ta kết hôn tròn một năm, anh muốn tự mình nấu bữa tiệc lớn cho em ăn."

Nàng cảm thấy thỏa mãn nở nụ cười. "Xin hỏi anh có ngày nào là không tự mình nấu bữa tiệc lớn cho em ăn?"

Hấn có mời người giúp việc, cũng phân phó người giúp việc chuẩn bị nguyên liệu, nhưng hấn vẫn không biết chán thay nàng nấu ăn, căn bản không cho người giúp việc cơ hội biểu hiện, thường làm cho nàng dở khóc dở cười.

"Biết mình hạnh phúc rồi sao?" Hấn vui sướng cười.

"Anh nói xem, có người chồng nào mỗi ngày đều nấu cơm cho vợ ăn?" Lòng của nàng tràn đầy ngọt ngào. "Em vẫn luôn biết mình rất hạnh phúc." Đã kết hôn một năm rồi, hứa hẹn của hấn trước hôn nhân với nàng cho tới giờ cũng không thay đổi, thả lỏng cho nàng tự do, tùy tâm sở dục làm chuyện nàng muốn, việc nhà đương nhiên là một chút cũng không cần đụng.

Trên thực tế, nàng được coi như công chúa mà hầu hạ, khoảng cách thời gian cho tới lúc trở thành thiếu phụ luống tuổi, phải loay hoay với củi gạo dầu muối có lẽ còn rất xa xôi.

"Biết gì không? Bà xã, em cảm thấy hạnh phúc chính là niềm an ủi lớn nhất của anh." Hấn nhỏ giọng nói: **"Anh rất sợ em ở cùng một chỗ với anh không cảm thấy hạnh phúc."**

Nghe vậy, trong lòng của nàng một hồi rung động, trái tim cũng theo đó thất lại. Từ trong lời của hấn, nàng có thể cảm thấy được hấn có bao nhiêu lo lắng nàng sẽ bất mãn với tình trạng hiện tại, điều này đại biểu cho hấn đối với hôn nhân của hai người còn không có tin tưởng sao? Hoặc là, hấn vẫn còn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng bây giờ là toàn tâm toàn ý yêu hấn?

Cúp điện thoại xong, Lâu Thừa Vũ lâm vào trầm tư một lúc.

"Pizza đến! Muốn ăn thì tự mình lại đây!" Bên trong ồn ào, có người hô to.

Cũng không biết là ai mời khách, kêu pizza, nàng không đói bụng, cho nên cũng không có đi lấy, ngược lại Tiểu Mạch tốt bụng thay nàng cầm một miếng tới. **"Pizza hải sản, thật là rộng rãi, ăn vào có lợi, miếng này cho em."** Tiểu Mạch đem pizza đặt trên bàn nàng, chính mình trở về chỗ ngồi hưởng dụng đồ ngon.

Người thấy mùi hải sản, nàng bỗng nhiên cảm thấy một hồi buồn nôn, nôn khan vài tiếng. Kì quái, nàng vẫn rất thích ăn hải sản mà, vì sao hôm nay người thấy mùi hải sản lại không thoải mái như vậy?

"Cô mang thai sao?" Phương Di mặt mày hớn hở nhìn nàng. **"Đây là chuyện tốt a, tại sao không cho chúng tôi biết? Tin tức tốt phải cùng mọi người chia sẻ chứ!"**

Lâu Thừa Vũ kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Nàng mang thai? Có thể sao? Bọn họ vẫn luôn có biện pháp tránh thai mà? Chẳng lẽ lại giống như phim ảnh, trăm lần phòng ngừa vẫn có một lần sơ sót, còn nàng là bởi vì một lần sơ sẩy mà mang thai?

Rõ ràng không nghĩ sinh con sớm như vậy, nhưng nàng không biết vì sao không cảm thấy phiền toái mà ngược lại cảm thấy rất hạnh phúc a?

.....

Hình Tử Nguyên nhíu mày nhìn chằm chằm tấm thiệp trên mặt bàn trống. Đây là một việc rất kỳ quái, hẳn có thể viết ra bản thiết kế hoặc bản thuyết minh hơn mười ngàn chữ, nhưng hiện tại lại bị một tấm thiệp nho nhỏ làm khó, hai ba tiếng đồng hồ rồi vẫn không viết ra được mấy câu .

Phía trái bàn làm việc còn có một đồng thiệp, đó là khi hẳn ghi hồng tấm thứ nhất liền kêu thư ký đi ra ngoài mua, trong nháy, hẳn đã ghi hồng hai mươi mấy tấm thiệp.

Hôm nay là ngày kết hôn tròn một năm, hẳn có rất nhiều lời muốn nói với Thừa Vũ, thiên ngôn vạn ngữ nhưng không biết hạ bút từ đâu. Hẳn ảo não vò lại tấm thiệp hồng, dứt khoát rút ra một điếu thuốc châm lửa.

Đang lúc hẳn phun ra nuốt vào làn khói thuốc, khổ sở suy nghĩ nội dung tấm thiệp thì điện thoại nội bộ vang lên.

"Tổng tài, có khách tìm ngài." Thư ký báo cáo: **"Người ấy nói mình tên là Triển Thác, còn nói ngài nhất định sẽ gặp ông ấy, xin hỏi ngài có muốn cho ông ấy đi vào không?"**

Triển Thác -- Hình Tử Nguyên toàn thân chấn động thật mạnh, nửa ngày không nói ra lời.

"Tổng tài, ngài có đang nghe không?" Thư ký thử hỏi: **"Xin hỏi ngài có muốn cho khách đi vào hay không?"**

Hẳn lấy lại bình tĩnh, nhíu mày nói: **"Mời vào."** Hẳn đứng lên, đi đến sofa bên cạnh, tâm tư hỗn loạn. Hẳn không đoán được mục đích Triển Thác tìm đến hẳn, Triển Thác biết hẳn và Thừa Vũ kết hôn, nên tới chúc mừng bọn họ sao?

Sau tiếng gõ cửa, thư ký dẫn Triển Thác tiến vào, đặt xuống hai chén trà rồi lui ra ngoài, còn Triển Thác mặc áo da đứng thẳng ở trước mặt hẳn.

Hẳn giữ im lặng, nhìn thẳng vào mắt Triển Thác. Triển Thác một chút cũng không thay đổi, ngoại hình vẫn đỉnh đạc suốt khí như trước, trên trán lộ ra sự mạnh mẽ ngang bướng, vẫn giữ bộ dạng trước kia, trở thành cháu rể của kiến trúc sư bậc thầy cũng không có thay đổi cái gì.

"Ngồi đi." Tử Nguyên dẫn đầu ngồi xuống. **"Trở về lúc nào?"**

Triển Thác hớp một ngụm trà nóng: "**Trở về** ba ngày rồi, suy nghĩ ba ngày mới quyết định tới tìm cậu."

"Hôm nay là ngày kỷ niệm tôi cùng Thừa Vũ kết hôn tròn một năm, muốn cùng chúng tôi ăn cơm hay không? Nếu như cô ấy nhìn thấy người bạn cũ này, nhất định rất cao hứng." Hình Tử Nguyên đánh phủ đầu nói, tuyên bố Thừa Vũ là của hắn.

Lấy ra bật lửa, Triển Thác châm thuốc. "**Tôi đương nhiên cũng muốn gặp cô ấy, bất quá, tôi đã suy nghĩ thật lâu, tôi cho rằng nên đến gặp cậu trước. Dù sao hiện tại cậu là chồng của cô ấy, còn tôi cái gì cũng không phải.**"

Tử Nguyên chột có loại dự cảm bất thường, cảnh giác nhìn Triển Thác. "**Vợ của cậu đâu? Không cùng cậu trở về sao?**"

Triển Thác khước miệng co quắp bỗng nhúc nhích. "**Chúng tôi đã ly hôn.**"

Hình Tử Nguyên kinh ngạc nhìn hắn, rốt cục hiểu được người đến là không có thiện ý. "**Cho nên cậu mới trở về tìm Thừa Vũ?**"

Gương mặt tuấn mỹ đột nhiên lạnh lẽo. "**Tôi vẫn luôn yêu Thừa Vũ, cho tới bây giờ cũng không thay đổi, cậu yêu cô ấy sâu đậm, tôi cũng yêu cô ấy sâu đậm. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chỉ là hiện tại đã bị cậu đoạt đi, tôi hi vọng cô ấy trở lại bên cạnh tôi, cũng hi vọng cậu phóng khoáng một chút, thả cô ấy đi.**"

"**Cậu biết cậu đang nói cái gì không?**" Hình Tử Nguyên lên án nói: "**Cậu vì cháu gái đại kiến trúc sư từ bỏ cô ấy, như vậy gọi là không có thay lòng?**"

"**Tôi là bất đắc dĩ mới có thể cùng cô gái kia kết hôn, tôi chưa từng yêu cô ấy, cô ấy đơn phương yêu mến tôi, ai biết được. . . . .**" Triển Thác thống khổ nói: "**Cô ấy mời tôi đi xem triển lãm kiến trúc, trên đường trở về đã xảy ra tai nạn xe cộ, cô ấy cũng bởi vậy mà bị thương thần kinh thị giác, mắt phải từ nay về sau bị mù.**" Hắn giật nhẹ khóe miệng, tự giễu cười cười. "**Cô ấy không cách nào tiếp nhận sự thật, mỗi ngày đều tìm chết tìm sống. Dưới áp lực khổng lồ của người nhà cô ấy, tôi không thể không chịu trách nhiệm. . . . .**" Hắn ngước mắt nhìn Hình Tử Nguyên, trong mắt lộ ra thống khổ. "**Còn muốn tôi nói tiếp không? Bởi vì chịu trách nhiệm với cô gái kia, tôi đành lấy**

lý do khoảng cách quá xa chia tay với Thừa Vũ, còn kêu bạn học của cô ấy ở Mỹ nói cho cô ấy biết là trông thấy tôi ở cùng những phụ nữ khác. Tôi hi vọng cô ấy hận tôi, bởi vì tôi không có biện pháp cho cô ấy tương lai, nếu như biết rõ chân tướng, dựa vào cá tính của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ cả đời chờ tôi, mà tôi không muốn cô ấy phải vì tôi cả đời cô độc đến già."

Hình Tử Nguyên nắm chặt chén trà, mặt ngoài trầm mặc, nhưng nội tâm cũng vì buổi nói chuyện mà dậy lên sóng gió động trời.

Triển Thác nói không sai, nếu như Thừa Vũ biết rõ hẳn là bất đắc dĩ phải chịu trách nhiệm, phải chiếu cố nửa đời sau của một phụ nữ khác, nàng sẽ si ngốc ở Đài Loan vì hẳn chôn vùi thanh xuân.

"Hai người vì sao ly hôn?"

Triển Thác nhếch môi nói: "Cô ấy rất cuộc không thể chịu đựng được trong lòng tôi có một phụ nữ khác, nên chủ động yêu cầu ly hôn. Nhưng cô ấy cũng biết Thừa Vũ đã kết hôn, ngày hôm đó ký tên ly hôn, cô ấy đã hung hăng giểu cột tôi, nói tôi sẽ thất bại cả hai nơi. Tôi nói cho cô ấy biết, sẽ không, Thừa Vũ của tôi chỉ yêu một người là tôi, từ đầu đến cuối đều là người phụ nữ của tôi. Biết rõ chân tướng rồi, Thừa Vũ nhất định sẽ trở lại bên cạnh tôi."

Nghe đến đó, trái tim Hình Tử Nguyên như thất lại, trong mắt nổi lên ngọn lửa. Hẳn biết rõ, Triển Thác đang đối với hẳn hạ chiến thư. Thừa Vũ là vợ của hẳn, nhưng hiện tại, người đàn ông nàng quan tâm nhất trong quá khứ đã trở lại, nàng sẽ lựa chọn thế nào?

Đáng chết! Hẳn lại không cách nào chắc chắn nói cho Triển Thác, lựa chọn của Thừa Vũ nhất định là hẳn! Vì sao hẳn lại không có nắm chắc? Kết hôn đã một năm rồi, hẳn vẫn là không cách nào nhận định được giá trị của mình ở trong lòng nàng sao?

"Nếu là đàn ông, hay nói cho Thừa Vũ biết tôi đã trở về, đem chuyện của tôi từ đầu chí cuối nói cho cô ấy biết, để cho cô ấy tự mình lựa chọn, nếu như cô ấy muốn đi, tôi hi vọng cậu phóng khoáng một chút, không nên làm khó cô ấy." Nói xong, Triển Thác đứng lên rời đi.

.....

"**Có một vấn đề muốn hỏi anh.**" Ăn uống no đủ xong, ngồi bên bàn ăn, Lâu Thừa Vũ nâng má nhìn chồng đem bát đĩa từng thứ để vào trong máy rửa bát hỏi.

Trái tim Hình Tử Nguyên bỗng nhiên nhảy dựng lên, xoay người nhìn nàng, trên trán hiện lên ngưng trọng cùng kinh hãi. Chẳng lẽ nàng đã biết chuyện của Triển Thác rồi? Triển Thác nhịn không được nói cho nàng biết sao?

"**Em hỏi đi.**" Hấn cố sức nhả ra mấy chữ.

Nàng nghiêm mặt nhìn hấn. "**Anh có suy nghĩ tới xuất bản sách dạy nấu ăn Hình gia không? Tay nghề của anh tốt như vậy, không lưu truyền thật là đáng tiếc.**"

Hấn nhẹ nhàng thở ra. Xem ra nàng còn chưa biết, nhưng hấn cũng không chịu được nổi thống khổ khi cất giấu bí mật trong lòng nữa. Biết đâu Triển Thác ngày mai sẽ tìm tới nàng, hấn muốn trước tiên nghe quyết định từ chính miệng nàng, cho dù cuối cùng lựa chọn của nàng không phải là hấn, ít nhất thân là chồng của nàng, hấn có quyền lợi biết phản ứng của nàng.

"**Anh làm sao vậy?**" Hôm nay nàng vẫn cảm thấy hấn không ổn. "**Cả buổi tối anh đều có chút tâm thần không yên, là công ty có chuyện gì sao?**"

Hấn nhìn vào mắt của nàng, quyết định đau dài không bằng đau ngắn. "**Thừa Vũ, Triển Thác đã trở lại, hôm nay cậu ấy đã tới tìm anh.**"

Nàng bất giác nín thở, chấn động như bị giật điện.

Phản ứng của nàng rơi vào trong mắt hấn, hấn cảm giác được trái tim như thắt lại, trong nội tâm xẹt qua một cảm giác đau đớn. Nàng để ý Triển Thác. Nàng vẫn còn để ý đến hấn!

"**Anh ấy tìm anh làm cái gì?**" Lâu Thừa Vũ liếm môi. Nàng chỉ là bất ngờ thôi, không hy vọng Tử Nguyên hiểu lầm nàng còn có chỗ lưu luyến Triển Thác.

"**Cậu ấy ly hôn rồi.**" Nói xong, hấn nhìn phản ứng của nàng.

Nàng ngạc nhiên trợn mắt, sau nửa ngày mới lặp lại lời của hấn "**Anh ấy. . . . . ly hôn?**" Nàng thực kinh ngạc, nàng cho là Triển Thác cùng

thiên kim nhà giàu kia đang tốt đẹp, đây không phải là ý nguyện của hấn sao?

"Đúng, cậu ấy ly hôn, cậu ấy trở về là để tìm em." Hình Tử Nguyên hít một hơi thật sâu, đem chuyện của Triển Thác một chữ không sót nói cho nàng biết.

Nghe xong, nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Nàng chưa từng nghĩ tới Triển Thác là vì như vậy mới vứt bỏ nàng, nguyên lai hấn cùng một người hấn không yêu kết hôn, cuộc sống trôi qua không tốt, hiện tại còn ly hôn. Vận mệnh thật sự là trêu cợt con người, nàng vì hấn cảm thấy khổ sở, thì ra hấn cũng là người bị hại.

"Lựa chọn của em? Nói cho anh biết lựa chọn của em, nếu như lựa chọn của em không phải là anh, anh sẽ như cậu ấy nói, sẵn khoai thả em đi, sẽ không làm khó em." Hình Tử Nguyên thấp giọng nói, trong thanh âm mang theo chút run rẩy.

Hấn thật sự đối nàng buông tay được sao? Hấn căn bản làm không được, hấn chỉ đang ra vẻ tiêu sái thôi, giờ phút này như có một thanh đao thật sâu đâm vào trái tim của hấn.

"Em là vợ của anh, anh muốn thả em tới chỗ nào?" Lâu Thừa Vũ mở to mắt nhìn hấn, giống như lời hấn nói rất là kỳ quái. Trời ạ! Nàng hoàn toàn biết rõ hấn đang suy nghĩ gì! Hấn nhất định rất sợ nàng sẽ trở lại bên cạnh Triển Thác, rất sợ hạnh phúc trước mắt tan thành bọt nước.

Tên đàn ông ngốc này, bọn họ là vợ chồng hợp pháp kia mà, hấn làm sao lại không biết lời pháp luật ra để trói buộc nàng? Đem nàng một mực cột vào bên người, cả đời không cho phép nàng rời đi! Hấn ngược lại còn làm ra bộ muốn tôn trọng lựa chọn của nàng, tôn trọng tình yêu của nàng, thật sự là tức chết nàng mà, tên ngốc này.

"Em -- không muốn trở lại bên cạnh Triển Thác sao?" Hình Tử Nguyên chần chờ nhìn nàng.

Nàng chau mày, ra vẻ không kiên nhẫn. **"Em đã nói rồi, em là vợ của anh, tùy tiện ở cùng đàn ông khác đó là phạm pháp! Hay là, anh muốn em đi?"**

"Đương nhiên không phải!" Một cảm giác vui sướng như điên chiếm lấy hấn, hấn như vừa sống lại. Trời ạ! Nàng không có lựa chọn Triển Thác, nàng không có chọn Triển Thác!

Hắn lập tức bước qua, kéo nàng lên. Hắn đem nàng ôm chắc trong ngực, để đầu của nàng áp sâu ở trước ngực, dường như sợ nàng biến mất không thấy tung tích, ôm thật chặt thật chặt.

"Anh thật sự sợ sẽ mất đi em!" Hắn ở bên tai nàng thì thào nói nhỏ, **"Bà xã, em thật sự lựa chọn ở lại bên cạnh anh sao? Đối với Triển Thác, em không có chút nào lưu luyến không nữa sao? Cậu ấy cũng là vì bất đắc dĩ mới có thể rời khỏi em, em thật sự. . . . . không có cảm giác sao?"**

Lâu Thừa Vũ rúc vào trước ngực hắn, nói ra ý nghĩ của mình, **"Em rất thông cảm với anh ấy, nhưng lúc trước anh ấy đã lựa chọn rồi, phải vì lựa chọn của mình mà chịu trách nhiệm. Có lẽ cô gái kia thật sự dùng con mắt nhìn không thấy để uy hiếp anh ấy, nhưng người lựa chọn dù sao cũng là chính anh ấy. Huống chi hiện tại người em yêu là anh, anh là chồng của em, chúng ta đã kết hôn rồi, em làm sao có thể nói đi là đi? Em cũng không muốn cực cưng của chúng ta vừa ra đời đã không có ba ba, hoặc là muốn con gọi một người xa lạ là ba ba. . . . ."**

Hình Tử Nguyên nhất thời kinh ngạc. Chẳng lẽ. . . . . Hắn bỗng nhiên đem nàng đẩy ra một chút, vội vàng nhìn vào mắt nàng. **"Em vừa mới nói cực cưng của chúng ta, em, em mang thai?"**

Nàng mỉm cười vuốt ve cằm hắn, khẽ gật đầu một cái. **"Đúng, em trúng thưởng rồi, trong bụng có con của anh, xem anh còn dám có ý nghĩ muốn đem em và con đuổi tới bên cạnh người khác hay không."**

"Bà xã!" Hắn lại lần nữa ôn tồn ôm chặt nàng, trong mắt lóe ra kích động vui sướng. Ông trời làm sao có thể chiếu cố hắn như vậy? Nàng có con, có con của hắn. . . . .

"Từ giờ trở đi, bất kể là ai đều không thể tách em ra khỏi anh, anh thật sự phải chuẩn bị tốt để nuôi em cả đời, bởi vì em dự tính từ chức." Đây là quyết định của nàng sau khi xét nghiệm buổi chiều, công việc của phóng viên xã hội không thích hợp với phụ nữ có thai, nàng cũng không muốn biến thành gánh nặng cho cả tổ.

"Cám ơn em! Còn có, anh yêu em!" Hình Tử Nguyên cúi đầu xuống, mạnh mẽ hôn lên môi nàng.

Hắn sẽ không hoài nghi tình yêu của nàng nữa, sẽ không bao giờ hoài nghi, vĩnh viễn sẽ không.

---Toàn Văn Hoàn---

Table of Contents

[Tiết Tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Table of Contents

[Tiết Tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Table of Contents

[Tiết Tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)